

Să presupunem că un povestitor se apropie de dumneavoastră și cu o voce caldă începe să-și depene amintirile.

Fantezia vă poate transpune într-o lume de vis, fermecătoare, cu întâlniri de neuitat și clipe de pasiune.

În acest fel vă propunem să vă îndepărtați puțin de viața de zi cu zi, pentru a vă îngădui o scurtă vacanță de neuitat.

Iată ce vă poate oferi această carte!

Editor: Aurelian Micu
Lector: Ioan Drăghici
Tehnoredactor: Ana Croitoru
Macheta colecției: Andy

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
DANIELS, NORMA

Fantomele trecutului / Norma Daniels

București: Alcris, 2004.

p.; cm. – (El și Ea)

Tit. orig. (eng): Dr. Kildare's secret romance

ISBN 973-646-323-0

821.111. 31=135.1

Colecția „EL ȘI EA “

NORMA DANIELS

***Fantomele
trecutului***

Traducerea și adaptarea în limba română de

CECILIA IONESCU

ALCRIS

Vă recomandăm:

Contra cronometru
(Colecția „EL și EA“

–

Denise Robins
nr. 471)

Când băiețelul ei de numai unsprezece ani este rănit grav într-un accident de tren, Christine Ross află de la medicii specializați în chirurgie plastică faptul că salvarea constă într-o grefă de piele – de la fratele lui geamăn. Dar acest lucru o pune pe Christine într-o situație foarte dificilă – trebuia să-i dezvăluie soțului ei că nu este tatăl lui Bing și să-l găsească pe fratele geamăn al băiețelului, în numai două săptămâni.

Umbre în răsul tău
(Colecția „EL și EA“

–

Estella Douglas
nr. 484)

Nici nu se punea problema! Nici măcar pentru a-i face plăcere seducătorului Kent Latimer, Catherine nu va urca din nou pe scenă. Această parte a vieții sale se încheiasă cu moartea fratelui și partenerului ei, Casey. Cat Devlin nu mai există; deja amintirile sunt prea greu de suportat.

Și dacă tânăra femeie acceptă să participe la campania electorală a lui Kent, nu-i va încredința totuși secretul îngrozitor care îi aduce umbre în privire și suspine în răs...

Să nu dai niciodată totul
(Colecția „EL și EA“

–

Denise Robins
nr. 496)

Patricia Fleming, o tânără frumoasă, virtuoaasă, educată, află abia după căsătorie că numai experiența o poate învăța pe o femeie că nu trebuie să-i ofere niciodată totul unui bărbat. Tot din această experiență tristă ea învață că nu trebuie să iubească la nesfârșit un soț iresponsabil și necredincios. Zilele petrecute la Santa Rosca diferă mult de viața sordidă pe care o va duce la Londra, într-un apartament mic, fără slujbă, fără bani. „Nu mă cicăli“ îi repeta Tim, dar Pat descoperă că era singurul lucru pe care-l mai putea face pentru el. Și în mod inevitabil, în viața ei apare bărbatul pe care-l merită.

Capitolul 1

La o oarecare distanță de diversele corpuri de clădiri ce constituiau spitalul Blair, se înălța un mic imobil din cărămidă roșie, acoperit cu iederă. Verande se deschideau spre o peluză umbrită, prevăzută cu câteva bănci. Ansamblul forma o oază de liniște demnă de luat în seamă în mijlocul a ceea ce părea un stup zumzăitor. Prospectele care le îndemnau pe tinerele fete să-și facă studiile la școala de infirmiere din Blair, specificau că pavilionul rezervat elevelor respectă tradiția, totul fiind situat într-un cadru romantic. Ceea ce era absolut exact.

Aceleași prospecte dădeau explicații despre programele și dificultatea examenelor de trecut în mod periodic. Ele menționau că tinerele eleve infirmiere ajungeau la un salariu de douăzeci de dolari pe lună, dar subliniau că fiecare tânără dispunea de o cameră individuală, avea acces liber la o sală de gimnastică, la un salon de lectură, la o mică bucătărie, la opistă de popice acoperită și că aveau dreptul, ca și internii,

șefii de clinică și infirmierele calificate, la două piscine, una acoperită, cealaltă în aer liber, alături de terenurile de tenis.

Femeia de serviciu care ajunsese acum pe culoarul de la al doilea etaj al pavilionului elevelor era foarte muncitoare, dar bombănitoare din fire. Se ocupa de atât de mult timp de casă încât considera că avea un drept indiscutabil de a se uita peste tot. Găsea de asemenea că fetele erau lăsate să se instaleze mult prea confortabil, ceea ce o făcea să muncească suplimentar. Bombănea deja când intră în camera elevei infirmiere Denise Landon. Acolo, exclamă cu voce tare:

– Ele ar putea să-și facă cel puțin patul!

Își vorbea deseori astfel ei însăși, sau i se adresa unui interlocutor imaginar, care o compătimea în tăcere. Această tendință o neliniștea și-i vorbise într-o zi despre ea unuia dintre psihiatri. El zâmbise și-i spusese că era absolut normal să vorbească unui auditoriu imaginar, dar că în ziua în care va auzi că acesta îi răspunde, va trebui să se grăbească la cabinetul său!

Femeia de serviciu scotoci printre borcănasele cu cremă și sticlutele aflate pe măsuța de toaletă și deschise un flacon de parfum, mirosi și scutură din cap.

– Prea dulceag... miroase ca la înmormântare.

Se duse să-și ia aspiratorul de pe culoar și începu să-l treacă peste mocheta.

Bucata de hârtie, de formatul unei scrisori stătea orizontal sub măsuța de toaletă și femeia de serviciu o ridică automat, mormăind, furioasă de data aceasta, împotriva acestor copile care nu sunt capabile nici măcar să ridice ce le cșde pe jos.

Să muncești mereu la alții îți dă o anumită înclinație spre curiozitate și femeia de serviciu, după ce se asigură dintr-o privire spre ușa rămasă deschisă că nimeni n-o vedea, despături hârtia, o apropie de ochi și citi scurtul mesaj.

„Regret că sunt obligată să mă comport astfel și sper să nu produc necazuri prea mari spitalului. Rog să fie anunțată doamna Pauline Jaggart în Saint-Paul, strada Vernor, nr. 2331. Îi las moștenire toate lucrurile mele și cer să fiu înmormântată în cimitirul în care odihnesc părinții mei mult iubiți. Să fiu iertată, dar nu există altă ieșire pentru mine!”

Femeia de serviciu nu observă că biletul nu era semnat. Îngrozită, opri aspiratorul, lăsa scrisoarea să cadă înapoi pe jos și se grăbi afară din încăpere urlând de spaimă.

Cum alerga de-a lungul culoarului care ducea la scară, o tânără fată seducătoare, atrasă de strigăte, ieși din sala de dușuri. Mai purta încă boneta de baie și strânsese în jurul ei un prosop albastru ca levănțica. O văzu pe femeia de serviciu coborând scara în mare grabă. Neputând să știe ce se întâmplase, tânăra fată se întoarse în sala de dușuri să termine să se șteargă.

Pe alee, în fața pavilionului infirmierelor, doctorul John Kildare, intern la Blair, profita de soare, timp de zece minute pe care se hotărâse să le fure din lunga zi de muncă.

Era un tânăr înalt, cu aspect frumos, părul blond și ochi cenușii-albaștri care păreau că reflectă toată înțelepciunea din lume, dar totuși nu destul pentru a le atenua strălucirea perfectă de bună dispoziție și de tinerețe sănătoasă. Își purta îmbrăcămintea albă cu aceeași mândrie cu care un proaspăt absolvent polițist și-ar fi abordat-o pe ea pentru prima oară.

Mergea cu pași lenți, deoarece de câteva zile se simțea obosit și avusese destule momente în care fusese obligat s-o facă foarte repede. Prețuia aceste clipe de relaxare în care se putea întreba ce făcea oare în acel moment tatăl său, medic de țară, și dacă mama sa avea încă greutatea pentru a-l trezi, când survenea un apel telefonic noaptea.

Jimmy Kildare o văzu pe femeia de serviciu năvălind afară din pavilion și înțelese după chipul său că se petrecuse o dramă. Sărmana femeie, căutând ajutor, îl zări și ea pe tânărul medic. Alergă la el, se opri brusc și, incapabilă să articuleze un cuvânt, arată casa cu degetul.

Kildare îi puse o mână pe umăr.

– Haideți, calmați-vă, trăgeți-vă sufletul... încetișor.

Ea înghiți în sec, inspiră de câteva ori și debită pe nerăsuflăte ceea ce citiseră ochii săi îngroziți.

– Tânăra fată... camera 203.... s-a sinucis, doctore!

– O elevă infirmieră! Cum? Unde este?

– Nu știu nimic, doctore. Cred că în râu. Eu am găsit doar biletul pe care l-a lăsat...

– Arătați-mi-l.

– L-am ... l-am lăsat să cadă pe covor, dar spune unde vrea să fie înmormântată și cere să fie iertată... S-a aruncat în râu, sunt sigură că așa este!

– 203, repetă Kildare și o luase deja la fugă. Împinse în grabă ușa mare din sticlă și porni pe scară atât de repede cât îl puteau duce picioarele. Camera 203 era deschisă. Kildare dispăru în încăpere, ridică biletul și-l citi rapid. În spatele lui se auzi o voce întrucâtva indignată.

– Vă rog să mă iertați, doctore...

El întoarse brusc capul. În ușa se afla o fată tânără. Purta un halat de baie strâns pe talie. Era ciufulită și ținea încă în mână boneta de cauciuc. Mirosea a săpun și a apă de colonie și Kildare o găsi pur și simplu minunată.

Flutură scrisoarea.

– Nu știu cine este tânăra fată care ocupă această încăpăre, dar... în sfârșit... acest bilet... s-a sinucis.

Tânăra fată scoase un ușor strigăt de spaimă, înaintă în încăpăre și smulse scrisoarea dintre degetele lui Kildare.

Înainte ca el să poată face un gest, rupsese biletul în două și termină prin a-l face bucăți mărunte. Le aruncă în coșul de gunoi și, brusc se lăsă să cadă într-un fotoliu, stăpânindu-și cu greu lacrimile.

– Îmi pare rău, domnișoară... dați-vă seama, femeia de serviciu a găsit acest bilet pe jos... și am întâlnit-o când ieșea din pavilion...

– Spuneți-mi, vă rog... mai știe și altcineva?

– Nu cred.

– Este o greșală ridicolă, doctore, vă asigur... o greșală prostească, nimic altceva și îmi este foarte rușine.

– N-avea aerul unei glume, spuse Kildare cu amabilitate. Oare pot face ceva să vă pot ajuta?

Ea oftă adânc, își ridică repede o buclă ce-i căzuse pe ochi și întrebă:

– Sunteți doctorul Kildare, nu-i așa?

– Da, îi răspunse el zâmbind.

– Doctore Kildare... știți probabil tot ceea ce poate simți o fată care este departe de casă pentru prima dată în viață. Presupun că aceste sentimente sunt un fel de... sindrom al singurătății, înțelegeți?

Kildare continua să zâmbescă și se gândea că, deși fusese obișnuit să vadă fete drăguțe, nefardate, aceasta era mai seducătoare decât toate celelalte. Își spuse că asta era probabil pentru că toate celelalte, în mod invariabil erau bolnave internate, ceea ce nu era în avantajul lor. Oricum, fără ruj pe buze, nici fard pe ochi, aceasta era excepțională. Părul era blond natural – ca al său – și avea niște ochi albaștri atât de adânci, încât nu trebuia să fie umbriți. Trăsăturile erau regulate, dar cu linii ce exprimau inteligența... nu perfecțiune, însă aproape. I se păree puțin mai în vârstă decât elevele infirmiere obișnuite, dar putea fi doar o impresie.

Ea își dădu seama perfect că doctorul Kildare o examina nu un ochi critic și începu să-i zâmbescă.

– Într-adevăr, doctore, acest bilet nu exprimă decât stupiditatea unei fete prea singure.

El clătină din cap.

– L-ați scris într-un moment de descurajare? Asta este ceea ce încercați să-mi explicați?

– Da... Exact asta. Într-o seară... eram sfârșită... știți cât de mult muncim. Doar internii ca dumneavoastră fac mai mult. Pe scurt, am plecat de la serviciu, fără să trec măcar pe la bufet. Eram prea slăbită, m-am întors acasă... în această cameră. M-am aruncat pe pat și am plâns în hohote. Știți de ce? Pentru că într-adevăr doream să fiu acasă! Acasă este o casă foarte drăguță, într-un cartier frumos, lângă unchiul și mătușa mea. Nu-i mai am decât pe ei pe lume. Îi iubesc din toată inima și în acea seară eram supărată de moarte...

- Bun! Văd că a trecut.
- Sper, doctore. Presupun că și bărbații se simt uneori singuri?
- Bineînțeles! Ascultați... știu un minunat remediu pentru suferințele noastre, ale amândurora. Astăzi îmi încasez salariul lunar. Consider că acești bani trebuie cheltuiți cât ai zice pește... și nu văd un mod mai plăcut de a-l cheltui, decât cu o fată drăguță. Ce spuneți?
- Sunt foarte flatată, doctore! Nu sunt decât o elevă în primul an...
- Știu , o înțeleg el cu unul din zâmbetele sale prietenoase. Nu există decât o categorie inferioară dumneavoastră: internii. Și dacă nu vedeți un dezavantaj să ieșiți cu mine... vom cina undeva... Aș putea împrumuta o mașină să mergem la cinema. Am putea învăța să ne cunoaștem puțin mai bine și să ne eliberăm de această singurătate care se pare că ne apasă pe amândoi.
- Ea îl examinează la rândul său cu o rezervă foarte feminină.
- Nu este un tratament pe care vreți să mă faceți să-l urmez? Asta vrea să însemne că nu credeți în povestea mea, ci mai degrabă în această hârtie stupidă și că vreți să fiți generos încercând să-mi salvați viața?
- Vă găsesc simpatcă, asta este tot... sunt sigur că mă voi simți bine în compania dumneavoastră. Dacă o veți putea suporta pe a mea... Nu există alt motiv...
- Plec de la serviciu la ora șase. Voi fi gata la șapte și jumătate.
- Perfect. Mă bucur cu anticipație. Rămâne stabilit pentru șapte și jumătate.

– Mă... mă credeți, doctore, când spun că acest bilet n-avea nici un sens.

El clătină vesel din bărbie.

– Bineînțeles... N-am descoperit nici un semn de rătăcire mentală la dumneavoastră! Ah! Nu vă îmbrăcați la mare ținută. Mijloacele mele nu ne vor permite câtuși de puțin să mergem într-un loc elegant...

– N-am fost obișnuită și nici nu doresc să frecventez asemenea locuri.

El se opri la ușă și se întoarse.

– N-aș... n-aș vrea să par idiot... dar aș putea oare să vă cunosc numele?

Ea izbucni într-un râs sincer și bucuros.

– Scuzați-mă, doctore, ar fi trebuit să vi-l spun. Mă numesc Denise Landon.

– Denise! Este frumos. Are un delicios gust de mere. Mulțumesc, pe curând!

Plecă rapid. Știa că petrecuse cu ea mai mult timp decât îi permitea munca sa.

Ea luă un pieptene și se pieptănă. Curios că nu fusese jenată că doctorul Kildare o văzuse astfel... ciufulită, fără nici un machiaj... Dar într-adevăr, asta n-o deranjase. Probabil pentru că știa că doctorul nu acorda decât puțină importanță acestor amănunte.

Dintr-o dată, lăsă capul în jos, își cuprinse fața în mâini și începu să plângă încet timp de câteva minute. Trebui să facă un efort pentru a-și recăpăta sângele rece și când reuși, își adânci mâinile în coșul pentru hârtii și rupse în bucăți și mai mici resturile biletului.

Kildare o întâlni din nou pe femeia de serviciu la baza scării și o liniști.

– A fost o greșeală. Tânăra fată era în sala de dușuri. Este sănătoasă tun. Biletul nu este altceva decât un pasaj dintr-un roman pe care tocmai îl scrie.

– Dumnezeule! Cu ce mă voi alege!

– Dacă veți tăcea, nu se va întâmpla nimic. Fata nu dorește să vă facă necazuri și, după părerea mea, ați acționat exact cum trebuia.

– Nu voi spune nimic... nici un cuvânt, promise ea cu entuziasm.

Kildare se grăbi spre spital și serviciul de care aparținea. Privi în jurul său cu oarecare neliniște, temându-se să nu-l vadă apărând pe doctorul Gillespie care avea păcătosul obicei de a se arăta de fiecare dată când Kildare nu era unde presupunea el că este. Dar Gillespie nu apără. Internul aruncă o privire prin serviciul său. Totul părea liniștit. Se hotărî să-și asume riscul de a se îndrepta spre birourile administrației, la intrarea spitalului.

Casa zumzăia de activitate. Răspunse automat salutului celorlalți interni, al infirmierilor și infirmierelor și se înclină cu respect în fața medicului șef care trecu în mare grabă. Apoi, Kildare împinse ușa pe care era scris: Directoarea Infirmierelor.

Molly Cavendish cunoscuse atât de mulți interni încât încetase de mult timp să le mai țină evidența, cu atât mai mult cu cât toți păreau croiți după același tipar. Micuții oameni tineri în alb, preocupați de reputația și competența lor, încercau să împrăstie farmec și încredere și erau, de fapt, foarte nervoși și stânjeniți.

Totuși Kildare i se păruse întotdeauna a fi puțin diferit. Era atât de al naibii de frumos încât se gândise deseori că, într-o zi, se va instala pe Park Avenue unde își va desfășura seducția în fața unei numeroase clientele feminine care se va vindeca doar privindu-l, plătind însă foarte scump. Dar când Molly Cavendish observase ochii limpezi și inteligenți ai lui Kildare, știu că nu făcea parte din această categorie.

– Ei bine, doctore? îl întrebă ea pe un ton repezit. Îl imita, în mod inconștient, de atâția ani pe doctotul Gillespie, încât devenise o a doua natură să se arate la fel de ursuză ca el.

– Sunt doctorul Kildare, domnișoară Cavendish. Aș vrea... am o situație delicată.

– Apropo de unul din membrii personalului meu, doctore?

– Da, una dintre elevele infirmiere.

– Bine... despre ce este vorba?

– Este o problemă oarecum... personală. Sunt sigur că înțelegeți... În sfârșit... poate mă amestec în ceea ce nu mă privește.

– Tinere, replică Molly pe tonul unei directoare de școală, de-a lungul carierei mele mi s-au mai încredințat secrete și au fost păstrate. Îmi este egal dacă este ceva personal.

– Amănuntul personal o privește pe eleva infirmieră, domnișoară Cavendish.

– Va rămâne confidențial, doctore.

– Este vorba de domnișoara Denise Landon.

– Ce este cu ea?

– O femeie de serviciu a găsit pe jos un bilet la această tânără fată. Anunța acolo sinuciderea sa.

– Domnișoara Landon... o sinucidere? Sunteți sigur, doctore?

– Da, l-am citit... Femeia de serviciu a ieșit din pavilion în fugă. Credea că domnișoara Landon s-a omorât. Am urcat imediat și am găsit biletul pe jos, acolo unde femeia de serviciu îl lăsase din nou să cadă. Și în acel moment a sosit domnișoara Landon.

– Așadar, este vie!

– Da, vie! răspunse Kildare care ar fi vrut ca această femeie ce vorbea atât de concis, să nu-i mai amintească în asemenea măsură de Gillespie.

– Și... i-ați pus întrebări referitoare la acel bilet?

– Mi-a spus că-l scrisese cu ceva timp în urmă, într-o criză de descurajare datorată singurătății.

– Și ce-i cu asta?

– Ei bine... o cred, desigur, dar aș vrea să fiu sigur... vreau să spun... n-o cunosc pe această tânără fată... este foarte frumoasă... în sfârșit, așa îmi pare... era în halat de baie... și m-am gândit să vă întreb dacă aveți vreun motiv oarecare s-o credeți nevrotică... înclinată spre sinucidere.

Molly Cavendish se afundă în fotoliul său.

– Doctore Kildare, știți că domnișoara Denise Landon a intrat în școala noastră de aproximativ un an. Este puțin mai în vârstă decât colegile sale. A fost mai întâi secretară, dar n-avea nici o înclinație pentru acest gen de muncă și dorea să devină infirmieră... de care, sunt sigură de asta, multe persoane vor fi încântate într-o zi. Domnișoara Landon este în frunte la toate cursurile... își întrece cu mult colegile. Are un

simț profund al meseriei, un adevărat har și, după părerea mea, la mai puțin de cinci ani după ce-și va obține diploma, va fi soră șefă într-un spital important.

– Înțeleg... mulțumesc.

– Presupun că veți încerca s-o mai vedeți, doctore?

Kildare zâmbi fără să răspundă.

Molly Cavedisch zâmbi la rândul său.

– Relaxați-vă, doctore, eu nu sunt Gillespie. Cum vă înțelegeți oare cu acest monstru?

– Foarte bine... sper. Mai mult sau mai puțin.

– Nu acordați prea multă atenție bombănelilor sale, dar când răcnește, s-o faceți repede. Între noi fie spus, vă iubește mult. Dacă ar ști că v-am spus, mi-ar suci gâtul, însă cred că uneori Leonard vă descurajează.

Kildare se încruntă, o clipă mirat.

– Leo... apoi izbucni în râs. Oh! doctorul Gillespie, da... mărturisesc că deseori mă simt paralizat în fața lui.

– Și eu la fel. Mulțumesc pentru interesul pe care l-ați arătat uneia dintre fetele mele, doctore.

– M-am gândit pur și simplu că ar fi mai bine să fiu sigur... înțelegeți.

Molly Cavendish dădu din cap.

– Șterge-o acum, Jimmy.

– Mulțumesc... Se opri în ușă, cum făcuse și la Denise.

– Nu știam că îmi cunoașteți prenumele.

– Îl cunosc, dar probabil este ultima dată când mă auzi pronunțându-l, doctore. Du-te, ca să mă pot întoarce la muncă.

Capitolul 2

Puțin mai târziu fu adus un accidentat de pe drum. Kildare se asigură că inima nu mai bătea și dirijă corpul spre morgă. Aceste cazuri îl deprimau întotdeauna, în ciuda obișnuinței pe care începuse s-o aibă. Se gândi la Denise și descoperi că asta îl alinase. Voise să instituie un tratament și acesta avea efect asupra lui. Se bucura în mod sincer s-o revadă pe tânăra fată.

Kildare se duse să se asigure că totul era normal în serviciul său. Apoi, pentru că mai avea câteva minute, urcă la etajul al cincilea și intră într-un salon pentru copii.

Avea acolo o bolnavă preferată, o fetiță de nouă ani, Nancy. Era vioaie și veselă și totuși cazul său era disperat. Kildare se ducea s-o vadă pe această micuță cât de des putea și în trei luni, ea se îndrăgostise la nebunie de el.

– Credeam că nu veți mai veni astăzi, spuse Nancy.

– Îți închipui prin urmare, că aș fi scăpat ocazia de a vedea o fetiță așa frumoasă ca tine?

Se așeză pe marginea patului. Slavă Domnului, în pofida bolii necrutătoare, copila nu suferea... pentru moment.

– Mă simt puțin mai bine. Cred că mă voi putea întoarce curând acasă.

– Desigur... dar eu, ce-am să mă fac fără mica mea prietenă?

Nancy râse. Kildare se aplecă asupra ei și o sărută pe frunte. Ridică pătura, netezi cearșaful și bătu perna. Și cum știa că asta îi plăcea copilei, îi luă pulsul timp îndelungat.

Kildare coborî cu ascensorul la primul etaj. Ieșind din cabină, întrezări silueta zveltă și dreaptă a doctorului Gillespie, care se apropia rapid de-a lungul coridorului. Tânărul bărbat bătu repede în retragere, urcă iar până la etajul al doilea, coborî din nou pe scară și se furișă spre camera sa, aproape așteptându-se să-l audă pe Gillespie strigându-l.

Ajunse la el fără să-l întâlnească și părăsi ținuta de spital. Se bărbieri cu grijă, făcu un duș și se îmbrăcă exact la timp.

O găsi pe Denise care aștepta în micul vorbitor mobilat cu gust, ce da spre holul de intrare. O clipă nu făcu nimic altceva decât s-o privească, făcând ochii mari.

– Oh! Sunteți minunată.

– Mulțumesc, doctore... cu siguranță nu, dar complimentul mă înduioșează.

– Ba da, este adevărat, insistă el. Ascultați... mi-am încasat cecul de la casierie și ne putem oferi o masă bună. Să mergem într-un restaurant unde în timpul cinei se poate dansa. Am din ce să vă ofer asta.

– Dar vă va ruina, doctore.

– Ascultă-mă, Denise... Eu am dorit să mă văd cu dumneata. Insist... și dacă mă mai numești încă o dată „doctore“, plec. Nu prea repede... astfel încât să mă poți ajunge din urmă.

Ea zâmbi, îl luă de braț pe tânărul bărbat și plecară. Ca un mare domn, o conduse pe Denise până în fața spitalului unde era un neîncetat du-te-vino de taxiuri. Chemă o mașină, îi deschise portiera Denisei, se așează alături și adulmecă.

– Miroși bine, spuse el. Apoi șoferului: restaurantul Brandon, vă rog. În timp ce taxiul rula, Kildare își spuse că nu se simțise atât de fericit niciodată. Buzunarul plin cu bani, o față extrem de seducătoare, o seară liberă. În mod impulsiv, luă mâna tinerei fete și o ținu între ale sale.

– În cel mai corect stil profesional, permite-mi să-ți mulțumesc, Denise.

– Ești în curs de a deveni un minunat medic. Sesizez semnele acestui fapt când îmi vorbești astfel, Jimmy. Glumesc, desigur. Știu că îți iei cariera în serios.

– Și eu care nu știam că se vede.

– Pot s-o spun după modul dumitale de a acționa, de a observa, de a asculta.

– Apropo de observări, îmi pare că dumneata ai acumulat deja o cantitate serioasă pentru o elevă în primul an.

Avu impresia că vede trecând pe chipul Denisei un nor de neliniște, dar fu atât de rapid că n-ar fi putut afirma asta. Era mulțumit să fie în apropierea ei. Nu-și ascundea că, să iasă cu orice față ar fi fost un episod plăcut, dar Denise părea a fi oarecum diferită de celelalte. Cea mai mare parte a elevelor din primul an deschideau ochii în mod admirativ și erau chiar paralizate în fața unui intern sau erau tipul prostănac și tocilar. Denise nu aparținea nici uneia din aceste categorii. Era extrem de inteligentă, poate atribuia o importanță exagerată

studiilor sale, dar asta n-o împiedica să fie fermecătoare până în vârful unghiilor și Kildare nu-și putea desprinde ochii de pe chipul ei încântător.

– Iată cum vom proceda, spuse el, în timp ce taxiul se apropia de destinație. Când șeful de sală ne va întâmpina, îmi vei spune doctore și vei face în așa fel ca să te audă. Astfel ne va da o masă bună și nu va trebui să parcurgem o sută de metri pentru a ajunge la ringul de dans. Mă va costa doar doi dolari pentru bacșiș.

– Bine, doctore, zâmbi Denise.

Se comportă apoi cu atâta ușurință încât Kildare simți că un loc elegant ca acela nu era o noutate pentru însoțitoarea sa. Comandară cocteiluri și se duseră să danseze până când erau preparate. Rămaseră tăcuți. Lui Kildare nu-i plăcea atât de mult să danseze, tot ceea ce voia era s-o țină pe Denise în brațe și să creadă, măcar pentru o seară, că era a lui.

Își terminară paharele și-i spuseră chelnerului că vor comanda cina mai târziu. Denise îi zâmbi lui Kildare peste masa mică.

– Este perfect, Jimmy. Muzica, sala... dumneata... totul este perfect.

– Dacă dumitale totul ți se pare perfect, imaginează-ți atunci ce simt eu! Vorbește-mi puțin despre dumneata, Denise.

– Ce vrei să-ți spun, Jimmy? N-am nimic deosebit. Sunt din Saint-Paul. Îl cunoști?

Și cum el scutură din cap, continuă:

– Nu credeam că voi părăsi într-o zi acest oraș. Tata și mama erau născuți acolo, prietenilor și ai mei trăiau acolo. Știi cum este... Atât de aproape de fericire și, pe neașteptate...

– Dacă înțeleg bine, ți-ai pierdut părinții?
– Au murit amândoi la distanță de câteva luni.
– Presupun că asta a influențat hotărârea dumitale de a deveni infirmieră?

– Nu chiar. Își duse paharul aproape gol la buze și mâna îi tremura, ca și când evocarea acestor amintiri o tulbura și continuă:

– Aveam o soră, Joanne... a murit cam la doi ani de părinții mei. Am... făcut tot ceea ce puteam face pentru ea, dar era grav atinsă de o boală cu evoluție lentă și aveam un permanent sentiment de ineficacitate. Aș fi vrut să fac mai mult pentru sora mea și n-am reușit pentru că n-aveam nici cea mai mică idee de modul în care să pornesc. Așadar, când totul s-a terminat, mi-am părăsit locul și am venit aici să urmez cursurile de infirmieră.

– Se află multă satisfacție în lupta cu bolile ce se abat asupra celor dragi.

– N-ai idee cât de multă, Jimmy! La început eram reticentă... Am niște ani în plus față de copilele care sunt cu mine în primul an.

– Asta îți dă un avantaj considerabil asupra lor. Dovadă că înțelepciunea vine cu vârsta.

Ea râse și lui îi plăcu râsul său deschis, sincer.

– Jimmy, nu sunt atât de bătrână. Am douăzeci și cinci de ani, nu mai mult.

– Un an mai puțin decât mine și, totuși, când ziua a fost dură, mă simt bătrân. Să te văd ridicându-mi moralul.

Ea îl privi, dintr-o dată serioasă.

– Jimmy, ce să înțeleg oare din asta? Ai auzit ceva despre mine? De bine, sau de rău?

– De bine, din belșug. Ești considerată ca un fel de fenomen... o fată cu un talent înăscut pentru profesia sa. Vei reuși.

– Sunt atât de mulțumită. Muncesc din greu, știi și uneori mă tem că-mi încarc prea mult creierul... Și dumneata ești prins de meseria dumitale ca mine de-a mea, nu-i așa?

– Oh, da! Pentru nimic în lume n-aș alege altceva. Cred chiar că am început să studiez medicina acum douăzeci de ani, când îl însoțeam pe tatăl meu în vizitele sale.

– Trebuie să fie un medic excelent.

– În mod sigur, și ar fi fost mult mai bogat dacă se stabilea într-un oraș mai mare, dar a preferat să revină în ținutul în care s-a născut... și unde s-a născut mama. Când am avut șaisprezece ani, tata mi-a permis să asist la câteva intervenții minore, o tăietură de bisturiu într-un panarițiu, fleacuri de acest gen. M-a făcut să descopăr profesia și nici o alta nu m-a atras vreodată.

– Părinții dumitale trăiesc încă?

– Da... și amândoi se țin foarte bine. Tata protestează împotriva apelurilor de noapte. Mama se chinuie al naibii să-l trezească, dar cred că are în ea un sistem de alarmă care funcționează după miezul nopții! I-am tot spus tatălui meu să nu mai facă vizite de noapte, la care mi-a răspuns că dacă un medic nu este capabil să se ducă în timpul nopții să îngrijească pe cineva care suferă, cu siguranță nu-și va face munca foarte bine nici în timpul zilei.

– Ce vei face, Jimmy, îi vei urma într-o zi sau alta?
– Oh! Nu știu nimic. Este prea curând ca să mă gândesc la asta și n-am reflectat niciodată în mod serios.

– Asta deoarece știi că, dacă vrei, ai o clientelă gata făcută.
– Poate și din cauza asta. Trec nebunește prin anumite părți ale medicinei. Acum mă iau în bețe cu leucemia și aș vrea mult să-mi aduc contribuția mea mică la tratamentul său. Dar există întotdeauna un bolnav atins de o altă afecțiune, care mă provoacă de asemenea. Dar nu suntem aici pentru a vorbi despre meserie!

– Este și părerea mea, spuse Denise zâmbind. Dar acum te cunosc puțin, doctore Kildare. Rămâne de văzut dacă, după ce voi comanda cea mai scumpă dintre mese și te voi împinge la faliment, voi reuși să te fac să regreti că m-ai invitat!

Zâmbetul Denisei îl încălzi pe Kildare și se simți puțin mai amețit... dar poate din cauza cocteilului. Tânăra fată adăugă:

– Nu gândesc tot ceea ce spun, Jimmy. De fapt, consider că n-ar trebui să-ți cheltuiești banii astfel.

– Ce să fac oare cu ei? Sunt hrănit, cazat, spălat. Am dreptul la îngrijire medicală calificată dacă mă îmbolnăvesc.

Parcurse meniul și zâmbi.

– Ies atât de rar încât am uitat că se pot face lucruri nu prea rele cu cincizeci de dolari. Așadar, dă curs liber celor mai costisitoare gusturi, Denise. Avem chiar posibilitatea de a ne oferi o sticlă de vin bun.

Seara le păru amândurora teribil de scurtă. Erau obosiți de o zi lungă de muncă și de studiu și o alta la fel de lungă îi aștepta dimineața. La miezul nopții dansară ultima dată și-și terminară sticla cu vin. Kildare plăti nota fără nici cel

mai mic regret: era una din rarele ocazii din viața sa în care avusese impresia că dobândise ceva pentru banii săi.

De-a lungul drumului de întoarcere, nu vorbiră. Șoferul opri în fața intrării principale a spitalului. La acea oră, acesta părea ciudat de liniștit și pustiu. Lămpile din hol luminau slab și numai centrala telefonică și biroul internări erau luminate puternic.

Kildare și Denise se îndreptară în pas lent spre pavilionul infirmierelor. Mergeau mână în mână, savurând liniștea lor și a marelui ansamblu de locuințe spitalicești atât de rar adormit. Kildare avea sentimentul că lumea întreagă se coalizase pentru a le face liniștite și senine ultimele clipe din seara lor minunată.

În fața ușii din sticlă a pavilionului, Denise se opri. Însă Kildare, fără să-i lase mâna, o trase încet și, fericită, ea îl urmă de-a lungul drumului ce ducea în spatele pavilionului, unde se aflau câteva bănci și o mică boltă acoperită cu verdeață. Se așezară. Kildare puse stăpânire pe gura tinerei fete și în timp ce o săruta, simțea născându-se în el o imensă iubire.

Denise își trecuse brațele în jurul gâtului tânărului, cuprinzându-l strâns. După un timp, ea dădu capul pe spate, îl privi drept în ochi și zâmbi.

– Jimmy, oare m-am îndrăgostit?

– Nu știu, spuse el gânditor. Tu ce crezi?

– Ei bine... ca să vorbim în mod direct, există toate simptomele. Capul mi se învârtește, inima îmi bate nebunește și sunt sigură că fiecare din capilarele mele a reacționat, grăbindu-mi sângele să circule cu o sută la oră.

– Și eu de asemenea, sunt în aceeași stare și totuși nu sunt sigur că aceasta este dragoastea... ca și tine.

– Cum să fie oare posibil, Jimmy? Ne cunoaștem de-abia de câteva ore.

– Asta n-are nici o importanță. Ceea ce deranjează este că pentru tine, ca și pentru mine, perspectiva este mai întâi terminarea studiilor. Ce se va întâmpla apoi, nimeni n-o știe.

– Da... da, Jimmy și atâta timp cât studiem, nu avem timp să vedem limpede în noi. Înțeleg ce simți, dragul meu, pentru că și eu simt exact același lucru. Noi ne jucăm cu viețile omenеști și nu ce putem permite nici cea mai mică greșeală.

Kildare oftă.

– Câtă dreptate ai! Mi-e teamă că nu vom putea face mai mult decât să profităm de scurte clipe de fericire pe care le vom putea fura din când în când.

– Dar rezultatul final va merita osteneala. Dacă suntem îndrăgostiți și rămânem... sau nu. Tu vei fi un medic bun... cel mai bun. Eu vreau să devin infirmieră și nimic în lume nu mă va opri. Nici chiar sentimentul care simt că apare pentru tine.

– Eu de asemenea, spuse încet Kildare. N-am petrecut niciodată o seară mai plăcută. Pentru moment, aș putea chiar să mă las muștruluit de Gillespie fără ca asta să mă impresioneze. Denise, sper că vom avea și alte seri ca aceasta. Nu foarte curând... pentru că n-aș putea să mi-o permit și pentru că, oricum, nu voi fi liber curând. Dar să spunem că ne vom putea oferi o mică sărbătoare, ca această seară, la fiecare două luni, pentru a putea dovedi că fiecare dintre noi ne-am apropiat de scopul fixat.

– Asta doctore, este o idee excelentă. Și acum trebuie să intru, avem un regulament în pavilion. Nu este aplicat foarte

strict și nu este o nenorocire când este nesocotit de o fată proastă care se întoarce la ora trei dimineța. În plus, am un exercițiu practic în sala de operație, devreme.

– Pentru prima dată?

Denise își întoarse privirea de la cea a lui Kildare. Nu mai simțea nici cea mai mică dorință de a zâmbi.

– Pentru prima dată.

– Nu este mare lucru. Vi se va arăta masa de operație, diferite aparate de anestezie, instrumentele, autoclava... tot echipamentul.

– Mi se va face inima cât un purice să nu manevrez greșit sau să nu răspund prost la vreo întrebare, spuse Denise, cu o voce neliniștită.

El se ridică și o atrase pe tânăra fată, prinzându-i mâinile. Rămaseră câteva clipe față în față, foarte aproape unul de celălalt și își spuse că nu va uita niciodată blândețea Denisei și că până în ultima sa zi va păstra amintirea mirosului parfumului său. Era periculos de aproape de a se îndrăgosti și o știa.

– În acest caz, este mai bine să dormi câteva ore. Și eu la fel... am o zi grea în perspectivă.

O duse pe Denise la ușa pavilionului și i-o țină deschisă. Tânăra fată îi dădu un sărut rapid, îi atinse fața tandru, apoi dispăru.

Exista un secret în viața acestei fete, se gândi el. Poate era atât de puțin important încât va râde prima dată îi va vorbi despre asta, dar nu credea. Dorea cu ardoare să afle tot adevărul despre Denise și totuși, îi era aproape teamă.

Capitolul 3

Dimineă, Kildare făcu o vizită cu șeful de clinică. Se duse apoi s-o vadă pe Nancy și glumi câteva clipe cu ea pentru a o încuraja să suporte un nou tratament – inutil, dar necesar – pentru că la Blair, nimeni nu abandona vreodată un bolnav.

Pe la ora unsprezece, Kildare avea dreptul la o ceașcă de cafea și o țigară. Renunță la asta și urcă la ultimul etaj unde se aflau cele patru săli de operație.

Două erau ocupate, a treia goală și a patra servea pentru moment de sală de curs pentru douăsprezece eleve infirmiere din primul an. Kildare o văzu pe Denise alături de infirmiera de la sala de operație, care explica manevrarea autoclavei. Îi ceruse probabil Denisei să mânuiască aparatul, deoarece tână fată se apropie de cuva fixată în perete ca o casă de bani. Învârti volantul de comandă pentru a lăsa să se degajeze vaporii, apoi deschise ușa rotundă. Întinsese deja mâinile spre interior, dar le trase prompt înapoi la vederea tăvilor pline cu instrumente. Dacă nu erau încă sterilizate, era periculos să le

atingă; dacă fuseseră cufundate în baia de aburi, germenii fuseseră distruși și, în consecință, instrumentele nu trebuia luate decât cu mănuși de cauciuc și în condiții de asepsie absolută.

Modul în care acționează Denise îl făcu pe Kildare să se încrunte. Cele mai multe dintre începătoare deschideau autoclava pe când le izbucnea în față, apoi luau tăvile. Denise nu făcu nimic din toate acestea și el nu se putu stăpâni să nu se întrebe dacă nu avea deja obișnuința unei săli de operație. Ea nu-i spusese asta, dar era greu de crezut că putea fi atât de îndemânică pentru prima încercare.

Demonstrația fusese rapidă, poate instinctivă și datorată lecturii numeroaselor manuale. Dar Kildare nu era sigur de asta. Așteptă ieșirea elevelor și când Denise trecu prin fața sa, o opri și-i zâmbi.

– Bună ziua, doctore, spuse ea cu căldură.

– Bună ziua, domnișoară Landon, vrei să faci câțiva pași cu mine?

Ea încetini, în timp ce restul grupului se îndrepta spre ascensor. Kildare știa că o va aștepta pe Denise.

– Te-am privit exersând, adineauri. Ai fost remarcabilă.

Ea își stăpâni o mică tresărire de neliniște și, fără să ridice ochii, răspunse:

– Dacă ai ști cât am studiat!

– Știu, însă anumite gesturi nu se învață din cărți... ai manevrat autoclava ca o persoană cu experiență!

– Adevărat? îl întrebă ea cu o însuflețire marcată de candoare, care nu i se potrivea deloc. Sunt atât de mulțumită, Jimmy... Mă temeam atât de mult să nu acționez cu stângăcie.

– Vei fi o infirmieră strașnică, Denise... Colegele tale te așteaptă. Unde vă duceți acum?

– Habar n-am, ni s-a spus, dar eu visam. Mă vedeam într-o zi, lângă o masă de operație, muncind cu chirurgii la salvarea unei vieți. Este îngrozitor de sentimental, știu, dar visez deseori la asta.

– Continuă să visezi... Asta mi-a permis și mie să rezist în zilele cele mai negre, când eram student..

Ea se îndepărtă și se alătură colegelor care năpustiseră într-unul din ascensoare. Kildare se hotărî să-și ofere câteva minute suplimentare și să fumeze o țigară. Luă ascensorul până la subsol. Oricum voia să treacă pe la laboratorul de patologie pentru rezultatele unei biopsii; avea așadar o scuză gata pregătită dacă i se va reproșa întârzierea.

Când se apropie de ușa închisă de la morgă, auzi voci. Întredeschise ușa și aruncă o privire înăuntru. Aceleași eleve, cu Denise în urmă, erau grupate în jurul unei forme întinse, acoperite cu un cearșaf, pe una din mesele de autopsie.

Sărmanele fete aveau o dimineată obositoare. Mai întâi un exercițiu în sala de operație, apoi primul lor cadavru. Mai precis, era epuizant. Kildare se strecură în sală pentru a le observa reacțiile.

Când medicul patolog descoperi corpul, se produsera câteva exclamații de jenă și, când medicul își începu lucrul, unele fete rezistau deși își simțeau picioarele ca de cauciuc. La un moment dat, Kildare crezu că Denise întorsese puțin capul și-l văzuse. Dar nu era sigur de asta.

Medicul patolog vorbea luând unul din instrumente, când o voce ascuțită întrebă brusc:

– Nu-l anesteziati?

O clipă domni o tăcere uluită. Apoi cineva râse nervos. Enervat, patologul înălță capul, începu în cele din urmă și el să râdă, iar Denise care se îndepărtase de grup, trecu valvârtej prin fața lui Kildare care ținea ușa deschisă. El o asigură pe infirmiera de serviciu că se va ocupa de Denise și i se alătură pe culoarul subteran întunecos.

Era într-o stare jalnică.

– Jimmy... oh, Jimmy! M-am făcut de râs! Sincer, nu știam că suntem la morgă, n-am dat atenție la ceea ce era pe masă. Credeam că era vorba despre o operație. Nu știam că bărbatul... era mort!

Simțea dorința s-o prindă în brațe, dar locul era prost ales.

– Acesta este unul dintre aspectele cele mai neplăcute ale meseriei noastre, Denise. O mulțime de fete sunt tulburate prima dată.

– Da... da, știu... Dar m-am comportat ca o proastă. Oh! de ce nu m-a anunțat nimeni că suntem la morgă? De ce n-am fost mai atentă?

Kildare își stăpâni ușoara încruntare care îi încrețise fruntea. Ușa de intrare la morgă era semnalată prin litere mari aurii. Îi venea greu să creadă că cineva ar fi putut intra în această parte a spitalului fără să știe unde ducea. Totuși, Denise era elevă în primul an. Poate nu venise încă niciodată în acest sector. Era posibil să fi fost adâncită în gândurile sale, ca ușa să fi fost larg deschisă... Oricum, incidentul nu era cazul să-l neliniștească nici pe unul, nici pe celălalt.

– Denise, îi spuse el amabil, știu exact ce se va crede despre tine. Că ceea ce ai spus era reflex de apărare. Nimeni

nu intră cu plăcere la morgă, numai în cazul în care este obligat. Se vor gândi pur și simplu că ai spus primul lucru care ți-a venit în minte.

– Crezi, Jimmy?

– Desigur... De altfel, așa și este, nu-i așa? adăugă el cu ochii ațintiți asupra chipului tinerei fete.

Ea încuviință dând din cap.

– Nici măcar nu-mi amintesc exact ce am spus, doar că era copilăresc și prostesc. Jimmy, oare trebuie să mă întorc în sală? Cel puțin pentru a le dovedi...

– Mai ales pentru a-ți dovedi ție însăși că ești capabilă să suporti acest spectacol.

Revenită la ușă, Denise șovăi o fracțiune de secundă înainte de a intra. Kildare zâmbi și se îndreptă spre ascensor, amintindu-și că până la urmă nu-și fumase țigara. Mergând de-a lungul coridorului, își dădu seama că pentru prima dată, n-avea încredere în Denise. Nu era una dintre acele neghioabe impresionate atât de mult de morgă încât să scape o remarcă prostească. Și o făcuse cu o voce prea tare și prea stridentă, ca și când voia să fie sigură că este auzită. Kildare se întreba cui îi fusese destinată acea remarcă.

Poate mie însumi, își spuse el. Denise fusese indispusă că o văzuse acționând cu dibăcie în sala de operație și făcuse apoi tot ce putuse pentru a-l lăsa să creadă că era o începătoare în materie de autopsie.

În orice caz, Denise Landon ascundea ceva care ar fi putut avea legătură cu acea ciudată scrisoare de adio pe care recunoscuse că o scrisese într-un moment de descurajare.

Kildare ajunse în serviciul său exact în clipa în care doctorul Gillespie pătrundea acolo și de atunci nu mai avu nici o clipă pentru a-și pune întrebări asupra cazului Denisei Landon.

În apropiere de patul Nancyei, Gillespie observă modul în care fetița se agăța de mâna lui Kildare, puțin stânjenit.

– Îl iubesc pe Jimmy, doctore Gillespie. Este pe punctul de a mă vindeca.

– Nancy este o bolnavă amabilă, doctore, spuse Kildare.

– Luați-mi pulsul, se rugă Nancy.

Kildare își ținu respirația și își mușcă buza inferioară. Gillespie îl privea cu severitate.

– Este... este un mic joc cu care ne amuzăm, doctore.

– Arată-mi acest mic joc, Kildare. Arată-mi la ce jocuri își permite pulsul să se angajeze.

Kildare oftă, luă încheietura mâinii lui Nancy, își așeză degetul pe venă și-l lăsă să alerge de-a lungul brațului copilei. Nancy râdea de plăcere, Kildare zâmbea, dar Gillespie se mulțumi să clatine din cap, să mângâie părul lui Nancy și să iasă.

Exista o sală de așteptare mică, intimă, în vecinătatea serviciului de pediatrie. Gillespie se îndreptă spre ea și-i făcu semn lui Kildare să-l urmeze. O dată ușa închisă după ei, Gillespie se așeză într-unul dintre fotoliile confortabile din piele.

– Conduita dumitale la căpătâiul bolnavului este surprinzătoare, doctore Kildare.

– Eu... înțelegeți, ea are nevoie să fie puțin distrată și acesta nu este decât un joc.

– Te-ai atașat de Nancy, Kildare.

– Da, domnule.

– O recunoști?

Kildare avu impresia că dinții scrâșniră în ciuda voinței lui.

– Da, domnule, repetă el cu fermitate.

– Chiar știind că nu va trăi?

– Mai ales știind că nu va trăi.

– Leucemia, Kildare, nu este un joc. Îți dai seama de asta?

– Da... Îmi pare rău... că am utilizat acest termen.

– Știi că în leucemie numărul trombocitelor din sânge este insuficient, pentru că o perturbație organică împiedică producerea lor normală și că din acel moment se înmulțesc leucocitele. Bolnavii n-au decât foarte puține globule roșii. Însă există un nou produs, trombopepsina... Injectată la nivelul măduvei osoase, o face să reacționeze și să restabilească, cel puțin provizoriu, o formulă sanguină apropiată de cea normală.

Kildare încerca să nu-și arate enervarea.

– Am auzit vorbindu-se despre asta...

– Vei auzi vorbindu-se probabil mai mult pe viitor.

Injectiile trebuie repetate și efectul lor este comparat cu cel al insulinei în diabet.

Kildare își aținti ochii măriți de uimire asupra doctorului.

– Mă lăsați să înțeleg că există o speranță pentru Nancy?

– Mi-e teamă că nu prea mult, dar nu se știe niciodată.

Înțelegi, în medie, de la un donator nu se prelevează mai mult de o jumătate de litru o dată și trebuie un litru de sânge pentru a obține din ce să se prepare o injecție de trombopepsină. Așadar, este aproape imposibil de fabricat

medicamentul în cantitate suficientă; pe de altă parte, tratamentul este prea recent pentru a se putea pronunța în mod definitiv, însă dă speranțe.

– Dar ce se poate face pentru Nancy?

– Ea nu s-a dat bătută așa cum ne așteptam și mi se pare foarte susceptibilă să se amelioreze prin noul medicament. În consecință, am luat legătura cu spitalul din Chicago, unde sunt făcute testările clinice, cu scopul de a o accepta și pe Nancy.

Kildare își adună toată energia, sprijinindu-se solid cu mâna de masă.

– Mulțumesc, șefule, spuse el.

Gillespie îi acordă unul din rarele sale zâmbete.

– După cum vezi, nu sunt căpcăunul care se crede!

– Dar... dar nimeni nu crede...

– Haide, Kildare, știu eu ce să mă aștept. O fac dinadins. Bodogănind, îmi fac personalul să muncească. Este un mijloc eficace. Dar uneori, trebuie să arăt ca am inimă.

Era ora pauzei de prânz și elevele infirmiere aveau câteva clipe libere. Kildare luă ascensorul până la subsol, ieși în pas ușor și ajunse exact la timp pentru a vedea plecând elevele din sala de autopsie. Se întrebă câte dintre ele vor avea poftă de mâncare, apoi nu se mai gândi la asta, deoarece sosea Denise. O așteptă lângă ascensor. Ea își lăsa colegile să se năpustească în cabină și rămase în apropierea lui Kildare. Erau singuri și, pe neașteptate, ea îi dădu un sărut rapid. Apoi îl privi.

– Ce se întâmplă, Jimmy? N-am văzut niciodată un bărbat să pară atât de fericit.

– Sunt fericit, sunt fericit pentru o mulțime de motive... Tu... vremea frumoasă... acest spital plăcut... și, în special sunt fericit să fiu medic!

– De acord, dar ce a provocat oare această explozie de bucurie?

– Nancy, cazul de leucemie despre care ți-am vorbit aseară. O vor trimite la Chicago cu avionul mâine, pentru a o supune unui nou tratament. Puștoaica nu va mai muri în câteva săptămâni, Denise, poate chiar se va vindeca, dacă rezistă destul timp.

– Minunat! I se va face trombopepsină, medicamentul acela nou? Are mari șanse... spitalul din Chicago se consacră de mult timp acestor experiențe și... și...

– De unde știi toate astea, Denise?

Ea clipi din gene, brusc stânjeită.

– Am... am citit... mă interesez de tot ce privește medicina.

– Această tehnică n-a fost folosită decât de puțin timp și tu cunoști până și numele medicamentului. Pun pariu că mulți medici nu-l știu... și nu cred că se face multă publicitate tratamentelor instituite în aceste spitale particulare. Denise, de unde știi toate astea?

– Am auzit vorbindu-se la Chicago.

– Dar tu ești din Saint-Paul!

– Acolo... m-am născut și am crescut. Am... am lucrat la Chicago. S-a vorbit despre... și la urma urmei, de ce oare îmi dau osteneala să-ți explic asta? Sunt fericită că Nancy poate spera într-o ameliorare și aș vrea să fie la fel pentru toți oamenii atinși de această boală.

- În orice caz... pentru o elevă din primul an...
- Destul de proastă pentru a întreba de ce nu este anesteziat un cadavru!

Brusc, Kidare o prinse strâns de amândouă brațele și o ținu ferm.

- Asta era special pentru mine, nu-i așa? Pentru a mă face să cred că nu știi toate metodele și deprinderile din spitale?

– Ce cauți oare să inventezi? Nici măcar nu știam că erai acolo. Pentru Dumnezeu, ce-mi reproșezi? Aseară eram atât de buni prieteni și astăzi mă tratezi ca și când aș fi un fel de... criminală.

El își slăbi imediat strânsoarea.

- Îmi pare rău, Denise. Ai dreptate. Mi-am lăsat imaginația să rățăcească. Bineînțeles, revistele medicale au vorbit despre noul medicament și despre speranțele pe care le-a declanșat. Erai la Chicago, unde au fost făcute principalele experiențe și ziarele locale au dat probabil anumite informații.

Ea făcu un pas înapoi.

- Mulțumesc că mă crezi, Jimmy.
- Iartă-mă, Denise. Sunt mulțumit că te interesezi atât de mult de medicină încât să studiezi și îți amintești toate aceste lucruri. Cum ți-am mai spus, vei fi o infirmieră strașnică și pentru că am fost atât de bănuitor, îți datorez o altă cină...
- Și eu ți datorez asta... Aruncă o privire rapidă în jurul ei înainte de a-l săruta pe Kildare, apoi fugi de-a lungul coridorului. Kildare zâmbi și o privi dispărând pe ușa care dădea spre scară. Era un idiot s-o bănuiască... Pentru ce? Pentru că știa prea multe? Era la fel de ridicol ca acea remarcă prostească de la morgă... la fel de ridicol și lipsit de sens.

Capitolul 4

Kildare nu pierdea nici o ocazie s-o vadă pe Denise. Câteva clipe pe un coridor, sau într-o cameră goală pe care ea o curăța, alteori în cafeneaua mică din fața spitalului. N-aveau niciodată suficient timp la dispoziție pentru a înnoda o adevărată intimitate, dar erau mulțumiți să se întâlnească.

Kildare se întrebase deseori dacă era îndrăgostit de Denise: răspunsul era mereu rezervat și știa de ce... Acel mister ce o înconjura pe tânăra fată. Kildare rămânea ore întregi treaz încercând să-l pătrundă. Avea totuși mare grijă să nu-i arate nimic acesteia, să nu-i pună niciodată întrebări, pentru că-și dădea seama că ea n-ar fi vrut asta.

Într-o zi o întâlnește pe un coridor pustiu.

– Jimmy, n-am uitat niciodată seara minunată pe care am petrecut-o împreună. În consecință, m-am hotărât să recidivez...

Continuă:

– Am retras o sută de dolari din economiile mele și mergem să-i cheltuim. Facem un adevărat chef. Să nu obiectezi că nu se poate accepta să plătească o femeie. Asta poate fi adevărat pentru un bărbat cu o situație, dar un intern este un băiat fără un ban și prin urmare, nu se poate simți offensat.

Un zâmbet apăru pe fața lui Kildare.

– Bine, bine, Denise. Am înțeles. Nu pot refuza o invitație astfel prezentată... Așadar, pe mâine seară la ora șapte și jumătate?

– La și jumătate, exact... nu cred că voi fi mai fericită decât când te vei hotărî să te căsătorești cu mine.

– Să nu grăbim lucrurile, spuse el râzând.

– Glumeam. Nu știu nici măcar dacă sunt îndrăgostită de tine sau este vorba de capriciul unei eleve din primul an pentru marele său doctor...

– Dumnezeule! gemu Kildare.

– În concluzie, tu vei fi într-o zi foarte celebru și eu elevă în al doilea an. Vreau să-ți spun... când vei fi numit șef de clinică, îți voi permite să mă inviți la cină.

– Voi aștepta acest moment cu nerăbdare și îmi voi amaneta chiar stetoscopul dacă va trebui! Pentru moment, trebuie să mă întorc la slujbă.

Kildare petrecu două ore la serviciul de urgențe, apoi lucră până târziu la dispensar. Ar fi trebuit să fie liber la ora zece, dar își schimbă garda cu doctorul Agurski pentru a beneficia de patru ore în plus noaptea următoare. Spera ca Denise să poată face în așa fel încât să se întoarcă și ea mai târziu.

De data aceasta, el se preocupă mai întâi de un taxi și-l făcu pe șofer să aștepte în fața pavilionului infirmierelor. Denise era deja în vorbitor. Această fată minunată îi plăcea de fiecare dată mai mult.

Era o apariție de vis în rochia de cocteil verde ca apa și pantofii eleganți din satin de aceeași culoare. Îmbrăcămintea și accesoriile erau evident lucruri de preț de cel mai bun-gust. Kildare se gândi în mod firesc că tânăra moștenise ceva bani de la părinții săi... sau că unchiul și mătușa despre care îi vorbise erau bogați și generoși.

— Ești încântătoare, Denise.

— Oh!... asta este mai ales datorită banilor mei! se ironiză ea veselă.

— Desigur, asta contează! spuse el adoptând un ton liniștit și fu sigur că seara lor va fi la fel de plăcută ca prima. În taxi, Denise îi întinse două bancnote de cincizeci de dolari.

— Îi vei cheltui până la ultimul bănuț. Am și o rezervă. Prima dată ar fi trebuit să plătească fiecare partea sa, Jimmy. Asta va compensa, de acord?

— De acord... În mare parte pentru că trebuie neapărat. Totuși, ca să fiu cinstit, mărturisesc că asta nu mă frământă. Internii sunt o categorie specială. Sunt atât de frecvent lefteri, încât au dreptul la o mână de ajutor. Nu, fără glumă, găsesc foarte drăguț din partea ta, Denise! Dar mă voi revanșa, să fii sigură de asta.

— Când vei încasa primul tău salariu substanțial, doctore Kildare. Acum să nu mai vorbim despre asta. Să începem bine seara noastră... așa.

Îl sărută cu o sinceritate dezarmantă care-i tăie respirația, zâmbitor și foarte mulțumit. Cel care-i întâmpină fu același șef de sală.

– Bună seara, doctore, sunt încântat să vă revăd.

– Mulțumesc, suntem încâțați că am revenit, răspunse Kildare serios.

La masă, Denise îi apăsă mâna.

– Și-a amintit, Jimmy... și-a mintit că te-am numit doctore.

– Te-a recunoscut și a făcut o asociere de idei, o corectă Kildare.

– Sunt gata să pun pariu... Am uitat să-ți spun... Am o învoire specială în seara aceasta, până la ora două!

Comandară niște aperitive și se duseră să danseze. Imediat ce-o îmbrățișă pe Denise, Kildare simți cum toată dragostea sa renaște, sporește și preferă să nu mai vorbească.

Ea rămase de asemenea tăcută. Din când în când îi arunca o privire și el îi găsi ochii prea serioși pentru o tânără care-și acorda o seară de destindere. Acest mister continua oare să-l deranjeze? Se întrebă o dată în plus ce puteau să însemne toate acestea?

Comandară un meniu identic celui de prima dată și asta le făcu o și mai mare plăcere, pentru că avură timp să-l savureze, știind că le rămâneau două ore pentru a dansa, cu atât mai mult cu cât doreau asta.

– Așadar, vei intra în anul al doilea și fără efort.

– Am avut mult noroc, Jimmy.

– Nu, este mai mult decât noroc... Ar fi vrut să-și continue complimentul, dar ea luă brusc aerul său alarmat și vorbele i se opriră pe buze.

Ea lăsă ochii în jos.

– Noroc... nimic altceva decât noroc curat.

Expresia sa înspăimântată nu însemna așadar nimic și Kildare își continuă fraza.

– Ai un adevărat talent de infirmieră, Denise. Este un lucru destul de frecvent, dar la asta se adaugă remarcabila ta capacitate de a studia.

– Nu voi uita niciodată acea lecție de la morgă, râse ea, dintr-o dată relaxată și cred că va fi mult timp menționat cazul printre personal.

– Îmi face plăcere să văd că știi să râzi de scăpările tale. Este o dovadă de finețe intelectuală și tărie de caracter. Să bem în sănătatea ta.

O privi drept în ochi pe deasupra mesei și ridică încet paharul.

– Pentru tine, Denise Landon, care ești un prețios recrut pentru corporație. Nu vei rămâne o simplă infirmieră, te vei specializa în cele mai delicate domenii, deoarece este genul care vrea mereu să facă mai mult! Singurul lucru periculos pentru carieră, este incredibila ta frumusețe. Ar putea apărea cineva care să te ia de soție.

– Mi se întâmplă deseori să sper că ai putea fi tu acel cineva, Jimmy.

– Cine știe? spuse el păstrând tonul degajat pe care-l adoptase de la începutul serii.

„Voi avea nevoie de o infirmieră pentru a se ocupa de cabinetul meu. Luând-o de soție, ar fi un mijloc economic de a ieși cu bine... Fără ore suplimentare de plătit!”

Ea scutură din cap.

– Nu mă văd foarte bine în acest rol, dragul meu. Știu cu certitudine ce vreau.

– Ah? Ai putea oare să-mi împărtășești și mie?

– Într-o zi, voi fi infirmieră șefă la chirurgie...până când mă voi simți prea bătrână pentru această muncă epuizantă. Atunci voi sui ultima treaptă... directoare de infirmiere.

– Și vei ajunge acolo... Văd că ești hotărâtă să nu te lași oprită de nimic. Aș vrea să fiu la fel de sigur și eu de ceea ce voi face.

– Un medic are de ales între multe specialități. O infirmieră este destul de limitată. Dar este adevărat, știu ce vreau. Consideri că țintesc prea sus, Jimmy?

– Pentru nimic în lume... și dacă îți pot da o mână de ajutor, contează pe mine. Acum, dacă am vorbi despre altceva și nu ne-am gândi decât să profităm de clipa prezentă? Să mergem să dansăm...

Pe neașteptate, un clarinet scoase un sunet discordant, celelalte instrumente se opriră și dansatorii rămaseră pe loc. Cineva țipă, apoi se auziră venind de la o masă din capătul pistei găfâieli și horcăieli.

Șeful de sală își croia drum prin mulțimea tăcută dintr-o dată. Căuta pe cineva și, când îl văzu pe Kildare, ochii îi străluciră de speranță.

– Doctore... doctore... un bărbat se sufocă.. nu știu ce s-a întâmplat...

– Să mergem acolo, îi spuse Kildare Denisei și alergară în spatele șefului de sală care le deschidea drumul.

Bărbatul era așezat, aplecător în față, cu capul pe masă. Fața îi devenise albastră. Un chelner îl încuraja lovindu-l cu putere în spate, ceea ce nu reușea decât să-i provoace găfâieli și mai anevoioase.

– Este deja cianozat, spuse Kildare.

– Dumneavoastră, le comandă Denise chelnerilor, cu o voce autoritară, veniți aici! Puneți două mese cap la cap. Repede, vă rog.. repede. Nu vedeți că acest bărbat are nevoie de ajutor? Unde este șeful de sală? Ah! Telefonați imediat la spitalul Blair și spuneți-le să trimită o ambulanță... de urgență... Ocupați-vă imediat de asta, vă rog!

Kildare îl îndreaptă pe bărbatul prăbușit și-i trase capul pe spate. Îi deschise gura, dar nu putu vedea nimic.

Bărbatul avea probabil cam cincizeci și cinci de ani, era corpulent, bine îmbrăcat. O femeie care ținea să se facă utilă, spuse că era vorba despre soțul ei.

– Cred că a înghițit ceva strâmb. A început brusc să se sufoc...

– Bun! spuse Kildare. Dacă cineva îl prinde de picioare, îl vom întinde pe mese.

Privi în jurul său.

– Denise, Denise... Ați văzut-o pe tânăra care era cu mine?

– Alerga în direcția bucătăriei, spuse unul dintre chelneri.

– Bucătărie? repetă Kildare surprins... În sfârșit... ridicăți-l... ridicăți-l ! Nu este timp de pierdut...

Așezară bărbatul pe masa de operație improvizată. Denise se întoarse și-i întinse lui Kildare un cuțit mic de bucătărie cu lama bine ascuțită.

– Este ascuțit, îi spuse ea... nu este steril, dar este ascuțit.

Începu să-i dea înapoi pe fiecare pentru a elibera împrejurimile mesei. Kildare examinează gâtul bărbatului, încercând să localizeze obstrucția. Dar ceea ce înghițise era fixat mult prea profund pentru a fi extras fără un instrument special.

Denise luă pulsul bărbatului.

– Slab, spuse ea, nu mai trebuie așteptat. Trebuie să-i dai drumul.

Se așează la capul mesei, desfăcu cravata bărbatului și-i descheie cămașa. Apoi, îi prinse bărbia cu amândouă mâinile și, înarmându-se cu curaj, o trase cu putere pe spate.

– Gâtul este în extensie, îi poți da drumul, doctore.

Kildare examinează lama. Din fericire, părea curată și oricum, trebuia să-și asume riscul. Încă două minute și omul va fi mort. Kildare introduse lama la mijlocul gâtului, perforând traheea. Îl afundă mai adânc, lărgind prima incizie minusculă. Aerul pătrunse cu forță prin plagă și ajunse la plămâni pustiiți. În câteva secunde, bărbatul își pierdu tenta cianozată și făcu mișcări convulsive datorate durerii din plagă.

– Stați liniștit, spuse Kildare, vă va mai dura doar o clipă.

Degajă mai mult traheea, apoi menținu plaga larg deschisă cu ajutorul lamei. Denise slăbi încet tracțiunea asupra bărbirei, carnea se relaxă și plaga s-ar fi închis dacă doctorul n-ar fi menținut cuțitul în loc. Bărbatul gemu și se răsuci de durere. Denise îi puse mâna pe frunte.

– Totul este în ordine acum, domnule. Încercați să nu vă mișcați. Îndată ce va sosi ambulanța, vă vom face o injecție care vă va potoli suferința.

– Sper că vor avea o canulă traheală la bordul ambulanței, spuse Kildare cu o voce îngrijorată.

– I-am spus șefului de sală să le recomande să se înarmeze cu una.

Denise privi sângele care începuse să țâșnească din rană. Se apropie de una dintre mesele rămase neocupate, luă toate

șervețelele împăturite și se folosi de ele ca de tampoane. Îl înmuie pe unul în apă rece și-l puse drept compresă pe fruntea pacientului, care îi mulțumi din priviri. Apoi, luă mâna bolnavului în a sa, pentru a-i da un sentiment de încurajare.

Kildare auzi cu ușurare sirena ambulanței. După câteva momente, un infirmier intră ținând o canulă învelită într-o compresă sterilă. Kildare o văzu pe Denise luând-o în mână ca o expertă. Desfăcu compresa, prinse canula și Kildare ținu depărtate marginile plăgii în timp ce tânăra înfipse cu îndemânare canula. Kildare, cu bisturiul improvizat în mâini, fu cuprins brusc de un acces de slăbiciune.

– Este perfect, Jimmy, murmură Denise. Canula este pusă. Acum este salvat.

– Da, spuse Kildare, revenindu-și rapid, dar ți-o datorează mai ales ție.

– Ce prostie! îi replică Denise, dar era încântată. Tu ești medicul care a operat, nu?

Ei ajutară la instalarea bărbatului pe brancardă și Kildare, însoțit de soția bolnavului, îl urmă până la ambulanță.

– Ceea ce a înghițit va fi extras la spital. Se va sutura plaga pe care i-am făcut-o cu cuțitul. În două sau trei ore, va fi pe picioare.

Disparându-i frica, femeia era gata să plângă.

– Dacă n-ați fi fost acolo, doctore, ar fi fost mort. Vă sunt atât de recunoscătoare... și infirmierei. Știu că este o infirmieră după modul în care a lucrat. Este o binecuvântare a cerului că erați amândoi acolo în această seară.

– Sunt fericit că am putut fi de folos.
– Pentru onorariul dumneavoastră, doctore... vă rog să trimiteți doar nota.

Kildare își frecă obrazul o clipă, apoi se opriă pentru că brancarda era urcată în ambulanță.

– Nu va fi un onorariu, spuse el. Eu sunt un intern de la Blair, dar știu să efectuez o operație atât de simplă ca traheotomia.

– Un intern, repetă ea cu un zâmbet șters. Ce medic admirabil vei fi într-o zi, tinere.

– Mulțumesc. Voi trece să-l văd pe soțul dumneavoastră mâine. Vă asigur că totul va fi bine.

Ambulanța se îndepărtă, Denise i se alăturase lui Kildare.

– Jimmy, am auzit-o ce a spus și sunt foarte mândră de tine.

– Ah, da? vocea lui Kildare era egală. Cred că trebuie să revenim în restaurant, să plătim nota și să ne întoarcem. Îmi este de-ajuns pentru această seară. Ție?

– Eu... Cred într-adevăr doctore, că am face mai bine să ne întoarcem și să ne revenim din aceste emoții.

Când reveniră la masa lor, pe ea se afla o sticlă de șampanie de marcă și un chelner radios o ajută pe Denise să se așeze. Șase oameni se grăbiră să strângă mâna lui Kildare și să-i felicite pe Denise și pe el.

– Fără notă de plată, doctore, spuse șeful de sală căruia Kildare îi făcu un semn... nu în această seară și în nici una dintre cele în care veți vrea să ne onorați cu prezența. Știți cine era acel gentleman?

- N-am nici cea mai mică idee.
 - N-ați auzit niciodată vorbindu-se despre Paul Blanchard?
 - Poate, dar asta nu m-a impresionat.
 - În primul rând este unul dintre principalii acționari ai acestui hotel. Conduce laboratoarele aerospațiale și face parte din numeroase comisii oficiale atât în stat cât și în oraș.
 - Oh! să știți, aș fi fost tot atât de mulțumit dacă era vorba de unul dintre clienții dumneavoastră necunoscuți, de primul venit...
 - Bineînțeles, doctore... Dar se întâmplă că s-a nimerit să fie Paul Blanchard. Și nu puteți schimba nimic din asta, nu-i așa?
 - Cu siguranță, nu... Mulțumesc pentru șampanie... și pentru restul.
- Chelnerul turnă șampania, orchestra cântă din nou și dansatorii evoluau pe pistă. Sala își reluase aspectul normal. Kildare își ridică paharul.
- Primele mele onorarii!
 - Este de bun augur, spuse Denise veselă, nimic nu este prea bun pentru doctorul Kildare!
 - Trebuie să recunosc că începe bine! admise el. Nu vorbesc despre șampanie, nici despre masa gratuită. Întâmplător, asta-mi va permite să-ți înapoiez banii.
 - Oh! asta este fără importanță.
 - Denise, aș vrea să te întreb ceva.
- Aerul bucuros al tinerei dispăru aproape instantaneu și Kildare își dădu seama cât de superficială era bucuria sa. Ea se aplecă peste masă și își aținti asupra lui ochii imploratori.

- Jimmy... nu acum, te rog.
- Este necesar. Trebuie să știu.
- Cum vrei.

– Denise, tu nu ești o elevă infirmieră pe punctul de-a intra în anul doi. Ai tratat acest caz de urgență mai bine decât mine. Știai foarte exact ce dimensiune de lamă îmi trebuie. Te-ai asigurat dacă cei de pe ambulanță vor aduce o canulă. I-ai luat pulsul tipului și ai recunoscut simptomele agoniei. I-ai prins bărbia, i-ai pus gâtul în extensie, astfel încât să pot opera... Cunoșteai chiar termenul... în extensie. Ai făcut tot atât, dacă nu mai mult decât mine pentru a salva această viață. Ai spus că ești mândră de mine, dar asta nici nu se compară cu mândria și recunoștința pe care le simt eu față de tine.

– Mulțumesc, Jimmy.

– Dar, Denise, tu ești infirmieră calificată. Ai putea să fii chiar medic. Ai practica necesară pentru ambele profesii. Ce ai de spus despre asta? Cine ești tu, Denise? Oare cine ești? Ea se lăsă pe spate, parcă apăsată pe scaunul său.

– Sunt Denise Landon, elevă infirmieră în primul an. N-am nimic altceva de spus, doctore, în afară că te rog să mă duci înapoi la spital. Du-mă înapoi, Jimmy... te rog... și nu mă întreba mai mult. Nu pot să suport... Nu pot.

Capitolul 5

Paul Blanchard era așezat în pat și, cu excepția pansamentului îngust la pe gât, părea absolut normal. Îl întâmpină pe Kildare cu un semn din cap.

– Cum vă simțiți, domnule Blanchard?

– Foarte bine, doctore.

Kildare răspunse că era încântat și se îndepărtase deja de pat, înțelegând că Blanchard nu-l recunoscuse, când acesta îl reținu cu un gest.

– Dar dumneata ești tânărul intern care mi-a salvat viața aseară! Iartă-mă... Nu te-am recunoscut. Totul a fost atât de confuz, după ce am înghițit bucata aia de biftec care mi-a astupat gâtul.

– Înțeleg foarte bine, domnule.

– Era cât pe ce să mor, nu-i așa?

– Trebuia intervenit de maximă urgență.

– Îți sunt foarte recunoscător, crede-mă... Ei bine, te numești, Kildare, este bine așa? Este un nume pe care nu-l voi uita, doctore. Am o datorie foarte serioasă față de dumneata.

– Nu-mi datorați absolut nimic, domnule. Pur și simplu, norocul a făcut să mă aflu acolo.

– Cred că am înțeles că tânăra care te însoțea este infirmieră.

Kildare șovăi o secundă și se gândi că este de preferat să nu menționeze că Denise nu era decât elevă în primul an.

– Exact... ceea ce a fost un dublu noroc, așa spune.

– Ești foarte sigur că nu pot face nimic pentru dumneata, doctore? Pentru dumneata sau pentru infirmieră?

– Absolut, domnule. Nu se pune problema de onorarii sub o formă sau alta. Eu n-am dreptul să practic medicina în afara spitalului. Firește, în caz de urgență, fac tot ce pot.

– Și mi se pare că o faci foarte bine. Medicul meu personal mi-a spus că dacă intervenția nu avea loc atât de rapid, aș fi fost mort. Din câte mi-a spus soția mea, aveam deja fața albastră când m-ai operat.

– Vă lipsea oxigenul, domnule. Îmi pare rău că am procedat în mod puțin rudimentar, dar trebuia s-o fac repede.

– În mod rudimentar? Dar ai făcut o treabă magnifică! Te vei ocupa de mine cât timp voi sta aici?

– Nu, domnule. Acest etaj nu face parte din serviciul meu în acest moment. Am vrut pur și simplu să văd cum...

– Sunt încântat că ai venit, doctore. Aș fi fost chiar foarte decepționat în caz contrar. Sunt nerăbdător să-i vorbesc despre dumneata doctorului Gillespie...

– Oh! Să nu faceți asta, i-o tăie Kildare, într-adevăr nu merită osteneala.

– Drept să-ți spun, i-am cerut să treacă pe aici. Voiam să am permisiunea sa înainte de a te vedea. Cunoscut toate regulamentele dezagreabile în vigoare într-un spital. Știu de asemenea că jandarmul le aplică în mod strict. A, sunt încântat că m-ai auzit numindu-te jandarm, Leonard...

Kildare inspiră adânc înainte de a se întoarce. Gillespie se afla în prag și Dumnezeu știe de când!

– Vă rog să mă iertați pentru prezența mea aici, doctore... dar doream să știu cum se simte domnul Blanchard...

– Înțeleg foarte bine, mormăi Gillespie.

Blanchard se indignă.

– Ascultă-mă, Leonard, dacă îl vei pedepsi pe acest tânăr pentru că a venit să mă vadă, jur că voi cumpăra acest spital numai pentru plăcerea de a te concedia personal.

– Nu-i reproșez nimic, Paul, spuse Gillespie zâmbind. La drept vorbind, sunt mai degrabă mândru de el.

– Mulțumesc, șefule... Kildare își simți genunchii întărindu-se.

– Acest tânăr mi-a salvat viața, Leonard, o știi bine. A ajuns alergând și n-a ezitat asupra modului de a acționa. Doctorul Hanley mi-a spus că a reușit o impecabilă trah... naiba știe cum numiți voi asta... cu atât mai mult cu cât nu dispunea decât de un cuțit de bucătărie.

– A procedat cum ar fi făcut oricare dintre interni, Paul. Sunt convins că s-a descurcat foarte bine, dar să nu-ți imaginezi că este un erou pentru atâta lucru!

– În ochii mei merită o medalie. Dar tocmai mi-a spus că n-are nici măcar dreptul să accepte un dolar, deoarece o

clauză stupidă a regulamentului îi interzice să încaseze onorarii. Pun pariu că nici doctorul meu, nici spitalul dumitale blestemat nu vor pierde ocazia să-mi trimită o notă cât mai piperată posibil. Și acest tânăr, care mi-a salvat viața, n-are dreptul la nimic! Este lipsit de sens! Și infirmiera. Oare ea are dreptul la un bănuț? Pentru că poți să mă crezi, Leonard, ea și-a făcut partea sa din muncă!

– Cred că ne putem abține de a discuta despre onorarii, Paul. După cum bine ai spus, Hanley și spitalul îți vor cere o grămadă de bani. De altfel, nu vei săraci din atâta.

Kildare se îndepărtă în vârful picioarelor. Dorea cu disperare să plece înainte ca Gillespie să-i pună întrebarea care-i venise cu siguranță în minte. Dar Kildare nu fu destul de rapid.

– De ce naiba pleci, Kildare? îl întreabă Gillespie ursuz.

– Ei bine!... Voiam să cobor la etajul meu, domnule.

– Această infirmieră, reluă Gillespie – și inima lui Kildare tresări – nu mi-a spus nimeni despre cine este vorba.

– Domnișoara Landon.

– Landon, Landon...? Nu-mi spune mare lucru. Lucrează în acest spital?

– Da, domnule.

– Ah! în ce serviciu? Cum se face că n-o cunosc?

– Este... este o elevă din primul an.

– O elevă? Din primul an? bombăni Gillespie.

– Da, domnule.

Blanchard râdea atât de zgomotos cât îi permitea gâtul care încă îl durea.

– Vezi, Leonard, că ai face mai bine să-ți lași ucenicii să preia ștafeta. Admițând că avem aici o monstră a muncii de care sunt capabili un intern și o elevă infirmieră din primul an, poți lăsa spitalul pe mâinile lor. Nu vor face mai mult rău decât dumneata și complicitățile dumitale din vechea branșă.

– Cred că este timpul să mă retrag, spuse Kildare.

– Să fii în biroul meu peste douăzeci de minute, ordonă Gillespie.

– Bine domnule.

De abia făcuse câțiva pași, că-l auzi pe Gillespie râzând în hohote. Puțin mirat, internul își continuă drumul, întrebându-se ce întrebări îi va pune șeful și, mai ales, ce va răspunde el, dacă acestea se refereau la Denise.

Trecu de etajul său, sperând s-o găsească pe tânără. Dar era probabil într-o sală de curs, deoarece nu zări nici o elevă infirmieră. Reveni în serviciul său și vorbi cu câțiva bolnavi, fără să priceapă prea bine cine erau și de ce sufereau. Trăia într-un univers de neliniște și acum, doar asta conta.

Douăzeci de minute mai târziu, era în fața secretarei doctorului Gillespie. Ea îl privi atent, cu o anumită răceală pe care o destina internilor.

Kildare ciocăni și Gillespie răspunse. Era așezat în spatele biroului său mare și-l privi pe Kildare fără asprime, însă nici cu căldură.

– Paul Blanchard este unul dintre prietenii mei buni. În același timp, este și un om important. Dar cred că ai aflat deja asta.

– Am auzit vorbindu-se, doctore.

– Te-am chemat pentru două motive, doctore. Mai întâi, aş dori să-ţi mulţumesc personal pentru ce ai făcut aseară şi asta nu în calitate de medic şef al acestui spital, ci în aceea de prieten al domnului Blanchard.

– Ah... Mulţumesc mult, şefule.

– Ai acţionat după tradiţiile spitalului Blair, Kildare – şi de data aceasta îţi vorbeşte medicul şef. Cu toate acestea, nu pierde din vedere că numai întâmplarea te-a pus în situaţia în care te-ai putut face util. Ceea ce ai făcut era responsabilitatea oricărui intern.

– O ştiu perfect, domnule.

– Foarte bine! Blanchard ţinea neapărat să te recompenseze. L-am convins să-şi schimbe părerea. Ai vreo obiecţie?

– Oh! nu... replică prompt Kildare. Dimpotrivă, sunt foarte fericit. N-aş fi acceptat nimic de la el, indiferent sub ce formă.

– Sunt mulţumit că suntem de aceeaşi părere, Kildare. Acum, vorbeşte-mi puţin despre acea infirmieră. Cine este?

– Cred că v-am spus, o elevă din primul an... de altfel, va intra în anul al doilea. Se numeşte Denise Landon.

– Da, mi-ai spus. Nu este oare fata care a scris acea scrisoare de adio?

Kildare se întrebă dacă scăpase ceva vreodată atenţiei lui Gillespie şi îşi promise că dacă, din întâmplare, o vădovă seducătoare voia să se interneze la Blair, va încerca să-l facă pe şef să se intereseze de ea. Asta îi trebuia lui Gillespie, o femeie

care să-i ocupe timpul liber. Era de prea mult timp văduv și avea la dispoziție prea multe ore în care să se gândească la ce-ar putea face pentru a-i agasa pe interni și mai ales pe doctorul Kildare.

– Da, ea este.... dar nu era o scrisoare de adio.

– Știu. Aseară, se pare că a acționat ca o infirmieră cu experiență. Este corect?

– Ea... a făcut ceea ce i-am cerut... Și-a păstrat calmul și a fost foarte utilă.

– Ah! A acționat doar după instrucțiunile dumitale?

– Mai mult sau mai puțin.

– Da sau nu, Kildare?

– Da, domnule.

Gillespie se adânci în fotoliul său.

– Foarte bine! Așadar, ieși cu ea?

– Este o fată fermecătoare, domnule. Și era seara mea liberă.

– Nu pretind că n-ai avea dreptul s-o faci. Dar cu ce scop?

Un fel de cură?

– De cură?

– Oh! Haide Kildare. Înțelegi perfect ce vreau să spun. Această tânără a scris un bilet de adio și a oferit o scuză care nu stă în picioare. Este extrem de seducătoare...

– Așa este... sublinie Kildare.

– Pun pariu că nu-ți imaginezi că sunt capabil să remarc o fată frumoasă... în cazul în care nu este ținută într-un pat cu simptomele unei boli rare.

Kildare observă o mică licărire în ochii lui Gillespie și știu că se afla din nou pe un teren solid.

- N-am crezut asta niciodată, domnule.
- Aș paria că da, Kildare. Asta este tot. Mulțumesc încă o dată pentru munca duminică.
- Sunt fericit că am putut fi de folos. La revedere, domnule.

Kildare ieși cu impresia că nu mai purta toată omenirea pe umeri. Consideră că se descurcase bine în legătură cu Denise, dar voia s-o pună în gardă. Gillespie era capabil s-o convoace în biroul său pentru a-i mulțumi și ei și dacă scăpa un cuvânt mai mult, șeful ar fi cucerit-o.

Kildare tocmai atinsese probabil un punct sensibil. Își repetă că Denise nu era decât o elevă în primul an, înzestrată în mod deosebit. Nu putu totuși să-și înăbușe rezervele pe care le simțea cuprinzându-l de fiecare dată când se gândea la asta.

Știa că elevele infirmiere mergeau la prânz la cafenea și el la acea oră trebuia să fie prezent la radiologie. Făcu astfel încât să fie înlocuit de Agurski, apoi se duse și se așeză în apropiere de intrarea restaurantului. Când o zări pe Denise, îi făcu semn că voia să-i vorbească.

Ea luă o tavă și se apropie încet de masa încălzită, în așa fel încât să fie ultima fată. Kildare o urmă. După ce-și alege prânzul, ea se așeză la o masă mică, rotundă, liberă. Cărându-și tava, Kildare se prefăcu că încearcă să găsească din ochi un loc liber și se îndreptă spre masa ocupată de Denise.

– Permiteți?

– Vă rog, doctore.

El se așeză, scăpă de tavă și începu să caute prin farfuria sa.

– Gillespie m-a chemat în biroul său. Voia să știe cine ești.

Ea scoase o scurtă exclamație și rămase cu furculița în aer.

– Continuă să mănânci. Fii cât mai indiferentă cu putință.

– Dar... doctorul Gillespie...

– Tipul pe care l-am salvat aseară este mai important decât ne-a spus șeful de sală. Și se întâmplă să fie un prieten bun al lui Gillespie. Marele patron voia așadar să-mi mulțumească. De altfel, are un mod curios de a-și manifesta recunoștința, în sfârșit... să trecem peste asta. Mi-a pus întrebări despre tine. I-am spus că ești elevă în primul an și că te-ai dovedit foarte utilă, dar că n-ai făcut decât să ascuți de ordinele mele.

– I-ai spus că tu m-ai trimis să caut un cuțit și... să fac tot restul?

– N-a fost nevoie să dau amănunte, slavă Domnului. Dar nici n-am spus nimic categoric, am lăsat să se înțeleagă... și a fost mulțumit. Dar, în cazul în care te întreabă – și este foarte probabil – fii atentă să nu mă contrazici. Amintește-ți... eu ți-am indicat ceea ce trebuie să faci.

– Mulțumesc, Jimmy. Un lucru totuși... crezi ce ți-am spus aseară? Că știam toate astea, pur și simplu pentru că am citit?

– Bineînțeles că te cred. Am avut tot timpul să mă gândesc bine. Cum oare ai fi știut altfel? Oricine poate citi descrierea unei traheotomii într-un dicționar medical de familie! Ceea ce poate m-a mirat mai mult este că știi niște termeni medicali, dar ai urmat niște cursuri de medicină și este normal că ai reținut ce vi s-a predat! Doar asta este scopul studiilor.

– Îmi pare rău că am fost atât de dezagreabilă la încheierea cinei, Jimmy.

– Eram amândoi nervoși. Să uităm totul... în afară că nu trebuie să mă contrazici dacă Gillespie îți vorbește.

– Îl voi convinge, Jimmy.

– Desigur, de ce nu? Este întotdeauna ușor să convingi când spui adevărul... ce clipe frumoase am petrecut aseară înainte ca acel mâncăcios de Blanchard să se îndoape până când i s-a așezat de-a curmezișul.

– Să sperăm că, data viitoare, nimeni nu va avea nici măcar o colică. Va exista oare o dată viitoare, Jimmy?

– Ba bine că nu! Mă voi duce să verific în ce seară sunt liber!

– Mulțumesc, dragul meu. Dacă n-ar fi împotriva regulamentului, te-aș săruta. Dar nu pot decât să-ți spun că am pus de-o parte acei o sută de dolari și că-i vom face praf.

Erau amândoi fericiți. Kildare nu făcu comentarii asupra poveștii Denisei, ai cărei ochi străluceau de recunoștință că-i acorda încredere. Prânziră mulțumiți, mâncând mult timp într-o tăcere complice. N-aveau nevoie să vorbească.

Capitolul 6

La sfârșitul după-amiezii, se duse s-o întâlnească pe Denise în spatele clădirii și trecură prin fața unor bănci ocupate de perechi care nu doreau nici ele să fie întrerupte în acea clipă.

– La lumină, mi-ai părut obosit, spuse Denise.

El clătină din cap.

– Am avut o zi mizerabilă. Dumnezeuule, unii oameni pot fi atât de îngrozitori încât depășesc limitele când este vorba de un intern!

– O discuție cu șeful tău, Jimmy?

– Oh! La naiba... de ce oare te-aș plictisi cu problemele mele?

– Pentru că sunt și ale mele, dragul meu.

– Ei bine, iată... Am în îngrijire o anume doamnă Marshall. Are o infecție a bronhiilor. O vom combate cu medicamente. Dar doamna are și inima slabă. Dacă infecția se răspândește, știi ce se va întâmpla și dacă bolnava continuă să se sufoce, inima nu-i va rezista.

– Asta este tot ce ți s-a ordonat, Jimmy? Să combați infecția?

– Doctorul Kane, un medic foarte apreciat de oamenii bine, a prescris prednisină... desigur, acest medicament nu-ți este cunoscut... ușurează respirația; necazul este că are efecte secundare care pot afecta inima.

– Totuși, comentă Denise, se pare că n-ai de ales. Poate că bolnava va suporta foarte bine medicamentul în timp ce, dacă nu i-l dai, riscă să tușească până moare din asta.

– Asta spunea și Kane. Mai există și o altă complicație care mă îngrijorează. Un vechi ulcer peptic.

Denise își sprijinise comod capul de umărul lui Kildare, părul său mățosos mângâind obrazul tânărului. Brusc, ea se îndreptă.

– Ești sigur de această poveste cu ulcerul?

– Firește! Ea mi-a vorbit despre el și i-am făcut o serie de radiografii.

– Țesutul este cicatrizat?

–În ansamblu! Denise... s-ar spune că tu cunoști problema?

– Dă-mi o țigară, Jimmy.

El aprinse două, îi întinse una și câteva clipe fumară în tăcere. Licărirea țigării din care Denise trăgea prea repede îi lumina fața suficient pentru ca doctorul să poată distinge o cută de neliște.

Ea aruncă țigara, o strivi cu picioarul și părul să se fi hotărât.

– Jimmy, îți voi spune un lucru care te va mira. Știu că gândești deja că sunt... mai mult decât o elevă în primul an.

– Oh, nu! interveni Kildare cu vehemență, să nu începem iar cu asta, Denise, este inutil. Ești o fată pricepută, inteligentă și vei fi o remarcabilă infirmieră, asta îmi este de-ajuns.

– Trebuie totuși să-ți spun, Jimmy. Cunosc un caz asemănător cu cel al doamnei Marshall. Cu excepția că starea inimii nu necesita nici o precauție deosebită. Pacientul era doar puțin obosit de efort. Avea o infecție a bronhiilor și s-a folosit medicamentul despre care ai vorbit.

– Ei și?

– O altă asemănare, un vechi ulcer peptic. S-a redeschis. A trebuit operat de urgență. Și infecția, contribuind la respirația dificilă, pacientul a făcut o hemoragie și a rămas pe masa de operație. Jimmy, acest medicament poate fi un stimulent pentru ulcer. Se poate întâmpla același lucru...

Țigara lui Kildare se stinsese între degete.

– Această informație o ai din sursă sigură, Denise?

– Foarte sigură...

– Mulțumesc, draga mea.

– Vezi, trebuia să-ți spun...

El n-o mai asculta. Când vorbi, parcă o făcea cu el însuși.

– Kane a spus să încep tratamentul mâine dimineață, dar aş putea să-l amân... El lipsește din oraș. Aș putea să tratez insuficiența cardiacă și să recomand o terapie antiulceroasă. Astfel aş putea să pregătesc în același timp inima și ulcerul pentru a suporta medicamentul, dacă ar avea efecte secundare.

– Este singura manieră de a proceda, Jimmy.

El avu impresia că vocea Denisei venea de foarte departe și continuă:

– Știu că am dreptate, trebuie să procedez astfel. Am instrucțiuni contrarii, dar și eu sunt medic. Și eu sunt aici, în timp ce Kane este la iarbă verde. Eu sunt cel responsabil, orice s-ar spune.

– Începe imediat, Jimmy, încă din această seară. Nu pierde un minut... este vorba despre o viață...

El se ridică.

– Dacă mă înșel...

– Nu, tu ai dreptate.

Se ridică și ea și rămase în picioare acolo, fericită că întunericul îi ascundea lui Kildare îngrijorarea pe care o știa înscrisă pe chipul său.

– Trebuie să am încredere în mine!

– Da, spuse ea încet, asta este ceea ce contează cel mai mult, să ai încredere în tine. Și dacă ai nevoie de certitudinea pe care ți-o pot da... cunosc mai multe cazuri de acest gen. Tratează inima și ulcerul înainte de a administra medicamentul. Astfel, îi vei da bolnavei tale o șansă să lupte, Jimmy.

– Mulțumesc, Denise. Vrei să fii aici mâine seară la aceeași oră?

– Dacă dorești...

– Te rog.

– Voi fi aici, Jimmy.

El o prinse o clipă în brațe și sărutul său, așa scurt, fu plin de dragoste și recunoștință.

Apoi, rapid, se îndreptă spre spital. Denise îl privi îndepărtându-se. Se întoarse cu pași lenți spre pavilionul său. Fiecare pas îi părea mai greu, fiecare minut ce trecea, mai apăsător. Trecutul apărea din nou. Întotdeauna știuse că așa va fi, dar nu-și imaginase niciodată că asta se va produce chiar în momentul în care se va îndrăgosti.

Considerase totuși imposibil să lase o femeie să moară păstrând tăcerea. Jimmy ar fi fost ferit de răspundere, dar era în joc o viață. O femeie pe care Denise n-o văzuse niciodată, despre care nu auzise vorbindu-se până acum câteva minute, ar fi putut să moară dacă ea nu spunea ceea ce știa și nici măcar Jimmy Kildare, tânăr, înflăcărat, naiv, atât de plin de atenții și amabilitate, nu mai putea crede acum că Denise Landon nu era decât o elevă infirmieră.

O clipă, tânăra se lăsă pradă tristeții. De ce oare întâlnise un tânăr cum era Kildare? De ce nu se ținuse la distanță de un bărbat de care nu se putea îndrăgosti? Și de ce nu se putuse arăta insensibilă și să se țină deoparte, chiar dacă această femeie murea? N-ar fi trebuit să-și facă griji pentru ea... și totuși, se neliniștise. Era atât de preocupată de acest lucru, încât sentimentul de tristețe se estompă rapid și încercă brusc o senzație plăcută... ca și când Jimmy Kildare venise s-o sărute din nou.

Poate asta însemna să fii o bună infirmieră... această posibilitate de a înțelege durerea, pericolul la ceilalți, fără să te preocupe neplăcerile pe care le putea aduce asupra propriei persoane această atitudine. Poate asta echivala cu infirmiera ideală? Denise nu era sigură.

Știa ce făcea o infirmieră proastă, o știa chiar foarte bine și se duse să se culce, știind de asemenea că nu va dormi. Nici măcar nu va mai fugi, asta nu va servi la nimic. Poate va pleca în curând, dar nu va mai fugi... niciodată nu va mai lua de la început această experiență.

Kildare se întoarse la etajul doamnei Marshall și o uimi pe infirmiera de noapte. Formulă niște instrucțiuni complet noi

și le înscrise în fișa bolnavei. Comandă întăritoare cardiace, antiulceroase și un regim strict. Kildare avea în față treizeci și șase de ore pentru a pregăti bolnava să suporte puternicul medicament. Desigur, exista riscul să aibă violente accese de tuse, dar trebuia să-și asume acest risc. Dacă era obligat să administreze medicamentul înainte ca bolnava să fie în stare să-l suporte, tratamentul nu va fi decât cel ordonat de medicul său personal și acesta va fi răspunzător. Dar dacă putea rezista...

Kildare nu dormi bine în noaptea aceea. Ar fi trebuit să se gândească la Denise și la informația pe care i-o dăduse, dar nu dorise deloc asta. O va întreba într-o zi pe tânără despre trecutul său, îi va cere amănunte, dar ancheta sa va fi bazată pe faptul că doamna Marshall trăia. Indiferent de greutatea cu care Denise va face față adevărului, ea va fi atenuată de ideea de-a fi salvat o viață.

A doua zi, Kildare era de gardă; reuși totuși să dea o fugă la doamna Marshall. Până atunci, accesele de tuse nu fuseseră prea grave, dar infecția nu reacționase atât de bine cât sperase el. Ar fi trebuit un timp îndelungat pentru a-i veni de hac și asta implica accese de tuse și dificultăți respiratorii pe care, se temea Kildare, bolnava nu le va suporta.

Mări dozele de medicamente prescrise peste noapte și informă bucătăria că nu trebuie să existe nici o greșeală, cât de mică, în regimul comandat bolnavei.

Seara, la ora nouă și jumătate se bucura că se va întâlni cu Denise. Înainte de orice, dorea să-i spună că puțin îl interesa de unde știa care erau reacțiile provocate de prednisină. Dorea să-i comunice măcar că inima doamnei Marshall

răspundea bine la întăritoarele cardiace și că ulcerul era pregătit cu grijă pentru a suporta atacul medicamentului ce se va administra în curând.

Și iată că inevitabilul se produse. O ambulanță aduse un bărbat în vârstă care tocmai fusese lovit în mod sălbatic, înjunghiat și jefuit. Avea o fractură de craniu care necesita o trepanție imediată: lama străpunsese plămânul stâng și anumite simptome nu înlăturau teama unei rupturi de splină.

Kildare lucră timp ce o oră în serviciul de urgențe, indicând să i se facă bărbatului o transfuzie, supraveghindu-i tensiunea și pulsul, în timp ce neurochirurgul se pregătea să efectueze trepanația și o altă echipă era pregătită să intervină în regiunea toracică, dacă rănitul nu putea suporta.

Când totul fu terminat și când bărbatul, a cărei viață nu mai atârname de un fir de păr fu cusut, era ora trei și Kildare se prăvăli peste o masă, în fața unei cești de cafea. N-o putuse anunța pe Denise că nu va fi la întâlnire. Se întreba dacă îl așteptase mult timp și apoi se convinsese că nu mai voia s-o vadă.

Era atât de neliniștit să n-o fi rănit prin ceea ce ea ar fi putut considera drept lipsă de considerație, încât era gata să-i telefoneze în cameră. Dar trebuia să treacă pe la centrală și asta risca să le aducă amândurora complicații de care n-aveau nevoie în acest moment.

Teamă pe care o avea Kildare de a o vedea pe Denise gândindu-se că o lăsase baltă pur și simplu, era în parte justificată. Denise așteptase mai mult de o oră pe bancă. Auzise vag sirena ambulanței, nu departe de spital. Știa bine că un intern n-are un program regulat, în caz de urgență, dar

era de fapt singură în acea seară în grădină. Timpul era posomorât, ceea ce nu făcea decât să-i sporească demoralizarea. Nu erau stele și aerul era aproape rece.

La ora unsprezece, Denise înțelese că doctorul nu va veni și temerile i se înmulțiră, aducând-o într-o stare vecină cu teroarea. Sări în picioare și alergă până în stradă. Acolo, încetini pasul pentru a nu se face remarcată și, încă o dată, simți că zilele sale de anonimat luaseră sfârșit.

Se întoarse în camera sa, încuie ușa, își scoase fusta și bluza. Se întinse pe pat și-și lăsă imaginația să rătăcească. Jimmy își tratase bolnava după indicațiile pe care i le sugerase Denise și doamna Marshall murise. Sau Jimmy fusese suprins susținând contrariul ordinelor lăsate de medicul personal al bolnavei. Sau doctorul Jimmy Kildare s-a dus iar să-l caute pe doctorul Gillespie și-l întrebase ce să facă apropo de eleva infirmieră din primul an care nu cunoștea numai totul despre traheotomie, dar era la curent și cu folosirea unui medicament destul de rar și cu efectele sale secundare.

Se strădui să nu mai plângă, cu impresia vagă că vărsase toate lacrimile pe care le avusese. În cele din urmă se ridică, scoase două valize dintr-un dulap, le așeză pe pat și începu să golească sertarele. Își împachetase o mare parte din lucruri când îi reveni suficient bun-simț pentru a-și stăpâni nevoia presantă, pe care o simțise un moment, de a părăsi acel loc și a fugi cât mai departe posibil.

Își îmbracă bluza și fusta, își aruncă pe umeri un mantou ușor și se strecură pe scară. Regulamentul interzicea să se iasă la această oră, dar regulamentul avea prea puțină importanță pentru o elevă care oricum se aștepta să fie dată afară curând.

Denise se îndreptă în pas vioi spre spital unde intră pe ușa cea mare. O cunoștea pe tânăra fată care era de serviciu la biroul de internări.

– Bună! spuse Denise. Aveam întâlnire cu un intern și n-a apărut. Mă întreb ce i s-a întâmplat?

– Dacă te vezi cu interni, ar trebui să știi că ei n-au o viață personală, Denise. Cine este fericitul ales?

– Jimmy Kildare.

– Hm! Este încă foarte ocupat într-una din sălile de operație. O urgență gravă. Un tip care a fost înjunghiat și care are nevoie să fie serios reparat! Kildare a contribuit la asta cum a putut mai bine și, după câte am auzit, ai face mai bine să te duci să te culci, draga mea, pentru că nu vei mai avea cu cine să te întâlnești în seara aceasta.

– Apropo... cum se simte doamna Marshall?

Funcționara o privi pe Denise cu un interes ușor.

– Se simte cât se poate de bine. O știu pentru că am dat această informație la vreo douăzeci de persoane în seara asta, vizitele fiindu-i interzise.

– Îmi pare bine... mulțumesc, cred că mă voi duce să mă culc...

– Noapte bună, Denise. Nu te lăsa prinsă asupra faptului când te întorci... ai depășit ora permisă.

Denise se întoarse în cameră, puțin mai liniștită. Puse din nou valizele în dulap, fără să le golească, și se culcă. Adormi târziu și avu un somn agitat, întrerupt în mod constant de fantomele apărute din trecut.

Capitolul 7

A doua zi, Kildare intră, spre prânz, în camera doamnei Marshall. Privi mai întâi fișa. Bolnava petrecuse o noapte agitată și tusea i se agravase ușor. Era în culmea unui acces moderat când Kildare ajunse lângă patul său și o ajută să aspire oxigen și să se relaxeze până se simți mai bine.

Ziua fusese la fel de ocupată ca de obicei și timpul trecu fără ca doctorul să-și dea seama de asta. Încercă s-o întâlnească pe Denise, dar n-avu ocazia. Trebui așadar să se mulțumească să telefoneze la pavilionul infirmierelor la o jumătate de oră după terminarea cursurilor, în momentul în care știa că elevele ajunseseră în camerele lor.

Denise răspunse cu o voce atât de înflăcărată, încât Kildare era gata să uite de prudență, regulament și recomandări și să se grăbească la ea.

— Îmi pare extrem de rău pentru aseară... Mi-a fost atât de teamă că ți-ai imaginat că n-am vrut să vin...

– Știu că ai avut o urgență. Mulțumesc pentru telefon, Jimmy. Am fost chinuită de curiozitate toată ziua. Cum se simte doamna Marshall?

– A suportat medicamentul ca și când ar fi fost inventat special pentru ea. Fără efecte secundare, respirația este aproape normală și infecția este pe cale de dispariție. Este tot mai bine.

– Sunt încântată, Jimmy. N-ai idee cât de încântată sunt.

– Știi că trebuie să-ți vorbesc...

Veselia Denisei dispăru.

– Da... știu...

– În seara asta? La aceeași oră?

– Îți promit să fiu punctuală.

– Eu nu primit nimic, dar voi încerca. Dacă nu mă vezi, înseamnă că va fi încă o urgență.

– Voi înțelege... Jimmy, n-ai încredere în mine?

– Cuvântul pe care aș vrea să-l folosesc este cu totul altul.

Pentru a fi mai lămurit...

– Nu, Jimmy. Nu... nu acum. Nu înainte de a mă vedea!

– La ceea ce-mi poți spune, draga mea, voi adăuga asta: mulțumită ție, acum două zile a fost salvată viața unui bărbat și acum, ai la activ pe cea a unei femei.

Auzi un ușor strigăt de spaimă și ea închise imediat. Rămase mult timp lângă telefon, știind că greșise amintindu-i că datorită ei, cel puțin în parte, fuseseră salvate două vieți. Nu se așteptase la reacția sa, dar era destul de inteligent și experimentat pentru a ști că dacă o fată dorind cu ardoare să devină infirmieră se speria la ideea că salvase două existențe, asta era pentru că avea ceva de ascuns, exact opusul unor vieți

salvate. Asta însemna... moartea: sub o formă sau alta, pentru un motiv sau altul, moartea se apropiase de Denise și moartea probabil câștigase.

Kildare își alungă din minte gândurile morbide și se întoarce la munca sa. În timpul cinei, ca de obicei, își auzi numele la difuzor: doctorul Kane era în camera doamnei Marshall și dorea să-l vadă.

Resemnat, Kildare împinse farfuria, bău o gură de cafea și urcă direct la doamna Marshall. Era așezată în pat, părea că recăpătase puțină putere și avea o mină mai bună.

– Doctorul Kildare a fost minunat, spuse ea. Tratamentul pe care mi l-ați prescris și pe care mi l-a administrat, a reușit cu siguranță, doctore Kane. Mi se pare că aș putea părăsi spitalul și să mă întorc acasă.

– O puteți face, dar îmi triplez onorariul, spuse Kane pe un ton degajat. Sunt sigur că doctorul Kildare a făcut minuni și cred că în curând vom putea schimba tratamentul... bineînțeles dacă doctorul Kildare este de acord...

Kane știa ce se întâmplase, această ultimă remarcă era dovada, iar Kildare știa și el că va avea necazuri.

Părăsi camera în spatele lui Kane și merse în tăcere de-a lungul coridorului până la biroul unde se aflau fișele bolnavilor.

– Văd că ai început numai ieri tratamentul pe care l-am ordonat.

– Da, domnule. M-am gândit...

– Internii nu trebuie să se gândească. Ei au o sarcină foarte precisă, să pună în parctică ordinele celor care știu mai mult.

– Da, domnule, îmi amintesc asta deseori, dar cu siguranță ați remarcat că starea doamnei Marshall este mult ameliorată.

– Ai jucat un joc periculos, Kildare. Nu pot permite asta când este în cauză unul din bolnavii mei. Îți dau întâlnire într-un sfert de oră, la doctorul Gillespie.

Kildare se îndepărtă fără să adauge un cuvânt și doctorul Kane, cu fișa sub braț, se întoarce în camera doamnei Marshall. Kildare se duse în biroul șefului, sperând, împotriva așteptării, că Gillespie nu va fi acolo. Internul și-ar fi putut dori la fel de bine dezintegrarea sălilor de operație. Ca și ele, Gillespie era unul din stâlpii instituției.

– Trebuie să aștept să vină doctorul Kane, îi spuse Kildare secretarei.

– Ei bine! Puteți intra la patron și să-l așteptați acolo!

– Haide, Kildare! Gillespie ridică nasul din tava pusă pe birou, pe care i se adusese cina. Ia loc. Îți pot propune o ceașcă de cafea?

– Mulțumesc, domnule, primesc cu plăcere. Va veni și doctorul Kane, reluă el, Este vorba despre una dintre bolnavele sale, o doamnă Marshall.

– Da, m-am dus s-o văd de câteva ori. Face mare caz de dumneata, Kildare.

– Mă tem că doctorul Kane este de altă părere.

– Ah!... ce s-a întâmplat?

Kildare știa că era inutil să ascundă un amănunt cât de mic. Gillespie va afla adevărul și era mai bine să fie de la Kildare, care va suporta furtuna când va izbucni.

– Doctorul Kane n-a fost mulțumit că am pus-o să facă radiografii gastrointestinale.

– Așadar, ai avut o inițiativă personală?
– Da, domnule.
– Presupun că ai avut un motiv întemeiat?
– Mi-a spus că odinioară a suferit de un ulcer peptic.
– N-a fost spitalizată pentru tratamentul acestui ulcer?
– Nu... pentru o infecție a bronhiilor.
– Sunt la curent... Ei bine! Nu văd ce este atât de grav, desigur numai în caz că doamna Marshall refuză să plătească aceste radiografii... atunci le vom scădea din așa-zisul salariu curajosului și prea zelosului nostru intern.

– Nu voi face nici o obiecție, șefule, dar mai este ceva.
– Bănuiesc asta... Ascultă, dacă vestea riscă să-mi taie pofta de mâncare, lasă-mă mai întâi să-mi termin cina.

Mâncă încet, în timp ce Kildare transpira de emoție. Spera să-i poată spune toată povestea înainte de sosirea lui Kane. Gillespie își șterse în cele din urmă buzele, puse șervetul pe tavă, o îndepărtă cu o mișcare până la marginea biroului și se afundă în fotoliu.

– Dă-i drumul, Kildare și cu atât mai rău pentru digestia mea.

– Inima doamnei Marshall... Kildare se opri brusc, văzând privirea nerăbdătoare a lui Gillespie.

– Iertați-mă, uitasem că dumneavoastră cunoașteți cazul... pe scurt, i s-a prescris prednisină pentru a opri tusea și a ușura respirația. Sunt sigur că știți efectele secundare ale medicamentului, care poate reactiva cu brutalitate un ulcer peptic vechi.

– Da, am auzit vorbindu-se despre asta. În mod vizibil, medicamentul n-a avut acest efect asupra doamnei Marshall.

– Ei bine, aici este punctul sensibil. Doctorul a ordonat tratamentul acum două zile. El.. a plecat la un congres și mi-a lăsat sarcina să aplic tratamentul, iar eu... eu n-am administrat medicamentul.

– Dumneata n-ai, ce? răcni Gillespie.

– Nu acum două zile, n-am început decât ieri...

– De ce?

– Pentru că îmi era teamă de acest medicament. Am prescris întăritoare cardiace, regim și o medicație antiulceroasă... Voiam să evit complicațiile din aceste două părți. Am făcut ceea ce credeam de preferat, fără să țin cont de ordinele doctorului Kane.

Înainte ca Gillespie să poată răspunde, fu anunțat doctorul Kane și el intră rapid cu fișa bolnavei în mână. O puse pe biroul lui Gillespie.

– Bună ziua, Kane. Ți-a făcut plăcere acest congres?

– Ei... da.

– Sunt sigur că, la întoarcerea dumitale, ai fost mulțumit să-ți găsești bolnava pe calea cea bună.

– În legătură cu acest subiect am venit să te văd.

– Se pare că doamna Blanchard a reacționat bine la acest medicament foarte puternic și cred că prevenindu-i efectele secundare posibile, poate i-ai salvat viața, Kane. Aceste ulcere peptice au obiceiul ticălos de a se reactiva sub efectul prednisinei. Datorită regimului și medicamentelor antiulceroase, nu s-a întâmplat nimic. Ai instituit aici o excelentă terapie preventivă.

Kane îl privi pe Gillespie, apoi fișa și puse degetul pe o dată.

– Nu caut să-mi atribui un rol frumos, Leonard. Am venit pentru a-l critica violent pe internul dumitale.

– Nimeni nu-mi critică violent internii, Kane.

– Am greșit. Credeam că a neglijat să administreze medicamentul numai de frică. N-am examinat fișa în amănunt și n-am văzut decât data la care instituise tratamentul. Mi-a ieșit din minte că ulcerul, sau inima, ar putea reacționa. Doctorul Kildare s-a gândit la asta, compensând graba sau neglijența mea... numește-o cum vrei.

– Atunci, să spunem neglijență.

– Bine.

– Când lași o bolnavă ca doamna Marshall pentru a asista la un congres și-i dai sarcina unui intern să-ți facă treaba, n-ai nici un motiv să te plângi, indiferent ce se întâmplă. Înțelegi asta, Kane?

– Da, știu... La naiba, Leonard, încerc să fiu corect în această poveste. Kildare a dat dovadă de o gândire puțin obișnuită...

– Toți internii mei sunt tineri cu o gândire sănătoasă, altfel n-ar fi fost admiși să lucreze în acest spital.

– Bine... bine... Ceea ce încerc... este să mă scuz față de doctorul Kildare. A avut perfectă dreptate să acționeze cum a făcut-o.

– Ah, mulțumesc, domnule, spuse Kildare.

Vocea lui Gillespie deveni urlătoare.

– Eu nu condam ceea ce a făcut doctorul Kildare, dar critic maniera în care a făcut-o. A acționat după capul său. Kildare, ar fi trebuit să ceri sfatul unuia dintre șefii de clinică sau să vii la mine...

– Da, domnule.

– Un intern este aici pentru a se perfecționa și nu pentru a lua inițiative când viața unui bolnav este în pericol. Ai făcut foarte exact ceea ce trebuia făcut și doamna Marshall îți poate fi recunoscătoare. Dar, altă dată, într-o problemă atât de gravă ca aceasta, să nu mai faci după capul dumitale... nici chiar după cunoștințele dumitale. M-am făcut bine înțeles, Kildare?

– Da, domnule.

– Problema s-a rezolvat... și nu vom lăsa să transpire nimic din ceea ce s-a spus aici. Bună seara, domnilor.

Kane luă cuvântul.

– Jimmy, ce ai spune de o ceașcă de cafea, după această săpuneală?

– Ar fi bine venită, domnule.

– Bun! Să mergem, și dacă acest bătrân imposibil îți face încă necazuri, vom merge la doamna Marshal, îi vom explica problema în întregime și ea probabil va elimina din ultimele sale dorințe clauza referitoare la acest spital.

Capitolul 8

La ora zece și un sfert, Kildare se îndrepta cu pași mari spre pavilionul infirmierelor. Înconjură clădirea și ajunse la bolta de verdeață. Denise ocupa o bancă mai departe de stradă. Kildare se lăsă să cadă alături de ea.

— Înainte de orice, spuse el, ai avut dreptate. Doamna Marshall este sănătoasă tun.

— Jimmy... mă vei întreba de unde știam... despre prednisină.

— Nu-ți voi pune nici o întrebare.

— Cu toate acestea, îți dai seama probabil, că nici o elevă din anul întâi n-ar fi știut...

— Știu că Denise Landon este cea mai bună elevă și că în câteva zile va începe anul al doilea. Știu că va fi o infirmieră remarcabilă. Știu că este o fată fermecătoare, o fată minunată. Este tot ceea ce știu și, de altfel, nu doresc să știu nimic altceva.

— Oh! Jimmy, nu pot continua astfel...

— Nu văd de ce. Nici măcar doctorul Kane, marele doctor Kane, nu-și amintea de efectele posibile ale medicamentului asupra ulcerelor vechi și a recunoscut în fața lui Gillespie.

- Gillespie? strigă ea, brusc alarmată.
- Kane îmi dăduse întâlnire la el cu intenția de a-mi face neplăceri pentru că nu-i convenea că nu urmasem în întregime instrucțiunile. Însă șeful l-a trimis la plimbare și l-a pus la punct.
- Ei... știu... în ce condiții ai administrat tratamentul?
- Da... dar mi-a revenit întreaga glorie, în timp ce, fără tine... Acum, Denise, ascultă-mă, deoarece îți voi spune ceva o dată pentru totdeauna. Îmi dau seama perfect că ai o mare experiență în munca de spital și că există un motiv pentru care nu vrei să vorbești despre asta. Foarte bine... ceea ce s-a putut întâmpla cândva, într-o altă perioadă, n-are nici o importanță importantă. Dimpotrivă, ce contează, este ceea ce s-a întâmplat aici. Acum câteva zile, m-ai ajutat să salvez viața unui bărbat...
- Da, bineînțeles, dar ca și acum, mi-am spus că asta nu mă privește. Am rămas la aceeași părere. Poate m-aș fi gândit și eu s-o pregătesc pe doamna Marshall pentru tratamentul cu acest medicament periculos, poate nu. După părerea mea, știi mai mult decât mine în această problemă... și am beneficiat de asta.
- Mulțumesc, Jimmy.
- Pentru ce? Toată gloria îmi aparține!
- Atunci, sunt mulțumită.
- În consecință, este pentru ultima dată când voi vorbi despre asta. Îți vei continua cursurile și vei fi cea mai extraordinară infirmieră calificată vreodată la Blair. Te voi ajuta cât voi putea și-ți voi sări în ajutor dacă vei avea cel mai mic necaz.

- Este drăguț să-mi spui asta, Jimmy.
- Aș fi fost nerecunoscător dacă n-aș fi spus-o.
- Mi s-a întâmplat că nu toată lumea să fie la fel de amabilă și la fel de plină de considerație, Jimmy...

El îi spuse drăgăstos un deget pe buze.

– Ceea ce ți se va întâmpla este mult mai limpede. Peste o săptămână, am seara liberă și mă vei invita, datorită celor o sută de dolari, pe care nu i-ai cheltuit în acea zi.

– Aș vrea ca asta să fie imediat, Jimmy, imediat. De când am venit la Blair, am căpătat puțină încredere. Fără încredere în tine, dragă Jimmy, nu se ajunge la nimic. Iar tu mi-ai dat în plus forță, cât mai multe motive să rezist. Îți promit că pe viitor nu voi aduce nimănui prejudicii.

– Încearcă mai degrabă să-i vindec!

– Jimmy... am mai vorbit despre asta... ești îndrăgostit oare de mine?

– Nu știu, Denise. Probabil sunt, deoarece mă gândesc neîncetat la tine, doresc să fiu alături de tine. Dar ai o rivală... deosebit de pretențioasă.

– Știu... și tu ai un rival.

– Două ființe nu se pot lăsa pradă iubirii când slujesc medicina, unul ca intern, și cealaltă ca elevă infirmieră. N-au timp pentru asta și nici prea multe ocazii. Viitorul pare încă foarte îndepărtat.

– Îndepărtat ca veșnicia, Jimmy.

El îi trecu brațul în jurul taliei, o trase spre el și înfățișarea sa exprima în întregime tandrețe. Denise îl privea cu tristețe,

își simțea ochii încetoșați și vru să vorbească, dar vocea i se frânse. El o strânse puțin mai tare și o lăsa să-și recapete sângele rece.

– Jimmy, spuse ea în cele din urmă. Va trebui să ne mulțumim cu atât: să ne întâlnim când vom putea... să încercăm să vedem clar în noi.... și într-o zi va trebui să cunoști adevărul.

– Asta poate aștepta și numai dacă drumurile noastre trebuie să se despartă... Ești de acord, draga mea?

– De acord! Acum, mă pot întoarce și să-mi desfac valizele.

– Erai pregătită să fugi?

– Intenționez să fac mai mult, Jimmy.

El clătină din cap.

– Ascultă, Denise, o dată pentru totdeauna, dă-mi voie să-ți spun să nu te lași niciodată, dar niciodată, copleșită de idei de acest fel. Mă înțelegi?

– Da, am înțeles.

– Atunci, promiți?

– Nu, nu pot. Dar îți voi spune că... n-ai de ce să te neliniștești pentru mine. Acum sunt sigură că totul va merge bine și am impresia că m-am născut acum un an, când am venit la Blair.

– Aș fi preferat promisiunea ta.

– Vreau să devin infirmieră, Jimmy. Simt o irezistibilă tendință spre asta. Nu mă pot lăsa oprită de nimic și nici nu vreau. Doar acesta este răspunsul meu. Voi fi infirmieră și o bună infirmieră, deoarece trebuie să recuperez timpul pierdut.

– Iată ce îmi ajunge. Sunt mulțumit! Dacă am vorbi despre altceva. Haide... trebuie să existe și alte subiecte în afară de medicină și spitale.

– Cu siguranță, dar noi n-aveam nici un interes pentru nimic ce nu este meseria noastră, dragul meu Jimmy. Așadar, vorbește-mi despre doamna Marshall.

El o făcu cu multe amănunte și numeroși termeni medicali din care nici unul n-o încurcă pe Denise. Jimmy Kildare se declară dintr-o dată sigur că într-o zi se va căsători cu Denise Landon, pur și simplu pentru că nu-și putrea permite să lase să se îndepărteze de el remarcabila colaboratoare care va fi. Această reflecție o făcu pe Denise să izbucnească într-un râs vesel și-i aduse un lung sărut. Apoi, mână în mână, se îndreptară spre pavilionul infirmierelor.

Timpul nu era mai frumos ca în ajun și începu să bureze. Se opriră în mijlocul trotuarului și își oferiră chipurile apei.

– Ce seară minunată, spuse Denise.

– Cea mai frumoasă din lume... Nu poate fi mai frumos nici măcar în regiunile cu portocali și magnolii.

– Un singur lucru lipsește.

– Haide, haide... dacă nu te întorci, te vor căuta peste tot. Noapte bună.

– Voi dormi bine, dragul meu. Sunt atât de fericită, încât nimic nu mă va împiedica, să dormi și tu bine.

El clătină din cap.

– Nu sunt prea sigur. Accidentele sunt frecvente în nopțile ploioase. Să te gândești la întâlnirea noastră și să nu pierzi cei o sută de dolari. Nu mă deranjează deloc să ies pe banii unei fete.

Denise intră și el merse încet prin ploaie. Când ajunse în fața clădirii sale, bluza i se lipi de piele, picioarele îi făceau pleosc-pleosc în pantofi și apa îi picura de pe față.

O ambulanță sosea de-a lungul străzii, fără sirenă, dar cu avertizoarele luminoase aprinse. O a doua urmă imediat. Kildare începu să alerge. Îi va trebui un minut să ajungă în cameră, două să se șteargă și să îmbrace alte haine și încă două pentru a ajunge la sala de urgențe, nu avea timp de pierdut.

Capitolul 9

Zilele următoare fură ocupate de serviciul de rutină dintr-un spital mare, care nu-ți lasă niciodată un minut de liniștit, atât de bruște erau schimbările, crizele de neprevăzut. Mai ales când aveai întotdeauna pe urme un doctor Gillespie.

Kildare aștepta cu nerăbdare seara pe care trebuia s-o petreacă împreună cu Denise și care, spera el, nu va fi de data aceasta întreruptă în mod supărător. Avea momente în care era prea obosit pentru a se bucura măcar de această întâlnire, dar rarele sale clipe libere erau în general ocupate de imaginea tinerei.

Era ferm convins că Denise avea un secret pe care îl considera important, dar el n-avea dreptul și nici măcar curiozitatea să-l cunoască. Simțea că într-o zi i-l va spune, dar până atunci asta nu trebuia să-l preocupe. Totuși, amintirea acelui bilet de adio îi umbla prin minte. Kildare știa acum că tânăra nu-l scrisese sub impulsul singurătății, ci într-un moment de maximă depresie, de adevărată disperare.

Simplul fapt că-l scrisese dovedea că avea de ținut piept unei situații de excepție. În cazul în care Kildare uita acest bilet, se gândea din nou la el de fiecare dată când un caz de tentativă de sinucidere ajungea la spital.

Denise era și ea foarte ocupată. Trecuse cu brio examenele de intrare în anul al doilea și rămăsese în fruntea cursului său. Fiecare ținea să încuviințeze că va fi una dintre gloriile școlii de infirmiere de la Blair.

Denise n-avea nici un mister de pătruns, ci un trecut care devenea din zi în zi mai greu de ascuns. Își dădea seama că în realitatea sa de elevă infirmieră era permanent în primejdie să-l lase să-i scape. Suporta cu greu această idee. Dragostea lui Jimmy Kildare, gândul la spirijinul pe care i-l oferea, o împiedicau pe tânără să renunțe. Fără Kildare, s-ar fi simțit complet pierdută.

Accidentul se petrecuse pe la orele zece seara, într-o marți în care Kildare avea două ore libere. Îi telefonă Denisei s-o întâlnească pentru a face câțiva pași fumând o țigară și a profita de plăcerea acestui început de vară.

Ea nu-și schimbase ținuta și el era în alb. Merseră liniștiți, vorbind puțin, mulțumiți să fie împreună.

– Încă șase ore și este întâlnirea noastră, spuse Kildare cu voioșie, dacă mai ai cei o sută de dolari, se înțelege!

– N-aș fi luat un cent din ei. Mă bucur la fel de mult ca tine de această seară. O vom prelungi peste ora de intrare. Voi aranja asta.

– Da... de altfel, eu nu-mi încep garda decât după miezul nopții. Apropo, doamna Marshall s-a întors acasă în această după-amiază.

- Sunt încântată, Jimmy.
- Aș fi vrut să te pot conduce în camera sa și să-i spun că ție îți datorez faptul că a rezistat.
- Pentru mine n-are importanță. Și sunt sigură că te-ai fi gândit și tu la tratament.
- Nu, nu cred și nici doctorul Kane nu s-a gândit.
- Era totuși bolnava sa, era răspunzător pentru ea. Trebuia să urmărească mai mult recente lucrări medicale.
- Probabil este prea ocupat.
- Să fie informat, face parte din munca sa. Un medic care n-o face, este neglijent sau leneș. Lucrurile merg repede în zilele noastre, există atâtea medicamente pe piață și cea mai mare parte sunt noi. Medicii care le-au testat își dau osteneala să comunice rezultatele obținute, dar în cazul în care confrății lor nu găsesc timpul de a studia observațiile lor, fac un deserviciu bolnavilor și lor înșiși.
- Jur să citesc ziarele medicale pe toate fețele!
- Jimmy, există atâtea, încât este practic imposibil. Mulțumește-te cu revistele importante de medicină generală și cu cele referitoare la specialitatea pe care te vei hotărî s-o urmezi.
- Dacă te vei afla în împreajmă, nu voi lăsa nimic să-mi scape. Vei fi oare prin împreajmă, Denise?
- Sper, Jimmy, aș vrea.
- Cu mine?
- Da... da, cu tine. Mai degrabă cu tine, pentru că dintre toți bărbații pe care i-am întâlnit ești cel care înțelege cel mai bine o încurcătură. Pentru că o analizezi și o studiezi din toate unghiurile.

– Sunt gata să te ajut cât de mult voi putea când vei apela la mine, Denise.

Ea strânse puțin mai tare brațul lui Kildare.

– Știu, și asta îmi permite să rezist în timpul orelor de tristețe în care reflectez prea mult, Jimmy, îți voi spune curând...

– Nu este necesar, o asigură el.

– Pentru mine, este. Cred că dacă o împart cu cineva, povara mea va fi mai puțin apăsătoare. Nu vreau să te fac doar să suporti această greutate, Jimmy, ci mi-ar plăcea să știu părerea ta și poate îmi vei arăta înțelegere.

– Tocmai ți-am spus-o... sunt la dispoziția ta, când vrei.

– Curând. Nu doresc să mai aștept mult timp. Lucrurile s-ar putea complica... Ai vești de la părinții tăi?

– Oh! desigur, aproape în fiecare săptămână. Îmi scrie mama, iar tata mângălește uneori câteva cuvinte pe o foaie din carnetul său de rețete. Sunt bine.

– Cu atât mai bine. Sper că mă vor plăcea.

– Cum ar putea fi altfel? Știi, sunt nerăbdător să te cunoască.

– Și eu la fel. De aceea trebuie să-ți vorbesc... despre mine. Înainte de-a mă prezenta părinților tăi, vei ști toată povestea.

Erau în apropierea garajului ambulanțelor, la intrarea în spital, când auziră soneriile. De obicei, solicitarea unei ambulante se făcea doar prin telefonarea la garaj, unde așteptau șoferii, dar apelul era transmis prin gong. Asta nu

se făcea decât în caz de urgență și ritmul loviturilor era cel folosit pentru accidente grave, cu numeroase victime.

7-7-7...

Denise și Kildare încremeniră.

– Este apelul pentru echipa de prim ajutor, spuse Kildare.

– Știu... Jimmy... să mergem!

Nici un minut nu se gândi că nu era decât o elevă. Își dovedise atât de des competența încât îi acceptă pur și simplu prezența. O trase spre ușa din spate. Internii, șefi de clinică, toți medicii disponibili erau deja în alertă. Kildare se grăbi spre un depozit și înhăță una dintre trusele negre așezate pe rafturi.

Fiecare trusă conținea medicamente de urgență, seringi, mănuși de cauciuc ambalate, sterile, instrumente în cutii sterilizate și ele, plasmă, pansamente și toate obiectele de primă necesitate.

Tot spitalul era acum în mișcare; gongul făcu să se audă un al treilea apel. Kildare știa cu precizie ce se va întâmpla. Toate ambulanțele prezente se aflau gata de pornire. Un camion medical de urgență, conținând o rezervă de sânge, de instrumente, de pansamente era de asemenea gata de plecare. El mai conținea și niște scăunașe din lemn și niște scânduri pentru a monta mese de operație improvizate. Ansamblul constituia o unitate de urgență completă, care putea funcționa ca spital de campanie, în aproape orice condiții.

Ambulanțele vor transporta cel puțin doisprezece medici și de două ori mai multe infirmiere. Toți brancardierii disponibili vor pleca în camionul de urgență.

Kildare o prinse pe Denise de mână și o trase spre ambulanța cea mai apropiată. Șoferul aștepta, cu motorul pornit; avertizoarele luminoase funcționau deja; șoferul îl cunoștea bine pe Kildare și-i făcu semn să se așeze cu Denise lângă el, pe bancheta din față, iar cu un gest îi trimise pe ceilalți medici și pe infirmiere în spatele vehiculului.

Portierele se trântiră. Mașina puternică porni la drum și imediat ce depăși perimetrul spitalului acționă sirenele. Denise prinse mâna lui Kildare, dar era la fel de calmă ca el, dacă nu mai mult.

– Care este graba, Pat? îl întreabă Kildare pe șofer.

– Un accident feroviar la zece kilometri de oraș. Un tren de călători și un marfar care s-au ciocnit. Se pare că sunt stricăciuni.

– O deraiere, spuse Denise, este îngrozitor. Sunt întotdeauna răniți grav, uneori arși. Vom fi acolo toată noapte, Jimmy.

– Pentru asta suntem aici, bombăni Kildare și nu vom fi singurii!

– La un 7-7-7, toate spitalele din oraș vor trimite întăriri.

Șoferul îi aruncă o privire pătrunzătoare Denisei.

– S-ar părea că nu sunteți la primul dumneavoastră eveniment.

– Nu... un incendiu la bordul unui vapor pregătit de drum. A fost... cumplit. Un accident feroviar poate fi și mai rău.

– Nu înțeleg... purtați uniformă de elevă.

– Și-a început cursurile în altă parte, îl întrerupse Kildare. Concentrează-ți atenția asupra drumului, Pat. Să încercăm să fim primii la fața locului.

– Veți verifica asta... doctore. Cu o mișcare bruscă a volanului, Pat o luă pe mijlocul bulevardului larg și apăsă până la podea pedala de accelerație, în timp ce acționa sirena.

Denise era tăcută și Kildare încerca să nu-și piardă echilibrul. Agățat cu o mână de banchetă, o luă cu cealaltă pe cea a Denisei, strângând-o ca pentru a o liniști și nu-i mai dădu drumul. Chipul Denisei era serios, dar îi mulțumi cu privirea.

Zăriră curând lumina unui incendiu. Kildare făcu o grimasă: asta însemna greutate suplimentare. Doi polițiști pe motociclete îi depășiră în mare viteză; departe, în urma ambulanței lor, urmau altele, transformând circulația într-un coșmar, cu urletele sirenelor și cu semnalele lor luminoase care străpungeau întunericul.

Câteva clipe mai târziu, văzură vagoanele contorsionate. Se părea că trenul de călători sărise aproape complet de pe șine. O locomotivă diesel enormă era culcată pe o parte, unele vagoane erau deschise cu forța, altele răsturnate, două dintre ele, aproape de locomotivă, ardeau. Oamenii spărseseră deja ferestrele, deschiseseră ușile cu cricurile și le strigau cât puteau de tare încurajări celor care rămăseseră prizonieri în interiorul vagoanelor.

La dreapta, se vedeau forme umane ce se profilau fără menajamente prin lumina proiectoarelor instalate pentru a lumina zona. Ambulanța se opri în acel loc.

Denise coborî rapid. Se împiedică și era gata să cadă pe pietre și cioburi; însă scrută întunericul și zări niște ferestre luminate la aproximativ o sută de metri. Porni în fugă în direcția casei. Kildare o lăsa s-o facă și, înarmat cu trusa, se alătură celorlalți medici și infirmierelor care se aplecau peste răniții și morții aliniați.

Denise nu se neliniști că era singură. Casa pe care o descoperise era spațioasă și număra probabil vreo douăsprezece camere. În curte se aflau patru persoane, care încercau să vadă ce se întâmplase în josul colinei.

– Eliberați camerele, ordonă Denise. Împingeți mobilele la perete.

– Ei! nu mai spuneți! protestă un bărbat bondoc.

– Este un ordin, replică Denise. Faceți ceea ce vă cer în timp ce mă ocup să aduc aici camionul nostru operator. Casa dumneavoastră va deveni spital și vă sfătuiesc să nu comentați.

– Fără comentarii, spuse bărbatul. Bill... Linda... Mary, faceți ce spune infirmiera.

Denise se întoarse alergând spre drum și făcu semn camionului.

– Mergeți până la casa aceea, acolo, ordonă ea cu autoritate. Ne va folosi de spital, totul este aranjat. Va trebui să avem tot materialul la îndemână.

– Foarte bine, domnișoară, spuse sanitarul, fără să remarce uniformă Denisei. Camionul plecă zgâlțâindu-se până în clipa în care, ajungând la drumul ce ducea spre casă, prinse viteză. Câteva minute mai târziu, materialul era descărcat și repartizat în diferite încăperi.

Denise expedie doi brancardieri să le spună tuturor că toți răniții ce puteau suporta transportul până la casă, vor fi îngrijiți acolo în condiții mai bune decât în plin câmp. Apoi se întoarse spre casă și se pregătea să intre, când fu introdus, pe o targă, primul rănit. Era o femeie pe jumătate conștientă, cu o plagă înspăimântătoare la cap.

– Caz urgent, spuse Denise brancardierilor... Prima încăpere la dreapta. Așezați-o pe masă.

Doi agenți de poliție transportară un bărbat tânăr. Denise se încruntă la vederea rănitului. Avea o jumătate de față smulsă. Sosi un intern, grăbit. Denise îl opri și i-l arătă pe tânăr.

– Plasmă, repede... Pregătiți-l pentru operație.

Internul o privi năucit și ea îl împinse înainte cu nerăbdare. El îl urmă pe tânărul bărbat într-una din încăperi, se minună să vadă totul pregătit și începu să lucreze.

O altă brancardă sosi. Denise ridică pleoapele bărbatului și scutură din cap.

– Este mort... așezați-l în camera de la capătul culoarului, care va fi folosită drept morgă.

Răniții soseau în număr tot mai mare, urmați de medici. Iar Denise rămase în ușă, aruncând o privire rapidă aspra fiecărui accidentat, indicând unde să fie așezați. Era calmă, exactă, și știa cu precizie ce făcea.

La locul accidentului, Kildare era deja murdar, cu bluza pătată de sânge. Se strecură printr-o ușă strâmbă într-un

vagon. Erau numeroși morți și Kildare reuși să ajungă până la un bărbat care gemea, cu piciorul drept strivit între scaun și podea.

Kildare apropie lampa electrică și nimic, pe chipul său, nu lăsa să se vadă gravitatea cazului. Îi injectă o doză de morfină.

– Asta vă va domoli durerea. În orice caz, va trebui să rămâneți nemișcat. Veți reuși?

– Desigur, spuse bărbatul cu un zâmbet șters. Este foarte confortabil aici. Scoateți-i pe cei care se pot mișca, doctore. Fiți sigur că mă veți regăsi, când veți avea timp să vă ocupați de mine.

Kildare se târî spre ieșirea vagonului și-l văzu pe Agurski încercând să i se alăture.

– Du-te până la camion și ia tot ce trebuie pentru o amputație.

– Bărbatul acesta? Agurski privi victima.

– Are piciorul zdrobit. Nu poate fi scos înainte de a i-l amputa, în caz contrar se produce o hemoragie mortală. De altfel, oricum piciorul este pierdut.

– Am înțeles, Jimmy. Revin cu materialul și cu ajutor. Rămâi aici.

– Mulțumesc.

Capitolul 10

În casa rechiziționată de Denise , echipele erau la muncă în jumătate dintre încăperi unde scăunașele și scândurile fuseseră instalate pentru a folosi ca mese de operație. Le acopereau cearșafuri sterile și fiecare cameră era la fel de bine echipată, pe cât putea se fie un spital de campanie. Era în orice caz mult mai bine decât să operezi în aer liber, înconjurat de funingine și în mijlocul agitației.

Denise muncea cu o precizie remarcabilă. Câteva infirmiere în uniforme albe, fuseseră la început surprinse sau furioase să audă o fată, în uniformă de elevă, dând ordine. Dar Denise avea atâta autoritate în voce, încât nu mai discutară, cu atât mai mult cu cât fiecare din instrucțiunile sale erau vizibil dictate de bun-simț.

Un bărbat sosi pe o brancardă. Era rândul unui intern, evident proaspăt absolvent al facultății, să se ocupe de el. Acesta îl privi pe bărbatul al cărui chip era înnegrit și umflat,

părul era ars și în mai multe locuri se vedea carnea. Internul șovăi, puțin sigur pe el. Denise se aplecă asupra rănitului și se ridică.

– Doctore, acest bărbat a aspirat prea mult fum, și are capul tumefiat, probabil plămânii săi sunt astupați.

– Da.. Da...

– Trebuie făcută de urgență o traheotomie. Vă puteți lua această răspundere, sau vreți să chem pe altcineva?

Internul își reveni în fire.

– Nu, nu, pot s-o fac foarte bine. Mă voi ocupa eu de el.

– Bun! Dar faceți-o repede!

Cineva se afla exact în spatele Denisei. Ea se întoarse, îl privi pe bărbat, fără să-l vadă cu adevărat și începu să dea ordine pentru a transforma o altă încăpere în sală de prim ajutor.

Apoi, brusc, o idee i se fixă în minte; bărbatul pe care nu-l recunoscuse era doctorul Gillespie, îmbrăcat cu o bluză lungă albă, cu cravata desfăcută și părul vâlvoi. Avea însă fața gravă și o privea atent pe Denise cu ochii săi pătrunzători.

– Mi s-a spus că sunteți domnișoara Landon.

– Da, domnule. Sunt Denise Landon și știu foarte bine că nu veți întârzia să mă convocați în biroul dumneavoastră pentru a-mi trage o săpuneală. Dar, pentru moment, n-am timp să vă vorbesc.

– Am observat.

– În consecință, în cazul în care nu-mi veți da ordinul precis să părăsesc locul, aș vrea să-mi continuu munca, dacă-mi permiteți.

– Faceți – ați făcut – o muncă remarcabilă. Pe moment, n-am crezut că sunteți doar o elevă infirmieră. De ce să nu continuați?

– Mulțumesc, domnule.

– Mi s-a spus că mai sunt încă mulți răniți imobilizați printre rămășițele trenului. Aici totul merge bine și mă gândesc că sunteți gata de-a deveni și mai utilă.

– Mă voi duce imediat acolo.

– Mă voi ocupa eu de această casă. Datorită dumneavoastră, avem lucrurile sub control. Vă propun ca mai întâi să vă duceți să beți o ceașcă de cafea, Crucea Roșie a instalat un camion cantină, exact în fața ușii. De ore întregi nu v-ați oprit.

– Sunt atâtea de făcut.

– Acum nu, sunt mulți care pot continua munca pe care ați început-o. Nu vreau să vă prăbușiți de oboseală. Sunteți pe baricade încă de la început și este ora trei dimineața. Domnișoară Landon, insist pentru ceașca de cafea.

Ea își lăsa baltă responsabilitățile, ca și când s-ar fi descotorosit de un mantou.

– Mulțumesc, domnule. Cafeaua îmi va face bine.

Ieșiră împreună din casă, bărbatul înalt și subțire, în bluză lungă, albă și fata foarte frumoasă, cu părul în vânt, în uniformă pătată de sânge. Gillespie îi întinse o ceașcă de cafea aburindă, luă una pentru el și așeză o farfurie cu biscuiți pe o masă improvizată, lângă camion.

Denise își bău cafeaua cu înghițituri mici și zâmbi.

- Mă aștept să-mi puneți o mulțime de întrebări, doctore.
- Da, ar trebui...
- Știți că am calificarea pentru a face această muncă?
- Desigur. Oricine ar fi înțeleș.
- Cu atât mai bine...N-aș mai fi putut răbda mult timp.
- Sunteți prietena doctorului Kildare, nu-i așa?
- Da... în sfârșit, cred. Ea roși ușor. Nu este cu nimic răspunzător de felul în care am acționat aici. De fapt, cred că nici măcar nu știe.
- Doctorul Kildare se agită pe lângă răniții care n-au putut fi încă descarcerati. Sunt mândru de modul în care s-a comportat personalul de la Blair.
- Și eu sunt mândră de asta.
- Mâncați ceva... N-aveți de ce vă teme de mine, domnișoară Landon.
- Să știți, domnule, că nu m-ați înspăimântat niciodată. El zâmbi la rândul său.
- N-aveți de ce să vă fie teamă, dar, trebuie să vă atrag atenția în mod cinstit că pun în practică în mod riguros regulamentul.
- Este normal.
- Desigur, sunteți infirmieră calificată?
- Da, eram șefă la sala de operație.
- Într-un spital mare?
- Unul dintre cele mai importante.
- Au pierdut un element excelent.
- Nu... Clătină din cap, apoi ridică din umeri. Nu este momentul să mă las demoralizată. Cred că îmi veți da ocazia să vă explic totul.

– Aveți cuvântul meu.

– Mulțumesc.

Ea mușcă dintr-un biscuit și bău încă puțină cafea. În acea clipă apăru doctorul Agurski, într-o ținută doar cu numele albă, aruncând priviri îngrijorate în jurul său. Îl zări pe Gillespie și se grăbi spre el.

– Domnule... Kildare este lângă un bărbat căruia trebuie să i se amputeze un picior... Am nevoie de material...

– Întoarceți-vă lângă Jimmy, spuse Denise. Voi aduce eu tot ce trebuie.

Agurski nu știa exact cine vorbea. Dar faptul că Gillespie dădu imperativ din cap îi fu de-ajuns s-o ia din loc și plecă în fugă.

Denise de ridicase.

– Domnișoară Landon...

Ea se întoarse.

– Da, domnule?

– Indiferent ce se întâmplă mai târziu... Mulțumesc.

Ea înclină capul și ochii i se încetoșară. Apoi alergă spre casă, puse mâna pe o trusă și așeză acolo toate instrumentele necesare lui Kildare.

Coborî valvârtej panta și ajunse tot în fugă la locul deraierii.

– Unde se află un bărbat blocat, căruia trebuie să i se taie piciorul? îl întrebă pe un polișist.

– În primul vagon, domnișoară...

Alergă spre vagon, reuși să se cațere acolo și, peste banchetele răsturnate, ajunse unde se aflau Kildare și Agurski.

Îi întinse trusa lui Kildare.

– Mulțumesc, spuse el, fără măcar s-o recunoască.

– Unde este blocat, Jimmy?

El înălță capul.

– Denise!

– Doctorul Gillespie este cel care m-a trimis. Lasă-mă să văd piciorul.

El se dădu la o parte, Agurski îi făcu loc și ea se putu strecura între ei. Kildare îndreptă lampa electrică asupra piciorului.

– Ai dreptate, Jimmy. Trebuie amputat.

Îi făcu semn să lumineze fața bărbatului. Era calm.

– I-am făcut două doze de morfină, spuse Kildare.

– Bun! De altfel, este într-o stare de șoc atât de pronunțată, încât nu va simți oricum mare lucru. Să-i dăm drumul.

Își vârî mâinile în trusă și scoase instrumentele: un cuțit și un fierăstrău pentru amputare, mai multe bisturie, tamponane groase dintr-o țesătură subțire, un garou.

Agurski și Kildare începură să lucreze. Agurski era mai bine așezat pentru a se putea folosi de cuțit. Îl ținea în aer, căutând punctul în care va amputa. Lama se îndreptă exact deasupra genunchiului.

– Nu... spuse Denise calm, mai sus.

Agurski îi aruncă o privire iritată, căreia ea nu-i dădu atenție.

– Mai sus, doctore, repetă ea. Aplicați tehnica ghilotinei... tăiați brusc, fără să vă gândiți la resturi. Esențialul este să-l eliberăm.

– Are dreptate, interveni Kildare. Îl vom putea reopera și ne vom ocupa mai mult de ciot... Timpul ne presează, sângerează periculos.

Cuțitul pătrunse până la os. Atunci, Denise îi întinse lui Agurski un bisturiu mai mic și acesta continuă să incizeze. În clipa în care lăsa bisturiul, Denise îi întinse fierăstrăul. După ce tăie osul, luă iar un bisturiu curat. Denise apăsă plaga cu tampoane groase.

Bărbatul era eliberat. Kildare și Agurski îl prinseră de umeri și de șolduri și-l scoaseră de sub lucrurile prăbușite sub care fusese izolat. Denise le făcu lumină și, înainte chiar ca rănitul să fie scos din vagon ceru o brancardă.

Bărbatul fu urcat la bordul unei ambulante în care se afla un intern. Denise plecase deja înapoi spre casă.

Kildare își șterse transpirația, ceea ce nu făcu decât să-i murdărească fața și s-o umple mai mult de sânge. Cineva sosi, spunând că în vagoane nu mai erau decât două cadavre ce trebuia descarcerate prin tăiere cu flacăra. Dintr-o dată, Kildare se simți rupt de oboseală. Agurski făcu câțiva pași și se prăbuși pe sol. Scotoci prin buzunare pentru a-și găsi țigările. Stânjenit de mănușile de cauciuc, le smulse și le aruncă.

Kildare se prăvăli lângă el și întinse mâna spre țigări.

– Când te vei hotărî să-ți cumperi și tu unele? mormăi Agurski.

– Nu se găsește această marcă aici.

O privi pe Denise grăbindu-se spre casa cea mare în care era concentrată întreaga activitate.

– Prietena mea, spuse Kildare.
– Denise Landon? Cea cu care aveai întâlnire?
– Mmm!
– Elevă infirmieră?
– Din anul doi!
– Ah! nu, Jimmy... nu... este calificată, și de foarte multă vreme.

– Da... Ar putea fi chiar medic.
– Mi s-a vorbit de ea acolo sus, Agurski arătă cu țigara aprinsă spre casă. S-a ocupat de tot, a organizat tot. A funcționat ca o mașină bine unșă.

– Se putea aștepta din partea ei.
– O elevă din anul doi! Cum să nu!
– Nu știi exact de ce se uită înapoi, bătrâne, și nu-i nici o întrebare, iar dacă tu o vei face, te previn că vei suferi un eșec.

– Nu va fi nevoie să-i pun întrebări. Adineauri, când am fost acolo sus că caut materialul necesar amputației, lua cafeaua cu Gillespie.

Kildare gemu.

– Trebuia să se întâmple.
– Ascunde ceva?
– Cu siguranță.
– Ceea ce-a făcut aici șterge orice greșală trecută, crede-mă. Când dădea ordine, toate infirmierele calificate trăgeau tare și internii nu-i ieșeau din cuvânt. Mi s-a spus chiar că medici experimentați de la alte spitale îi executau instrucțiunile...

– Are talentul de a comanda și obișnuința urgențelor, sunt sigur. De unde vine asta? N-am nici cea mai mică idee. Pe scurt, sunt mulțumit că acum totul iese la lumină.

– Este o femeie minunată, ce mai!

Kildare trase lung din țigară și clătină din cap.

– Oricum, o va încasa. Dar sunt aici pentru a ține piept la ceea ce se va întâmpla.

– Poți conta și pe mine, dacă pot fi de folos.

Kildare aruncă mukul de la țigară.

– Ai vorbit despre cafea?

– Este un camion de la Crucea Roșie, acolo sus.

– Ce mai așteptăm, atunci?

Se ridicară în picioare, își întinseră mușchii obosiți și se târâră până-n vârful colinei. Își băură cafeaua, ronțăiră niște biscuiți și fură informați că prezența lor nu mai era necesară.

Ambulanțele duseră cea mai mare parte dintre răniți, iar cei care rămaseră, acum erau în stare să suporte transportul. O văzură pe Denise supraveghind urcarea unei tărgi într-una din ambulanțe. Vorbea cu seriozitate unui intern sau unui șef de clinică. El dădu din cap și urcă în ambulanță. Denise îi zări pe cei doi tineri și se îndreptă spre camionul de la Crucea Roșie. Cineva îi întinse o ceașcă de cafea. Tânăra se așază alături de Kildare, dar i se adresă lui Agurski:

– Doctorul Gillespie a văzut amputația. A spus că este o treabă bună.

– Este adevărat, dar dumneavoastră ar trebui să fiți felicitată, domnișoară Landon.

– Nu... este opera dumneavoastră.

– Sub îndrumarea dumneavoastră. Eu n-am întâlnit niciodată un caz asemănător. Și pentru mine, o amputație trebuie să fie clasică: să tai cât mai jos posibil și să ai un manșon frumos de suturat. Dumneavoastră ați mai văzut asta, nu-i așa?

– Oh! Ascultă, ajunge! interveni Kildare, furios.

Denise își puse mâna pe brațul lui Kildare și zâmbi.

– Da, doctore, am asistat deja la asemenea operație... de două ori și făcută de specialiști. Sunteți intern și nu vi se poate cere să știți totul.

– Reacția nu va fi uitată... mă voi duce înăuntru să văd dacă pot fi de folos.

– Era și timpul, mormăi Kildare.

Agurski se aplecă și sărută obrazul murdărit al Denisei.

– Mulțumesc, frumusețe, acum ai doi tineri de partea dumitale. Să nu uiți asta.

Ea îi zâmbi, apoi îl privi împreună cu Kildare îndreptându-se încet spre casă. Kildare se ridică și se duse să aducă încă două cești de cafea.

– Ah, bine! spuse Denise când fu așezat din nou, totul s-a terminat.

– Da, cred că toți am făcut o treabă bună, dar tu în mod special.

– Nu mă gândeam la accident, Jimmy.

– Știu...

– Doctorul Gillespie își dă perfect seama că nu sunt o elevă în anul doi.

- Acum, o știe oricine.
- În consecință, va trebui să plec. Oh! Jimmy, aș fi vrut atât de mult să rămân la Blair.
- Cine spune că va trebui să pleci?
- Mă vor obliga.
- Nu văd de ce.
- Pentru că nu știi... nu cunoști trecutul meu.
- Ba da... ani de muncă intensă și de devotament care ți-au permis să te remarci aici. Este tot ce mă interesează.
- Jimmy, trebuie să-ți spun.
- Da...
- Apoi va trebui să-i spun de asemenea totul doctorului Gillespie.
- Și asta este adevărat, dar nu vei părăsi nici spitalul Blair, nici pe mine.
- Dragul meu, vrei să aștepți să cunoști povestea mea?
- Pentru mine, asta nu va schimba absolut nimic.
- Mă tem că da, Jimmy.
- Ei bine! Vei vedea.
- Mâine. Aș vrea să-ți vorbesc când vom fi singuri... în acea boltă de verdeață din spatele pavilionului infirmierelor. Voi avea nevoie de tot calmul, de toată liniștea pentru a-ți vorbi.
- Rămâne stabilit.
- E de preferat să fie de dimineață, Jimmy. Gillespie m-ar putea convoca imediat după-amiază.
- La ora unsprezece , dacă trebuie, îi voi cere lui Agurski să mă înlocuiască.
- Mulțumesc, Jimmy. Acum aș vrea să mă întorc... pentru că nu mai este nimic de făcut, sunt atât de obosită...

Capitolul 11

Jimmy Kildare, îmbrăcat într-un alb impecabil, ieși pe ușa din spate a spitalului și se îndreptă spre pavilionul infirmierelor. Înconjură clădirea și o găsi pe Denise, așezată pe o bancă. Nu era în uniformă. Purta o fustă și o bluză albastru deschis și-și aruncase pe umeri o jachetă cu mâneci lungi. Nu avea nici o urmă de oboseală și-i zâmbi lui Jimmy când îi luă mâna și se așeză lângă ea.

- Ești încântătoare, spuse el.
 - Mă simt mult mai bine acum, când totul se va lămurii. Știu că îmi vor mai da o șansă.
 - Sunt sigur de asta, Denise.
 - Nu mă numesc Denise... ci Joanne.
 - Pentru mine, ești Denise.
 - Aceasta era sora mea... ea a murit.
 - Fie... ești Joanne. Este un nume frumos.
 - Jimmy, acum doi ani eram infirmieră șefă la sala de operații din Putman Memorial.
- Kildare scoase un fluierat.

– Probabil ai cedat, Joanne. Tata mi-a vorbit deseori despre acest loc. Credeam că trebuie cel puțin douăzeci de ani de serviciu ca să fii numit acolo... și tu ai obținut acest post atât de tânără...

– Așteaptă urmarea...

– Da... te voi asculta, dar să înțelegi bine că te las să povestești ce s-a întâmplat doar pentru că în mod inevitabil se va vorbi despre asta și pentru că doresc să aud totul din gura ta.

– Oh, Jimmy!... nu știu de unde să găsesc firul adevărului. Tatăl și mama mea au murit la mai puțin de un an distanță. Asta este adevărat. Sora mea a murit și ea în urma unei boli care a epuizat-o. Am îngrijit-o cum am putut mai bine, dar mă simțeam atât de neputincioasă. Atunci m-am hotărât să devin infirmieră... și am devenit. În trei ani, mi-am luat diploma pentru sala de operații. Am căpătat obiceiul să dau ordine și să supraveghez la executarea lor. Am ajutat de asemenea în chirurgie cât de des am putut.

– Spune-mi ce s-a întâmplat... de ce ai renunțat. Ce te-a făcut să iei numele surorii tale și să începi din nou de la zero?

– Am omorât pe cineva!

– Fără să vrei!

Nu era o întrebare ci o afirmație și tânăra îi fu recunoscătoare lui Kildare.

– Desigur, fără să vreau, dar rezultatul a fost același. Am fost neglijentă, Jimmy, și nu se poate permite o neglijență în sala de operație.

– Amănunte, o imploră el. Lasă-mă să-mi fac o părere.

– Era a cincea operație la care asiatam într-o dimineață. O intervenție banală asupra unui băiețel de cinci ani. Eu asistam.

Era doar o problemă de rutină, dar eram obosită și am acționat mecanic. Se făcea o anestezie cu gaz, cu ciclopropan și operația necesită un tub în faringe. L-am pus... i-am făcut semn anestezistului... el a deschis maneta gazului... și, și.. pusesem greșit tubul, Jimmy. Gazul sub presiune s-a vărsat în stomacul copilului. Asta s-a petrecut atât de repede, încât sacul stomacal s-a rupt.

– Nu era pentru prima dată când se producea un astfel de accident.

– Era pură neglijență. O fată incapabilă să plaseze un simplu tub în faringe, nu merita să fie infirmieră.

– Copilul a murit?

– Da... copilul trebuie să fie mort.

– Ce s-a întâmplat, în momentul acela?

– Mi-am pierdut capul... mi-au cedat nervii. Nu știu...

Ea lăsa capul în jos și începu să plângă, în tăcere.

Kildare îi trecu un braț în jurul umerilor, îi înălță capul cu mâna liberă și-i zâmbi.

– Ai fugit...

– Am plecat ca o lașă și am dar bir cu fugiții... Chirurgii se agita... și eu am plecat. În acea perioadă locuiam la hotel, mi-am aruncat câteva lucruri într-o valiză, m-am dus la bancă și mi-am retras toți banii. Aveam o mașină și am condus... am condus... nu știu cât timp... Zile... săptămâni, poate. Am ajuns într-un oraș mare și mult timp n-am mai ieșit din hotel. Am rămas între patru pereți, acolo mâncam, citeam sau îmi petreceam pur și simplu timpul fără să fac nimic.

- Această reacție n-avea nimic anormal.
- Ba da, Jimmy. Acum pot s-o spun. Acela a fost momentul în care am scris acea scrisoare de adio. Voiam să mă arunc pe fereastră.
- Dar n-ai făcut-o, ai rezistat acestui impuls și n-ai recidivat.
- Cred că această scrisoare... faptul că am scris-o, mi-a limpezit ideile. Am păstrat biletul pentru a-mi aminti ce era gata să fac... a căzut probabil din valiza mea și l-a găsit femeia de serviciu.
- Ura! asta mi-a permis să te cunosc.
- Da, și sunt recunoscătoare pentru tot binele care a rezultat din asta. M-am gândit mult timp, am ucis un copil, fie, dar dacă mă omoram și eu, asta ar fi însemnat două vieți pierdute. M-am gândit că ar fi bine să încep din nou să îngrijesc bolnavi și, pentru a-mi repara greșeala, să mă dedic cât mai mult posibil altora, făcând dovada față de ei, de toată amabilitatea și de toată îndemânarea de care eram capabilă. Eram o infirmieră bună, Jimmy. În sala de operație eram într-adevăr bună.
- În consecință, ai luat numele surorii tale.
- Ea era moartă. În locul în care fusesem eleve, nu se știa. Am... scris la colegiul ei pentru a cere un duplicat după diploma sa, folosindu-i numele. I-am scris pastorului și altor persoane care ar fi vrut să dea referințe... Tot în numele Denisei. Fusesse o fată atât de drăguță. Am primit niște răspunsuri minunate.
- Referințele despre tine ar fi fost la fel de minunate. Continuă, Joanne.

– Mi se pare atât de curios să te aud numindu-mă astfel, Jimmy. Ei bine! Am căutat un spital bun și am ales Blair. Era destul de departe. Speram ca nimic să nu se afle, așa că mi-am depus candidatura ca elevă infirmieră. Știam că trebuia s-o iau de la zero, dar nu-mi păsa. Chiar ca elevă, aș fi putut să fiu de folos și să compensez puțin răul pe care-l făcusem.

– Ei bine! Sincer, nu văd ce este atât de teribil în toată povestea.

– Ai fi spus același lucru dacă era vorba despre copilul tău?

– Poate că nu. Dar n-aș felicita nici un chirurg căruia îi rămâne un copil pe masa de operație... Denise... oh, fir-ar să fie! Joanne... medicii nu sunt infailibili. Ca și infirmierele, polițiștii, pompierii sau mecanicii... catastrofa de aseară este imputabilă unui mecanic care mergea prea repede, știi? Au fost paisprezece morți. Mecanicul avea treizeci și unu de ani și nu și-a atras nici cel mai mic reproș.

– Îl plâng din toată inima.

– Merită cu siguranță, ca și victimele. Aseară ai salvat nu știu câte vieți. Ai arătat ce infirmieră remarcabilă ești. M-ai ajutat să-l salvez pe domnul Blanchard. Datorită ție, doamna Marshall a scăpat cu bine. Amputatul îți datorează de asemenea viața. Ce îți trebuie mai mult, Joanne?

– Trebuie să plătesc. Ei bine, aici este drama, Jimmy.

– Nu văd de ce...

– Nu-mi vor permite să-mi continuu studiile.

– Este absolut inutil, pentru că ai diploma ta de stat.

– Și un dosar menționând că un copil a murit din cauza neglijenței mele. Voiam să devin alta, cu un dosar nepătat și cu trecerea timpului sunt sigură că aş fi putut uita trecutul. Acum, iată-mă redevenind Joanne Landon și în calitate de Joanne, nu pot continua. Ce voi face din acest moment?

– Nu știu, mărturisi Kildare încet. N-am cunoscut niciodată o situație asemănătoare, dar sincer, nu văd de ce ar trebui să pleci. Joanne Landon va fi o nouă venită excepțională pentru personalul din spitalul Blair.

– Mă tem că asta este imposibil.

– Ascultă... n-are nici un sens să încerci să ghicești ce va face Gillespie. Vom putea discuta despre viitor când îi vom cunoaște decizia. Să mergem la el imediat și să-l întrebăm.

– M-a convocat la ora două...

– Și ce? Pariez pe tot ce am că este în biroul său.

– Jimmy, îți vei atrage o grămadă de necazuri.

– De ce? Mi te-ai destăinuit mie, pentru că ți-ai dat seama că era imposibil să continui să te pretinzi elevă infirmieră după toată priceperea și experiența de care ai dat dovadă.

– Bine, să mergem... Nu mai pot suporta așteptarea nici măcar două ore. Dar promite-mi un lucru Jimmy... Că n-ai să-l obligi pe Gillespie să te trimită și pe tine la plimbare...

Kildare rămase pe gânduri.

– Știi... să mai așteptăm puțin... Lasă-mă să vorbesc cu Molly Cavendish. Numai în cazul în care n-ai informat-o deja.

– Mi s-a cerut să fac un raport scris, dar nimeni nu mi-a spus nimic, numai că doctorul Gillespie voia să mă vadă la ora două.

– Atunci, ne întâlnim acolo în douăzeci de minute. Molly vrea să pară arțăgoasă, însă este de fapt foarte bună și foarte înțelegătoare. Și are o enormă influență asupra lui Gillespie.

– Vom face cum vrei, Jimmy și îți sunt foarte recunoscătoare.

– Îi ceea ce privește recunoștința, sunt atâția oameni care ți-o datorează! Și să nu-mi obiectezi cu părinții acelui copil. Un accident este un accident.

El se întoarse în fugă spre spital și o prinse pe Molly Cavendish din zbor, când pleca să prânzească. Închise ușa în urma lui și se așeză.

– Vin la dumneavoastră în legătură cu Denise Landon, spuse el deschis.

– Nu mă miră deloc, doctore.

– Sunteți informată, firește.

– Firește.

– Oare ce i se va întâmpla?

– Este dată afară din școala noastră de infirmiere.

– Oh, așa! spuse Kildare degajat. Oricum, ea este deja calificată. Dar ce i se va întâmpla Denisei în calitate de persoană... în calitate de infirmieră cu experiență... și nu în calitate de elevă?

– Va fi rugată să părăsească Blair.

– De ce?

– Pentru că nu putem s-o ținem aici după ceea ce s-a petrecut.

- Știți ce s-a petrecut, domnișoară Cavendish?
 - Da. Nu sunt multe lucruri care să-mi scape, tinere, și sper că n-ai venit să-mi dictezi conduita în această problemă. Oricum, nu este de competența mea.
 - Dacă trebuie, o veți susține?
 - Nu.
 - Este cea mai bună infirmieră din acest spital... cu excepția dumneavoastră.
 - Aceste vorbe sunt chiar de prisos. Ea îmi este superioară. Știu munca pe care a îndeplinit-o. Dar a venit aici sub un nume de împrumut. A mințit, a prezentat acte false.
 - Și, adăugă Kildare cu amărăciune, a omorât un copil în alt spital.
 - În asta nu mă amestec. Acum, permite-mi să-ți dau un sfat, deși știu că nu-l vei urma: rămâi în afara acestor lucruri, doctore!
 - Imposibil!
 - Ești îndrăgostit de această tânără?
 - Da... cred...
 - Doctore Kildare, ești cunoscut la Blair pentru intervențiile făcute întotdeauna cu cele mai bune intenții și nu eu sunt cea care îți va reproșa atitudinea... în majoritatea cazurilor, cel puțin. Dar de data aceasta ești depășit. Mă înțelegi? Nu poți face absolut nimic.
 - Vom vedea, răspunse Kildare furios. Cu siguranță, vom avea ocazia să mai vorbim despre asta, domnișoară Cavendish.
- Se afla deja la ușă când ea îl chemă:

– Doctore... Jimmy...

Ușa se închise în urma lui și Molly Cavendish se așează încet bombănind câteva fraze demne de Gillespie.

Kildare o regăsi pe Joanne la secretara lui Gillespie, înclină din cap spre aceasta din urmă, apoi ciocăni la ușa medicului șef. Un mormăit familiar îi răspunse să intre. Kildare se dădu într-o parte și o invită pe Joanne s-o ia înăite.

Gillespie se ridică imediat și veni înaintea tinerei cu mâinile întinse. O conduse la canapeaua din piele și se așează lângă ea. Kildare era încântat, cu toate că lui nu i se acordase nici măcar o privire.

– Dragă domnișoară Landon, spuse Gillespie. Ce treabă minunată ați făcut în noaptea aceasta.

– Mulțumesc, domnule, dar îmi este teamă că până la urmă veți fi decepționat.

– Am citit raportul, bineînțeles, dar aș vrea să aud faptele din gura dumneavoastră.

Ea simți că-i era mai ușor să-i vorbească decât lui Kildare și-i repetă toată povestea. Gillespie ascultă fără să lase să se observe nici cea mai mică urmă de emoție.

– Un accident nefericit, spuse el în cele din urmă, dar mi se pare că modul în care v-ați comportat după aceea n-a fost foarte înțelept.

– Îmi permiteți!... i-o tăie Kildare.

Gillespie îl privi ca și când îl vedea pentru prima dată.

– Dumneata să taci, îi ordonă el, fără severitate. Apoi se întoarse spre Joanne. Ar fi trebuit să înfrunțați consecințele pe

loc. Dar... ați dar bir cu fugiții și nu se mai poate schimba nimic. Aș vrea să știți că orice medic, orice infirmieră trăiește cu groaza unui incident de acest gen. Asta i se poate întâmpla oricui.

– Nu, domnule. Sunteți foarte bun că-mi spuneți asta, dar vă înșelați. N-ai dreptul să fii neglijent. Eram obosită... Mă gândeam la altceva. N-am nici o scuză... nici una.

– Dacă acesta este sentimentul dumneavoastră, domnișoară Landon... Aș putea lua legătura cu spitalul unde ați fost și să-i informez despre comportarea dumneavoastră admirabilă de ieri.

– Nu m-aș putea niciodată întoarce acolo... Niciodată.

Înțeleg și asta, copila mea, însă ce veți face?

Kildare nu se mai putu stăpâni.

– Ce va face? Va rămâne aici... ca infirmieră.

– Kildare, te-am rugat să taci. Sunt obișnuit să-mi văd ordinele respectate, în special de către interni.

– Da, domnule, răspunse mecanic Kildare.

Gillespie continuă:

– Domnișoară Landon, îmi pare rău că nu puteți rămâne aici. Pentru asta ar trebui să facem o anchetă, să cerem dosarul dumneavoastră de la spitalul unde ați lucrat. Ar trebui de asemenea să treceți niște examene pentru a avea dreptul să practicați în acest stat.

– N-aș putea suporta asta niciodată...

– Sunt dezolat. Bineînțeles, nu veți putea rămâne aici ca elevă, sunteți deja calificată și mai este și povestea cu falsa indentitate.

- Voi pleca încă din această după-amiază.
 - Da... Ar fi mai bine.
 - V-am făcut multe neazuri, domnule. Vă rog să mă iertați.
 - Mi-ați adus mai cu seamă mari servicii. Dacă vă pot fi de folos cu ceva, să nu ezitați să veniți la mine. Îmi promiteți?
 - Da, da, doctore, desigur. Și mulțumesc încă o dată.
- Kildare deschise gura pentru a-și spune deschis părerea despre acei imbecili care n-au în suflet o urmă de indulgență. Dar Gillespie îi luă mâna, i-o strânse și-i spuse zâmbind.
- Am avut o conversație adorabilă, doctore Kildare. Te poți retrage.

– Dar eu...

– Ajunge, Kildare.

Chipul acestuia deveni dur, neprietenos. O luă pe Joanne de braț, o conduse la ușă, o făcu să iasă, apoi reveni brusc, bătând în ușă în spatele lui. Gillespie înălță capul.

Kildare izbucni:

– Oh, nu! domnule, nu ajunge. Oh, nu! asta nu se va termina așa. Oh, nu!

Ieși trântind ușa și o prinse pe Joanne de braț pe coridor. Ea nu-l privea. El își potrivi pasul după al său, traversă clădirea și ieșiră pe ușa principală, străbătând valul primilor vizitatori de după-amiază.

Capitolul 12

Se îndreptară instinctiv spre banca lor. Tăceau. Kildare era atât de furios încât prefera să nu vorbească și tăcerea Joannei se datora deznădejzii sale.

– Nu știu ce voi face, spuse Kildare când se așezară. Dar voi face ceva, să fii sigură de asta.

Ea își puse mâna peste a lui.

– Te rog, Jimmy, las-o baltă, nu te mai ocupa de asta. Doctorul Gillespie are perfectă dreptate.

– Este un cretin! decretă Jimmy cu răutate. A descoperit ce infirmieră extraordinară ești. A văzut cu ochii săi. Și știe de asemenea ce pasăre rară este o infirmieră de clasa ta. Putea face un efort să te țină aici.

– L-ai auzit, Jimmy. Ar trebui să-mi iau diploma în acest stat, să dau pentru referințe numele spitalului unde am lucrat... cel în care s-a petrecut totul. Nu... N-aș putea suporta. Nu vreau nici măcar să mă gândesc la asta.

– Așadar... la naiba! exclamă el furios.

Ea zâmbi.

– Jimmy, încă nu știu ce voi face, dar voi putea găsi probabil o slujbă care să-mi convină. Totul va fi bine. Am destule economii... Părinții mi-au lăsat o sumă bună, de care nu m-am atins, n-am nici o grijă în această privință.

– Ei da! Nu dai nici o importanță banilor.

– Asta înseamnă totuși că pot să mănc, să mă îmbrac și să caut liniștită o slujbă.

– Ai putea să te căsătorești cu mine, spuse el cu un zâmbet.

– Jimmy, oh, Jimmy! Ar fi minunat... dar este imposibil.

– Da, asta ar însemna mai degrabă să trăiești în mizerie.

– Am nevoie de puțin timp pentru a mă gândi bine, Jimmy. Văd mai limpede când sunt singură. Mă voi duce la un hotel și îți voi telefona în seara aceasta pe la ora șase.

– Presupun că este singurul lucru de făcut.

– Nu fi atât de abătut. Se va aranja totul. Oricum, nu cred că aș fi putut continua cu această minciună pe suflet. Este mai bine ca situația să fie clară. Sărută-mă, Jimmy, apoi întoarce-te la bolnavii tăi. Ești de serviciu. Ai putea avea necazuri...

– Sunt gata să-mi dau demisia, spuse el din ce în ce mai mânios. Regulamentele! Ele sunt făcute pentru a fi călcate în anumite cazuri... Nu știu... sunt ca și tine... prea tulburat, probabil. Cum spui... să ne gândim bine. Dar să nu uiți să mă suni la ora șase.

– Îți promit, spuse ea, sperând ca vocea să-i pară sinceră, deoarece nu era.

El o luă o clipă în brațe, o sărută, apoi se întoarseră împreună până la pavilionul infirmierelor. Ea se grăbi în interior și el își continuă drumul până la spital.

După ce se asigură că totul era normal pe etajul său, Kildare se duse să-l vadă pe amputatul din ajun și-l găsi complet calm.

Kildare știa bine că munca îl împiedica să se gândească la greutățile personale, dar aceasta era una din rarele ocazii în care făcea experiența. De-abia când Joanne îi telefonă își dădu seama că ziua se încheiase.

– Sunt la hotelul Brandon, îți amintești?

– Comod pentru întâlnirea noastră! Cu siguranță, vor exista mici atenții pentru tine în acest hotel...

– N-am vorbit despre ceea ce s-a întâmplat la restaurant, Jimmy. Dar voiam să știi că sunt aici. Cum merg lucrurile?

– Amputatul este fericit că trăiește și își recapătă puterile. Totul merge ca de obicei, vreau să spun că ne-ar fi de folos o infirmieră ca tine prin preajmă.

– Ești drăguț că-mi spui asta, Jimmy. Pentru moment, pur și simplu voi aștepta și voi încerca să-mi pun ordine în gânduri.

– Aș putea să te ajut. Am putea oare să ne vedem în seara aceasta, pe la ora nouă?

– Ai pe cineva care să te înlocuiască?

– Agurski a declarat că mă va înlocui și o săptămână la rând, dacă asta ne-ar putea folosi la ceva. Aptitudinile tale l-au uluit și crede la fel ca mine că oamenii din această dugheană sunt lamentabili. Dar, draga mea, n-a fost spus ultimul cuvânt.

– Vom vorbi despre asta diseară.

– Pe curând.

Kildare se simțea mult mai bine. Obținu confirmarea lui Agurski că-l va înlocui, mâncă un sandviș la bufet și se duse să-și facă vizita de seară.

La ora opt și jumătate se duse să se schimbe. Se îndreptă spre ușa unde spera să găsească un taxi, când încetini pasul, gândul ducându-l la o idee ce nu-i venise în minte până atunci.

Se întoarse în hol, intră într-una dintre cabinele telefonice și căută în cartea de telefon numărul de acasă al lui Paul Blanchard.

– Aici doctorul Kildare, spuse el când Blanchard fu la celălalt capăt al firului.

– Kildare, ce plăcere să te aud.

– Cum vă merge, domnule?

– Admirabil, cu excepția unei rigidități a gâtului. Pot face ceva pentru dumneata, doctore?

– Da, domnule, mă indis pune îngrozitor să v-o cer, dar este foarte important și dacă ați putea să-mi acordați câteva clipe.. Nu-mi vor trebui mai mult de cinci minute...

– Kildare, îți datorez tot timpul pe care mi-a mai rămas de petrecut pe acest pământ. Vino să mă vezi imediat.

– Mulțumesc... sosesc.

Blanchard locuia într-o casă nu prea mare, dar luxoasă dominată de zgârie-nori. Îl așteptă pe Kildare în apropierea ușii, deoarece aceasta se deschise în timp ce el plătea șoferului. Blanchard îi strânse călduros mâna și soția sa sosi în hol pentru a-l întâmpina nu mai puțin călduros pe tânăr. Refuzând orice dovadă de recunoștință, Kildare intră direct în subiect.

– Vin în legătură cu infirmiera care era cu mine în acea seară de pomină, domnule.

– Foarte bine. Cu ce-i pot fi de folos?

– Nu știu cu exactitate. Nu sunt nici măcar sigur că ar trebui să fiu aici, dar această fată merită o recompensă și i se plătește exact cu opusul.

– Povestește-mi, prietene. Pe îndelete. Explică-mi în amănunțime necazurile pe care le are, apoi vom vedea cum poate fi ajutată.

Kildare povesti totul fără să uite nimic și Blanchard declară:

– Doctore, o fată care recurge la mici trucuri și la nimicuri fără importanță pentru a lua totul de la zero și a-și reîncepe studiile... eu îi admir îndrăzneala și pretind că merită să i se ofere o șansă. Vom face în așa fel încât s-o aibă. Spui că este mai mult sau mai puțin hotărâtă să nu se întoarcă la spitalul la care s-a produs accidentul? După părerea mea, greșește, dar mă pun în locul său. Așadar, rămâne posibilitatea să-și continue cursurile și să-și obțină diploma aici, sub numele surorii sale. Pentru Dumnezeu, unde este necazul?

– Eu nu văd nici unul, însă doctorul Gillespie se opune categoric acestui lucru.

– Îți va scoate ochii pentru că ai venit la mine. Poate aș face bine să nu-i vorbesc despre asta.

– Aș prefera să i-o spuneți, domnule. Altfel, ar putea crede într-o intervenție a Denisei. Oricum, doctorul Gillespie cunoaște ideile mele despre această problemă.

– Foarte bine, îi voi vorbi acestui bătrân nătărău chiar mâine dimineață și-i voi spune verde în față.

– Mulțumesc, domnule. Îmi voi lua inima în dinți, încă de dimineață.

– Dacă este prea încăpățânat, îl voi muia eu. Sunt fericit de-a fi capabil s-o ajut pe această tânără. După părerea mea, merită să te ocupi de ea. În plus, este foarte seducătoare. Sau poate n-ai observat asta?

– Ba da... Mă duc s-o întâlnesc. Vă va fi foarte recunoscătoare, domnule.

Kildare plecă rapid și chemă un taxi. Ajuns la hotelul Brandon, năvăli în hol și se auzi strigat de Joanne. Se apropie de ea, îi luă amândouă mâinile și fu tentat s-o sărute fără să mai aștepte. Ea își eliberă mâinile cu drăgălășenie și se îndreptă spre o canapea unde se așezară unul lângă altul. Purta un costum blemarin și o pălărie mare, care-i stătea foarte bine.

– Încântătoare, spuse Kildare.

– Mulțumesc. Ce s-a întâmplat? Ai un aer foarte agitat.

– Ideea de a te întâlni ar fi fost suficientă să mă aducă în această stare. Dar este altceva. Tocmai am fost să-l văd pe Paul Blanchard. Știi, bărbatul căruia i-am făcut o traheotomie de urgență.

– În legătură cu mine, Jimmy?

– Bineînțele.

– Oh! Jimmy, de ce?

– Și de ce nu? Trebuie neapărat ca cineva să facă ceva.

– Vei avea ncazuri cu doctorul Gillespie, cu spitalul.

– Nu-mi pasă... cu condiția să te întorci acolo.

– Nu mă voi întoarce acolo. Toți banii domnului Blanchard nu pot schimba nimic în cazul meu. Am încălcat regulamentele. Dacă se șterge cu buretele de data aceasta, ar fi un precedent periculos.

– Numai tu mă interesezi.

– Și pe mine, ceea ce mă interesează este să nu-ți atragi necazuri pentru că ai vrut să mă ajuti, Jimmy, pune-te în locul doctorului Gillespie...

– Dumnezeu să mă păzească. Dar poate Blanchard va reuși... ar fi de-ajuns puțin noroc, este vorba despre viitorul tău.

– Da, de al meu... dar de ce să-l riști în același timp pe al tău?

– Nu-ți face griji pentru mine. Ascultă, Joanne, Gillespie nu-mi poate face mare lucru. Sunt medic cu diplomă. Dacă mă plictisește prea mult, cer să fiu mutat. Nu mă poate opri, dar ție îți poate face rău.

Ea scutură din cap cu încăpățănare.

– Cred că dai prea multă importanță acestei încurcături, Jimmy. Ar fi mai bine s-o lași baltă.

– Pentru nimic în lume. Hai să bem un pahar la bar. Vom vorbi mai detașați, într-un loc liniștit.

Comandară două pahare cu vin de porto și le băură încet în timp ce discutau.

– Blanchard va interveni pe lângă Gillespie, spuse Kildare. Îl va face să înțeleagă că nu cerem pentru tine decât permisiunea de a-ți continua studiile. Asta nu poate deranja pe nimeni și Blair va câștiga o infirmieră excelentă.

Joanne nu era convinsă.

– Ești atât de tânăr, Jimmy și atât de puțin obișnuit cu astfel de lucruri. Ai fost protejat de-a lungul întregii tale existențe, ceea ce a făcut să nu te izbești de regulamente și de cei însărcinați să le aplice. În profesiunea medicală – și la fel stau lucrurile cu infirmierele – regulile trebuie să fie mai stricte și mai inflexibile decât oriunde în altă parte. De noi depind vieți.

– Acum ne ocupăm de a ta, cel puțin de viitorul tău și nu sunt dispus să renunț.

Ea bău o înghițitură de vin și scutură cu putere din cap.

– Ar trebui să mă întorc la spitalul unde a început totul, dar sunt absolut incapabilă de asta. Nu-i pot revedea pe acei

oameni, Jimmy. Așadar, să nu mai vorbim despre asta. Să încep din nou o școală de infirmiere pare la fel de imposibil. Dar voi găsi o ieșire. Trebuie să existe una. Am nevoie de timp să mă gândesc la asta. Am nevoie de o minte liniștită.

– Nu te poate deranja că există oameni care să lupte pentru tine. Dacă erai o infirmieră mediocră, o fată care își face treaba doar pentru a fi plătită sau a obține niște avantaje, n-aș pierde o clipă încercând să te ajut. Dar tu ești un element de valoare pentru profesiune. Ai leacuri mari la activul tău.

– La ce folosește! Dosarul meu nu este deloc remarcabil.

– Încă o dată, un medic sau o infirmieră pot comite o greșeală. Nu suntem infailibili: să-l luăm pe doctorul Kane... dacă o tratam pe doamna Marshall după instrucțiunile lui, poate că ar fi fost moartă la ora asta.

– Marea diferență este că ea n-a murit. Și poate ar fi suportat foarte bine medicamentul. Cine poate ști? Doctorul Kane și-a asumat de bunăvoie un risc, dar să introduci un tub în stomacul unui copil... să lași să se deschidă gazul anestezic... asta este neglijență pură. Aș fi putu să mă consolez dacă era un simplu accident, dar vai! Am făcut o prostie și cineva a murit. Nu voi putea uita asta niciodată.

– Nimeni nu ți-o cere... Nici eu n-aș putea, dar mi-am spus că voiai să compensezi această greșală devenind cea mai bună dintre infirmiere și cu sigurnată ești deja în elită. Dacă nu îți încerci norocul, dacă nu lupți... atunci nu vei mai compensa acel moment regretabil. Nu poți renunța.

Ea încetase să bea și Kildare vedea că se enerva tot mai mult. Trebuia să încheie rapid.

– Bun, îți voi lăsa atâta timp cât vrei. Nu mă voi mai duce la Gillespie și nu voi mai interveni pentru moment.

– Mulțumesc, asta este tot ce-ți cer... să mă lași singură un anumit timp. Jimmy, nu-mi pot imagina să re trăiesc ce am trăit, aș avea inima strânsă, gândindu-mă la lucruri îngrozitoare.

– Ce-ai spune de câteva zile de odihnă în familia mea?

– Ești drăguț, Jimmy, dar este imposibil. Trebuie să scap singură din asta, nimeni nu se poate pune în locul meu. Ți promit că atunci când voi ști ce vreau, îl voi chema mai întâi pe doctorul Kildare, dacă voi avea nevoie de ajutor.

– Te-ai putea căsători cu mine... Ți-am mai spus-o.

Ea se aplecă peste masă și atinse ușor obrazul lui Kildare.

– N-ar fi o soluție, deși te iubesc, dragul meu pentru ceea ce mi-ai propus. Aș vrea să urc în camera mea. Sunt foarte obosită. Încă nu mi-am recăpătat toate puterile după acel accident feroviar.

– Te-ai comportat excepțional. Asta n-o poate contesta nimeni. Te voi conduce până la ascensor. Odihnește-te, pune-ți ordine în gânduri și nu lua o hotărâre înainte de-a fi capabilă să judeci lucrurile sănătos. Eu voi fi fără îndoială la spital. Un simplu telefon și alerg.

În fața ascensorului, ea îl sărută repede, zâmbi și-i făcu un semn cu mâna când cabina se închise.

Capitolul 13

A doua zi dimineată, Kildare întinse mâna spre deșteptător. Dar telefonul îl făcu să tresară. Răspunse cu o voce adormită, dar își veni foarte repede în fire auzind-o pe secretara lui Gillespie ordonându-i cu o voce tăioasă, care probabil reflecta dispoziția șefului, să se prezinte într-un sfert de oră.

Kildare se ridică și se îmbracă rapid, alergă spre spital, bău o ceașcă de cafea la cantină și porni spre Gillespie.

Secretara îi adresă un zâmbet glacial și-i făcu semn din cap să intre în biroul medicului șef. Gillespie avea un aer atât de proaspăt, încât își cercetă ceasul. Nu zâmbi și nici nu rosti vreun cuvânt de bun venit.

— Ia loc.

Kildare se așează într-un fotoliu din piele, în fața biroului. Gillespie lovea cu vârful degetelor în birou și-l examinează pe tânăr, care avea sentimentul că va fi executat.

— Kildare, ai fost aseară la domnul Blanchard pentru a-i cere să intervină în favoarea domnișoarei Landon?

– Da, domnule.
– Consider asta ca un act de indisciplină.
– Persist să cred că am avut dreptate să procedez cum am făcut-o, domnule.

– Nici n-am sperat măcar să te conving de contrariu. Spune-mi, Kildare, îți amintești de acel bilet de adio scris de domnișoara Landon?

Oh! nu... protestă Kildare ridicându-se pe jumătate.

– Liniștește-te, Kildare. N-a încercat să se sinucidă. Sper că nici nu s-a gândit la asta. Dar posibilitatea există.

– A depășit acest stadiu. Era foarte deprimată când s-a gândit la acest lucru!

– În această dimineață, în ce tare de spirit crezi că este? La hotelul său s-a prezentat un reporter.

– Oare cum a putut afla?

– Blanchard este un bărbat practic. Când are un obiectiv, merge drept la țintă. Mătură tot ce i se pune în cale. În această dimineață, m-a sunat în zori. Mi-a atras atenția s-o reprimesc pe domnișoara Landon și m-a amenințat că în caz contrar va declanșa o campanie de presă.

– Credeam că nu va întreprinde nimic fără să vă consulte, mai înainte.

– Un om ca Blanchard nu consultă pe nimeni. I-ai salvat viaa și domnișoara Landon te-a ajutat. Blanchard consideră că are niște obligații față de voi doi și nimic nu-l va opri să încerce să ne constrângă s-o reintegrăm pe domnișoara Landon. Dar te avertizez, tinere, n-o vom primi, sub nici un pretext.

- Ea nu dorea nici o publicitate, domnule.
- Ar fi trebuit să te gândești la asta. Singura armă pe care o avea Blanchard era opinia publică. Din fericire, am reușit să-i tăiem craca de sub picioare. Chiar domnișoara Landon i-a telefonat lui Blanchard pentru a-l ruga să nu mai trimită nici un ziarist și să facă în așa fel încât cel căruia i-a spus toată povestea să n-o publice.
- Îmi pare rău, domnule.
- Aștept mai mult de la dumneata, Kildare.
- Foarte bine, vă prezint scuzele mele, spuse Kildare, brusc furios.
- Din nou cuvinte inutile. Ți voi da un ordin, Kildare și mă aștept să-l respecti cu strictețe. Este clar?
- Asta va depinde de ordin...
- Nu vei mai căuta să intervii în favoarea domnișoarei Landon, sub nici o formă. Nu te vei amesteca absolut deloc în ceea ce o privește. Cu alte cuvinte, încă o intervenție și voi fi obligat să-ți interzic să mai pui piciorul aici. Ți cer să înțelegi bine asta, Kildare.
- Da, domnule.
- Nu mă obliga la măsuri disciplinare, pentru că nu voi fi predispus la indulgență. Te poți retrage.
- Kildare se ridică rapid. Încerca o dorință irezistibilă de a lua poziția de drepti și de a saluta militarmente, lucru care l-ar fi făcut pe acest boșorog să înțeleagă ce gândea despre el. Dar renunță, dându-și seama de absurditatea gestului. Ieși și închise încet ușa. Nu-i acordă secretarei nici măcar o privire.

Trebui să facă un efort imens pentru a-și începe munca. Sălile erau arhipline, personalul insuficient. Se adânci în numeroasele treburi care-i reveneau.

Peste tot unde se ducea, alături de fiecare bolnav pe care-l vedea, își spunea cât de prețioasă ar fi o infirmieră ca Joanne Landon și era tot mai înciudat pe Gillespie.

Dar pe măsură ce orele treceau, Kildare își dădea seama și că Joanne nu era destul de puternică pentru a ține piept serioaselor ei greutăți. Altfel, s-ar fi întors la spitalul său și și-ar fi asumat consecințele faptei sale. În schimb, se dusesese să se ascundă într-o cameră de hotel.

Poate că Gillespie sesizase exact. O publicitate prea mare, i-ar fi putut da Joannei o teribilă lovitură acum.

După-amiază târziu, Kildare dădu o fugă până la chioșcul din fața spitalului și cumpără câte un exemplar din fiecare ziar local. Se strecură într-un laborator pentru a le răsfoi.

Îi era îngrozitor de teamă să nu vadă povestea Joannei expusă pe prima pagină. Dar nu era nimic. Se pare că Blanchard nu avea numai posibilitatea de a declanșa o campanie de presă, ci și aceea de a o opri.

Kildare aruncă ziarele într-o pubelă și își spune că-i va telefona Joannei, dar fu interceptat: un accidentat era pe drum și Kildare trebuia să-l asiste pe unul din șefii de clinică.

Era ora nouă când, în fine liber, sună la hotel. Centralista îi spuse că domnișoara Landon nu răspundea. Cuprins de panică, Kildare era gata să-și piardă din nou capul. Dar își aminti de ordinele lui Gillespie și-și spuse că nu se putea aștepta ca Joanne să-și petreacă tot timpul în cameră.

Își încheie serviciul la ora zece și jumătate, la capătul puterilor. Părăsi spitalul pentru a se duce să bea o ceașcă de cafea și a mânca un sandviș în cafeneaua din fața spitalului. Sună din nou la hotelul Brandon și o ceru pe Joanne. I se încă o dată că nu răspundea.

Încercă iar un sentiment de panică și-și aminti cuvintele lui Gillespie. Vru să se convingă că Joanne se simțea bine. Nimic nu se aflase în ziare, așa că nu i se pricinuise nici un rău. Așteptase probabil să o sune la ora cinei, iar pentru că asta nu se întâmplase, își spunea că el era ocupat cu o urgență. Poate se dusesse la cinema. Nu lipseau explicațiile rezonabile.

Kildare se întoarce în camera sa, îngrijorat și neștiind ce să facă. Se duse până în camera lui Agurski și fu mulțumitt să-l găsească.

Agurski lăsa ziarul medical. Kildare se gândea uneori că prietenul său citea probabil fiecare rând publicat și zâmbi.

– Se pare că ai fost făcut cu ou și oțet de dimineață.

– Lucrurile se află repede, mormăi Kildare luând una din țigările lui Agurski. Sunt îngrijorat pentru Joanne.

– Nu este un copil, Jimmy. Este destul de mare să se ocupe de ea însăși.

– Aș vrea să fiu sigur de asta.

– Sun-o, Jimmy.

– Gillespie m-a anunțat că dacă mă mai amestec, mă va izgoni. Nu cred că înțelege...

– Nu te poate goni peste un telefon. Această fată este prietena ta. Ai dreptul s-o întrebi cum se simte.

– Da, ai dreptate. Nu-mi va lua decât un minut și voi dormi mai liniștit.

– Și eu, bătrâne. Nu uita că țin mult la fata aceasta.

Kildare se duse până la cabina telefonică cea mai apropiată, la etajul superior. Formă numărul de la hotel, o ceru pe Joanne, auzi țârâitul soneriei, dar nu obținu nici un răspuns. Era aproape miezul nopții. Joanne n-ar fi rămas singură afară atât de mult timp.

Se întoarse în camera sa, își îmbracă impermeabilul peste ținuta albă de spital și se opri la Agurski doar timpul necesar pentru a-i spune unde se ducea.

– Nu răspunde. Sunt îngrijorat. Nu-mi pasă de Gillespie, mă duc la hotel să văd dacă totul este în ordine.

– Noroc! Dacă sună telefonul tău, voi spune că ești sub duș. Nu întârzia, dacă totul este în ordine. Întoarce-te.

Kildare nu zări un taxi și începu să coboare strada. Știa că se lăsase cuprins de panică, dar nu reușise să se stăpânească. Încercă să facă apel la calmul său profesional pentru a-și domoli nervii, dar fără rezultat: inima îi era prea prinsă.

Reuși să oprească un taxi și-i spuse șoferului:

– Sunt medic. La hotelul Brandon este o urgență, conduceți-mă acolo cât mai repede posibil.

Câteva minute mai târziu, Kildare năvălea în holul hotelului, făcându-i să tresară pe angajații ațipiți și pe rarii clienți.

Cunoștea numărul camerei Joannei, se grăbi în ascensor, găsi camera și bătu cu insistență în ușă. Nu obținu nici un răspuns. Își lipi urechea de ușă și nu auzi nimic. Toată această liniște însemna pentru el o inimă care nu mai bătea în pieptul unui om gata să moară.

Lovi și mai puternic, strigând-o pe tânără pe nume. Se propti cu umărul în ușă, încercând s-o forțeze, fără rezultat. Acum, Kildare era speriat. Alergă până la ascensor, sună, așteaptă cu nerăbdare și ordonă liftierului să aducă de urgență un șperaclu.

Ținuta albă îl impresionează pe liftier și o clipă mai târziu, sosea un comisionar cu o trusă imensă de chei. În câteva secunde, ușa fu deschisă și Kildare intră rapid în încăpere, învârti întrerupătorul și scoase un strigăt.

Joanne era pe pat, complet îmbrăcată. Respira greu, avea fruntea acoperită de transpirație și tenul cenușiu.

Kildare descheie bluza Joanei și-și puse capul pe pieptul tinerei: inima bătea... slab, dar bătea. Kildare se îndreaptă:

– Telefonați la spitalul Blair și spuneți că doctorul Kildare cere de urgență o ambulanță... și să fie echipată cu oxigen. Faceți-o repede... este o chestiune de secunde!

Comisionarul puse imediat mâna pe telefon și transmise mesajul, în timp ce Kildare o așeza pe Joanne în pat și se străduia s-o reanimeze. Dar capul tinerei atârna într-o parte și ochii rămaseră închiși.

Capitolul 14

Kildare renunță la încercările de reanimare. Nu putea face nimic cu mijloacele aflate la îndemână. Observă un flacon pe noptieră. Eticheta era a unui sedativ cunoscut. Strecură flaconul în buzunar, o luă pe Joanne în brațe și se îndreptă spre ascensor.

Când sosi ambulanța, traversă holul. Brancadrierii pregătiseră brancarda și Kildare își așează încet povara. După urcarea brancardei în ambulanță, Kildare sui și el, luă masca de oxigen, o puse pe fața tinerei și deschise robinetul. Dar respirația nu se amelioră deloc. Kildare luă atunci din trusă o fiolă de picrotoxină și-i făcu rapid o injecție intravenos.

Nu era decât medicul care lupta pentru a salva o viață omenească. Această viață era a unei fete pe care era sigur că o iubea, dar asta nu schimba nimic, pentru că refuza să se gândească la asta. Dacă și-ar lăsa mintea să răătăcească, ea ar putea muri. Avea nevoie de toată priceperea și de toate rugăciunile sale.

Șoferul ambulanței o recunoscuse pe Joanne și mergea cât de repede putea, în timp ce Kildare se întreba de ce vehiculul înainta atât de încet. Infirmierul urcat în interior se gândea că cel mai bine era să nu spună nimic.

Ajunseră la Blair, brancarda fu coborâtă și dusă în sala de urgențe. Kildare îi urmă după câteva secunde. Îi telefonă lui Agurski și-i ordonă infirmierei de serviciu să pregătească ce este necesar pentru o spălătură stomacală.

O clipă după aceea, Joanne era instalată pe masă și Kildare introduse sonda stomacală. Era stăpân pe nervii săi, mâinile nu-i tremurau. Îi făcu semn infirmierei să pornească aparatul, care începu să pompeze conținutul stomacului.

Agurski sosi alergând.

– Eram totuși neliniștit... Nu m-am culcat. Cum se simte, Jimmy?

– Este aproape în comă.

– Oare ce-a luat?

– Tablete de barbituce.

– Câte?

Kildare scoase flaconul din buzunar.

– Nu știu nimic de asta... Să considerăm că flaconul era plin... o sută de tablete. Numără ce a rămas.

Cercetă chipul Joannei care părea ceva mai puțin palid. Agurski vărsă conținutul flaconului pe o masă, numără rapid și bombăni.

– Dacă flaconul era plin, a înghițit douăzeci.

– Este o doză mortală în cazul în care n-am fi intervenit la timp... dacă le-a luat seara, devreme... și amintește-ți că n-a răspuns la telefon... este condamnată.

- Poate că la hotel, au văzut-o când s-a întors.
- Încearcă să afli. Ar fi trebuit să le pun întrebarea.

Agurski dispăru și se întoarse cu o urmă de speranță pe față.

– Portarul spune că a cerut cheia pe la ora zece. Așadar n-are porcăria asta în corp decât de aproximativ trei ore.

- Trei ore! mormăi Kildare.

– Cu puțin noroc, va ieși cu bine din asta. Ce-ai făcut până acum?

- O spălătură stomacală cu sulfat de magneziu.

- Acum trebuie administrat un diuretic și efedrină.

– I-am făcut deja o injecție cu picrotoxină. Dacă șeful de clinică este de acord, trebuie făcute injecții repetate din jumătate în jumătate de oră, până la apariția sensibilității corneene.

– E bine, Jimmy... Nimeni nu poate face mai mult. Nu mai rămâne decât să așteptăm. Voi sta eu lângă ea dacă vrei să te odihnești.

– Este bolnava mea... prietena mea... spuse Kildare încet. Voi fi mulțumit să stai aici, dar voi rămâne și eu.

O așezară pe un cărucior, merseră până la ascensor și o duseră într-o cameră liberă. Infirmierele o dezbrăcară complet pe Joanne și o îmbrăcară cu o cămașă de spital. Kildare reveni în încăpere, trase un scaun lângă pat și se așeză. Agurski își potrivî stetoscopul.

- Se pare că respiră puțin mai bine, Jimmy.

– Ar trebui... oxigenul, injecția... Dar tu știi toate complicațiile care pot interveni... am văzut destule cazuri de acest gen.

Bineînțeles, Agurski știa. Moartea putea interveni rapid sau putea avea o ameliorare de câteva ore, s-au văzut și câteva zile, iar în momentul în care începeai să speri, era sfârșitul.

Uneori, bolnavul reacționa rapid, dar când nu înghițise decât câteva tablete sau când se putuse interveni imediat după ingestie și goli stomacul înainte ca drogul să pătrundă în alte organe. Joanne înghițise o doză mortală și trecuse prea mult timp.

Kildare avea impresia că este o marionetă dezarticulată. Făcuse tot ce putuse și nu mai avea decât să aștepte. Niciodată Jimmy Kildare nu simțise o asemenea disperare neputincioasă.

Agurski se dusesse să doarmă puțin și Kildare era singur în cameră când ușa se deschise și apărui doctorul Gillespie. Nu-i adresă internului nici o privire, dar procedă la un examen amănunțit al Joannei.

– Vedeți că v-ați înșelat, domnule, spuse în cele din urmă Kildare.

Gillespie își continuă încruntat examenul, vizibil puțin mulțumit. Ieși din încăpere și se întoarse cu fișa Joannei. O citi preocupat.

– N-a putut suporta singurătatea, reluă Kildare. Dacă îmi urmam ideea, aș fi întâlnit-o, aș fi putut împiedica asta...

Gillespie păru să-i observe prezența.

– Părăsește această încăpere, Kildare. Acest caz nu te privește câtuși de puțin.

– Voi rămâne... până când se va trezi sau până va muri.

– Ești prea implicat afectiv ca să te ocupi de ea... Tonul lui Gillespie se îmblânzise. Jimmy, va fi pe mâini bune. Mă voi ocupa eu însumi de ea.

– Este într-adevăr amabil din partea dumneavoastră, domnule, spuse Kildare cu tristețe. Recunoașteți în cele din urmă că a încercat să se sinucidă și că ar putea muri. Dar nu veți admite niciodată că nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat dacă m-ați fi lăsat s-o întâlnesc, așa cum voiam.

– Ajunge, Kildare. Vocea lui Gillespie își regăsise în întregime duritatea.

– Această față avea încredere în mine...

– Kildare, nu ești de nici un folos aici.

– Rămân...

– Doctore Kildare, sunt medicul șef al acestui spital și te suspend. Începând din acest moment, nu mai ești autorizat să practici în această instituție și nu te bucuri aici de nici un drept în plus față de un simplu particular. Orele de vizită sunt depășite de mult... Sau părăsești această cameră imediat, sau voi fi obligat să te fac să ieși cu forța.

Kildare sări în picioare.

– Ce joc este acesta, domnule?

– Părăsești această încăpere de bunăvoie, Kildare?

Ochii lui Gillespie erau calmi și reci ca oțelul. Kildare oftă și-și întoarse privirea.

– Plec. Cred că înnebunesc... Domnule, faceți tot ce puteți pentru ea. Eu mi-am epuizat cunoștințele și știu că asta nu este suficient... Ajutați-mă! Ajutați-mă!

– Jimmy... vocea se schimbase complet și Kildare n-o auzise niciodată atât de încărcată de compasiune. Noi toți

avem reproșuri să ne facem – partea noastră de responsabilitate în această problemă... chiar și fata. Așa că, ar fi bine să lăsăm vorbele și să încercăm s-o scoatem din asta. Voi rămâne lângă ea până când va fi în afară de orice pericol. Îți promit să fac tot ce poate fi încercat.

Kildare înclină tăcut din cap și ieși din cameră. Se duse până la ascensor, se rezemă de perete în timp ce cabina cobora, uită să iasă când se opri și nu-și aminti decât în clipa în care ușile se închiseră din nou în fața lui.

Merse până la Shangri-La, clădirea veche care se presupunea că era căminul internilor. Culoarele erau liniștite la acea oră. Kildare intră în camera sa și se prăbuși pe pat.

Capitolul 15

Kildare se trezi brusc: se făcuse ziuă. Telefonă: starea bolnavei era staționară. Kildare știa că era un semn bun. Se dezbracă și făcu un duș. Încercă să-și amintească unde era de serviciu în ziua aceea. Dar mintea îi era încă prea încetoșată de somn.

Dușul îl scoase brusc din amorțeală. Se bărbieri, își puse o uniformă albă, curată și ieși. Se opri la Agurski, dar acesta plecase deja.

Kildare se îndreptă spre spital, intră la bufet pentru a bea o cafea și a ronțai câțiva biscuiți. Apoi se duse la etajul principal pentru a consulta tabloul și a vedea ce sarcină îi revine. Numele său nu se afla nicăieri.

Se duse la medicul adjunct responsabil. Acesta îl privi cu atenție, calm.

– Numele meu nu este pe tablou, doctore. Nu știu la ce serviciu...

– Dumneata nu ești de serviciu, Kildare... Ești suspendat.
– Oh! Asta este...
– Nu este o glumă. Doctorul Gillespie a făcut cunoscut că ești suspendat de noaptea trecută. Nu mai faci parte dintre medicii acestui spital, doctore Kildare, cel puțin din punctul meu de vedere. La revedere.

Kildare nu putea crede asta. Gillespie mai amenințase cu suspendarea numeroși interni, dar n-o pusese în practică niciodată. Kildare se îndreptă rapid spre biroul lui Gillespie unde secretara îl informă că acesta se odihnea după ce petrecuse o noapte albă și că nu se punea problema să-l deranjeze.

Kildare urcă în camera Joannei. Infirmiera avu o privire de neputință.

– Dumneavoastră nu trebuie nici să examinați, nici să îngrijiți bolnava, doctore Kildare. Doctorul Gillespie a dat ordine categorice.

Kildare luă mâna Joannei și-i palpă pulsul.

– Sunt aici ca vizitator. O țin pur și simplu de mână. Vedeți vreun inconvenient în asta?

– Eu... trebuie să mă duc să aduc puțină apă proaspătă, vă rog să mă scuzați.

– Mulțumesc...

După ce infirmiera ieși, Kildare o ascultă pe Joanne. Respirația era mai bună, inima bătea regulat, dar Kildare știa că pericolul nu fusese complet îndepărtat. Doza masivă de narcotic paralizase prea multe organe, reducând prea mult timp activitatea corpului. Puteau apărea niște complicații pulmonare.

Kildare își evaluează neputința, dar se așează lângă pat și puse gura la urechea tinerei.

– Joanne... Joanne, ascultă-mă. Sunt eu, Jimmy...

Ea nu scoase nici un sunet, nici unul din mușchi nu-i tresări. Kildare făcu o nouă tentativă, dar fără mai mult succes. Renunță și ieși din încăpere și-i făcu semn infirmierei care aștepta pe coridor. Se opri la biroul de pe etaj și înclină corpul pentru a o saluta pe infirmiera șefă care păru brusc foarte speriată când el luă fișa Joannei.

Gillespie folosisese toate mijloacele de care dispunea pentru a o ajuta pe tânără. Kildare ar fi vrut să-i mulțumească și, de asemenea, să-i ceară scuze.

Gillespie începu să ia pentru Kildare o formă umană. Medicul șef avusese dreptate să dea afară din cameră un tânăr intern pe care-l considera, pe bună dreptate, a fi prea afectat personal de situație.

Pentru prima dată de când se afla în acest spital, Kildare se plictisea. Era o senzație neobișnuită, neplăcută, însă nu putea scăpa de ea. Toți cei pe care-i întâlnea se arătau politicoși, dar rezervați. Toți aveau o sarcină urgentă de îndeplinit. Kildare nu le purta pică. Era un paria, un medic fără bolnavi, un intern fără serviciu. De fapt, nu era absolut nimic.

Trecuseră două ore de când încerca să-l vadă pe Gillespie. Kildare se întoarse la biroul medicului șef și de data aceasta secretara îl lăsă să treacă.

– Ei bine! Kildare... Ești surprins?

– De darea mea afară? Sincer da, domnule.

– Nu m-am făcut clar înțeles?

– Ba da... dar... nu în legătură cu acest subiect am venit să vă văd... am venit pentru a vă prezenta scuzele mele. N-aveam dreptul să mă înfurii cum am făcut-o.

– Este și părerea mea... dar asta nu înseamnă că nu mai ești suspendat.

– Ce credeți despre starea domnișoarei Landon?

– Încă nu mă pot pronunța. Este inutil să te amănesc, Kildare, știi la fel de bine ca mine că aceste cazuri se pot înrăutăți de la un minut la altul. Totuși, este tânără și are o constituție robustă. Are o șansă.

– Vă sunt foarte recunoscător pentru tot ce ați făcut, domnule.

– Fie... ca și dumneata, am sentimentul responsabilității. Am făcut tot ce am putut mai bine și voi continua. Dar sunt îngrijorat.

– Da, domnule, și eu.

– Cred că de data aceasta va scăpa... Viitorul este cel care mă frământă.

– De ce?

– O poate lua de la capăt. Te-ai gândit la asta?

Kildare simți că-și pierde puterile și se așază.

– Nu, mărturisesc că nu mi-a trecut prin minte.

– Când își va reveni, Kildare, pentru ea nimic nu va fi schimbat.

– Știu...

– Am multă afecțiune pentru această tânără. Îmi dau seama de greutatea sa.

– Ar fi mai bine să nu mă amestec, spuse Kildare cu tristețe.

– Ar fi de preferat. Dar... se va pune problema într-o zi, sub o formă sau alta. Se poate întâmpla să alergi până la capătul lumii și să descoperi brusc că lucrul de care ai fugit a fost și mai iute decât tine.

- Ce propuneți, domnule?
- Nimic foarte precis, dacă își revine, asta va depinde de starea sa psihică. Și reține bine aspectul condițional, Kildare. Pentru moment, această tânără nu se prea află în apele ei.
- Pot să mă duc s-o văd când vreau?
- În calitate de vizitator, numai de vizitator.
- Am înțeles, domnule, în calitate de simplu vizitator.
- Și ai face mai bine să renunți la uniformă. Ea aparține spitalului și dumneata nu mai faci parte din el pe viitor.
- Mă voi duce să mă schimb.
- Asta și vreau. Te poți retrage, Kildare.

El înclină capul și ieși. Întors la el, își puse un costum și se întreabă dacă va fi obligat să părăsească și camera. Asta nu l-ar fi surprins deloc. Gillespie nu era omul jumătăților de măsură.

Kildare își petrecu cea mai mare parte a zilei citind niște jurnale medicale și documentându-se asupra psihologiei sinuciderii. Ceea ce constată nu-i plăcu deloc. Joanne părea să corespundă tipului de probabili recidiviști.

Plictiseala era cea mai rea. Kildare telefonă cu regularitate pentru a afla vești despre Joanne și se recurse până la urmă la biroul de informații, pentru a-l face să înțeleagă bine că sunase puțin cam des. Joanne era încă inconstientă. Nu se simțea mai rău, dar aproape deloc mai bine.

Kildare nu putu măcar pune mâna pe Agurski și nu-i mai rămânea nimic altceva de făcut decât să-și omoare timpul. De câte ori, înainte, nu-și dorise să dispună de câteva ore de libertate pentru a-și aduce la zi nenumărate lucruri. Acum, când dispunea de ele, era foarte mirat să observe că n-avea nimic important de adus la zi.

După-amiază târziu, se duse s-o vadă pe Joanne, dar nu putu face nimic mai mult decât să se așeze la căpătâiul său și s-o observe. Era încă palidă, totuși pulsul nu era rău. Dacă ar fi trebuit să apară o agravare, s-ar fi produs până atunci, se gândi Kildare, care începu să se simtă și el mai bine. Gillespie sosi în acel moment și păru optimist. Nu-i adresase lui Kildare decât un semn din cap și ieșise din încăpere îndată ce-și terminase examenul.

Când Joanne începu să se miște, Kildare era încă lângă ea. El se aplecă, vorbi cu voce tare, încercând s-o facă să-și vină în fire. Ea bâigui câteva cuvinte pe care nu le înțelese, apoi, după câteva încercări zadarnice, rosti distinct:

– Denise... Denise.

O striga pe sora sa moartă. Kildare nu se putu împiedica să nu fie puțin decepționat. Se aștepta ca, așa, pe jumătate conștientă, să se refere la el.

– Joanne, spuse el imperativ, Joanne, deschide ochii. Poți să deschizi ochii, dacă vrei.

Pleoapele clipiră și în cele din urmă se ridicară. Ochii erau fixați în tavan.

– Domnul fie lăudat, spuse Kildare cu însuflețire. Joanne! Bună ziua!

Ea vru să zâmbească, dar nu reuși. Pleoapele i se închiseră și Kildare nu insistă. Era mai bine s-o lase să se trezească ea însăși. Acum era salvată, pericolul fusese îndepărtat.

Se aplecă asupra tinerei și o sărută. Știu că ea își dăduse seama, pentru că degetele i se mișcă ca și când dorea să întindă mâna pentru a-l atinge.

Îl întâlni pe Agurski pe coridor și-i spuse:

– Și-a revenit... Poți cere să i se dea o cafea... Nu cred că va avea nevoie de...

– Domnule Kildare, îl întrerupse Agurski cu un aer important, vreți să fiți atât de bun și să-i lăsați pe medicii spitalului să hotărască tratamentul bolnavei?

– Scuzele mele, doctore, răspunse Kildare cu o grimasă... Dar ascultă-mă bine. Dacă nu-mi vindec prietena, te voi da în judecată pentru greșeală profesională... Oare tonul meu este cel al unui necunoscător?

– Da, sărman idiot... Jimmy, lăsând gluma la o parte, sunt teribil de fericit că și-a revenit.

Kildare luă un pachet de țigări din buzunar, își aprinse calm una și suflă fumul în fața lui Agurski.

– Ce păcat că regulamentele interzic să se fumeze în timpul serviciului, doctore... Voi reveni mai târziu.

– Încearcă să nu fii izgonit... Agurski intră în camera Joannei.

Kildare se întoarse la Shangri-La, citi încă puțin și află, când telefonă pentru a se informa despre starea Joannei, că nu se mai afla pe lista cazurilor critice. Kildare era atât de ușurat, încât nici măcar nu se mai plictisea.

Își însoți cina cu un pahar de bere, la restaurantul cel mai apropiat de spital, numărând minutele care-l despărteau de viitoarea sa vizită la Joanne.

La ora șapte intră în camera sa și o găsi așezată în pat. Era chiar pieptănată și pudrată.

– Joanne... sunt atât de fericit...

Când o sărută, ea îi atinse ușor obrazul zâmbind.

– Jimmy... Te-am făcut să suferi mult și îmi pare rău.
– Asta n-are importanță, esențialul este că ai scăpat.
Recunosc, ne-ai făcut să trecem prin niște momente afurisite.
– Da, cred că din vina mea, spuse ea cu o voce descurajată.
– Ascultă, totul s-a terminat, protestă el amabil. Acum grăbește-te să te faci bine și ne vom gândi cum să ieșim din asta.

– De ce nu ești în alb, Jimmy?
– Oh! pentru că...
– Ai fost suspendat din cauza mea? Așa este?
El zâmbi.
– Joanne, este una dintre suspendările lui Gillespie. Ele nu durează niciodată mult timp. Îl trimite pe individ la podea, apoi îl ridică. Măine îmi va da notă de trecere. A vrut să mă plictisesc de moarte până când te vei simți mai bine.

– S-a ocupat personal de mine, nu-i așa?
– Fapt ce demonstrează cât te apreciază.
– Mă îndoiesc...
– În acest caz, de ce ar fi făcut-o?
– S-ar putea să se considere responsabil. Nu sunt sigură, dar poate și-a dat seama că sunt o persoană care nu poate suporta prea multe lovituri dure.

– Ai avut partea ta și nimeni nu-ți poate face reproșuri. Ți-am spus că s-a terminat.

Ea privea drept în față.

– Așa este, Jimmy...
– Bineînțeles.
– Pentru mine, s-a terminat. Oare ce-mi rămâne? Numai la asta m-am gândit în seara în care am luat tabletele. Nu-mi

rămâne nimic, nimic. Pentru mine, a fi infirmieră era mai mult decât o profesie... era vocația mea. Dacă mă îndepărtez de asta, nu mai sunt nimic.

— Ești infirmieră și vei continua să fii infirmieră... Totul va trece. Întotdeauna trece, Joanne. Erai descurajată, singură... Ar fi trebuit să fiu lângă tine și n-am fost acolo...

— Nu mă poți ține mereu de mână, Jimmy, iar singurătatea este un lucru prezent tot timpul, ca și golul, ceea ce este mai rău.

— Și eu? Eu nu contez câtuși de puțin în viața ta?

— Jimmy... sentimentele tale pentru mine sunt o greșală. Ar fi trebuit să fiu destul de tare pentru a nu te încuraja, pentru că eu nu pot decât să te stânenesc. Întotdeauna te voi stâneni, sunt condamnată la asta.

— Asta nu stă în picioare.

— M-am gândit mult timp înainte de-a înghiți tabletele. Unui intern nu-i trebuie diversiune și unui medic ce se instalează nici atât. Pretutindeni unde voi merge, trecutul meu lamentabil mă va urma. Nu mai vreau să fiu cauza unei greșeli.

— În acest caz, ce-mi ceri să fac, Joanne?

— Eu voi părăsi curând spitalul. Din acel moment nu mai încerca să mă vezi. Voi face tot posibilul să dispar fără complicații. Nu încerca să mă găsești, te rog, Jimmy, renunță la asta.

— Mai ai încă în minte acea idee de sinucidere... Poate nu-ți dai seama, dar îmi ceri să rămân departe de tine pentru a fi din nou singură și nu vei vedea altă ieșire decât să iei mai multe din acele tablete afurisite.

– Nu cred.

– Ți-am spus, nu-ți dai seama de asta. Cauți o scuză și singurătatea este cea mai bună. Vrei să te convingi că greșeala ta nu te va omorî, dar această singurătate, această lipsă de prieteni poate face s-o ia razna temporar și pe ființa cea mai normală și vei vedea în asta o justificare pentru a mări doza de tablete.

– Tocmai ți-am spus că nu mai am astfel de idei.

– Ele sunt în tine, le alimentezi. Crede-mă, am făcut psihologie.

– Ai studiat și arta de-a lăsa în pace o fată când nu-ți mai dorește prezența, doctore Kildare?

El se ridică încet.

– N-ai să mă rănești, Joanne. Știu că încerci să mă rănești ca să păstrez distanța și cauți să te convingi că nu ești femeia care îmi trebuie. Dar ambele lucruri sunt greșite. Totuși, voi pleca. Mă voi ține la distanță... pentru un timp.

Ea închise ochii, fără să răspundă, arătându-i că pune capăt conversației. El se îndepărtă de pat și părăsi încăperea. Își regăsi rapid sângele rece și se îndreptă spre biroul lui Gillespie, sperând să-l găsească acolo. De data aceasta, Kildare avea nevoie de ajutor. Dorea un sfat și poate și puțină simpatie, deși n-o putea aștepta de la Gillespie.

La un gest al medicului șef, Kildare se așază în fața biroului mare, în fața personajului familiar și grav.

– Joanne și-a revenit foarte bine, domnule.

– Da, Kildare, sunt informat.

– Nu mai are nevoie de îngrijire medicală, dar îi trebuie un tratament psihiatric.

– Ia te uită, ai ajuns în cele din urmă la această concluzie!
– Da... știi că ar fi trebuit să ajung la ea de mult timp. Ce credeți că s-ar putea face?

– Dumneata ce sugerezi?

– Un tratament psihiatric obișnuit.

– Pe care ea va refuza să-l accepte, ceea ce în mod legal este dreptul său. În acest stat, tentativa de sinucidere nu este considerată un delict, nici ca un semn de deranjament mental. Dacă ea vrea, poate părăsi acest spital în orice moment.

– Încercați să acceptați tratamentul. Noi am reușit deja să convingem niște bolnavi dificili.

– Care nu erau infirmiere pricepute și care nu știau despre ce era vorba cu exactitate sau ce vom face. Domnișoara Landon va înțelege chiar din clipa în care îi voi vorbi despre terapia mentală.

– Voi vedea asta.

– Nu înainte s-o fac eu, Kildare...

– Dar veți încerca s-o convingeți?

– Da, voi încerca. Nu va folosi la nimic, dar trebuie s-o fac.

– Mă veți ține la curent?

– Da, ai dreptul să știi... Mă voi duce imediat s-o văd pe domnișoara Landon, dar te avertizez, nu te aștepta să săvârșesc un miracol. Voi face însă tot ce pot mai bine.

Kildare se întoarce în camera sa și se închise acolo pentru restul serii. Era foarte neliniștit, având destulă experiență pentru a ști că Gillespie nu se înșela spunând că Joanne se va lăsa greu convinsă.

Capitolul 16

Kildare era așezat în pat, cu lumina aprinsă, cu un tratat recent de psihiatrie pe genunchi și dormind adânc. Se trezi brusc, fără să știe ce-l scosese din somn. Simpla prezență a doctorului Gillespie? În definitiv, poate că da.

Kildare privi silueta înaltă de la picioarele patului, cu fața luminată de un ușor zâmbet văzându-l pe tânăr revenindu-și în fire. Kildare sări în picioare, îndepărtă fotoliul șubred de peretele de care se rezema, apoi, amintindu-și că nu era comod, întinse spre Gillespie un scaun vechi împletit din plastic, cu spatele drept.

- Mulțumesc, voi rămâne în picioare.
 - Nu... mă așteptam la vizita dumneavoastră, domnule.
 - Mi-am amintit că ar fi bine să arunc o privire în apartamentele internilor mei.
 - Nu sunt foarte... rafinate, se scuza Kildare.
- Gillespie cercetă încăperea.

– Comparativ cu ceea ce aveam eu când eram intern, locuiești într-un palat. Dar n-am venit să vorbesc despre asta.

– Nu, domnule, nu, desigur. Cum ați găsit-o pe Joanne?

– Fizic, este recuperată și probabil va putea părăsi spitalul într-o zi, două. Bineînțeles, este slăbită... această fată era gata să moară.

– Și mental? V-ați putut face o idee?

– Mi-e teamă că nu.

– Credeți că ar putea s-o ia de la început?

– Da, sunt convins de asta. Este posibil și să n-o facă, dar înclinația există. Este tulburată de trecutul său, Kildare. Într-un moment de panică, a fugit de ceea ce trebuia să înfrunte și acum este prea târziu să-și șteargă din memorie această suferință morală. Și atâta timp cât își va concentra atenția asupra acestei amintiri, va avea greutate.

– Oare va accepta un tratament mental?

– N-am încercat nici măcar să-i sugerez asta.

– Dar o veți face. Trebuie s-o faceți!

– Dacă mi se pare că nu-i poate fi de nici un folos, nu voi aborda problema. Ar fi mai bine s-o lăsăm să creadă că avem încredere în ea și credem în posibilitatea sa de a se lupta cu această atitudine depresivă. Altfel, s-ar putea hotărî să moară.

Kildare se prăvăli în fotoliul șubred. Gillespie puse un picior pe scaun și-l privi pe Kildare.

– Cred că internul meu a primit o lecție dură. Acum, când din punct de vedere medical Joanne este vindecată, nu mai pot face nimic pentru ea, spre marele meu regret.

Kildare reflectă și nu răspunse nimic. Când înălță capul, strângea din maxilare cu hotărâre.

– Mă duc acasă, domnule. Aș vrea trei zile.

– Permisieune refuzată, doctore Kildare, îi replică Gillespie cu asprime.

Kildare zâmbi.

– Uitați că sunt suspendat. Nu sunt obligat să rămân aici și mai mult, să vă ascult ordinele, doctore.

– Poate că nu, dar ai face totuși mai bine să te supui.

– Îmi pare rău, dar voi lipsi trei zile.

Gillespie își ridică piciorul de pe scaun și bătu cu putere în podea.

– Ești repus în funcție, Kildare.

– Nu v-am auzit, domnule. Kildare deschise ușa dulapului de haine și scoase o valiză mică. O așeză pe pat, o deschise și începu să răscolească într-un sertar.

Gillespie îl observa cu severitate.

– Iar ești indisciplinat...

– De data aceasta, știu ce fac, domnule.

– Te faci nevăzut?

– Dacă așa numiți dumneavoastră asta...

– Ești la fel de bolnav ca fata aceea.

– Da... la fel de bolnav, însă mă duc acasă. Trebuie neapărat să vorbesc cu tatăl meu.

– Eu îți pot da același sfat ca el.

– Nu cred... Vă apreciez propunerea, dar trebuie să-l văd pe tatăl meu. Încercați s-o împiedicați pe Joanne să părăsească spitalul înainte de întoarcerea mea.

– Dacă te întorci... Pot transforma suspendarea în concediere.

– Îmi asum riscul.

Gillespie ieși, îl privi pe Kildare încuind ușa cu cheia, apoi îndepărtându-se cu pași mari. Gillespie clătină din cap, dar zâmbi ușor, ca și când nu era nici decepționat de Kildare, nici îngrijorat pentru el.

Ajuns la autogară, Kildare își luă bilet, zări o cabină telefonică, sună spitalul și ceru camera Joannei. Fu încurajat auzind sunetul normal al vocii.

– Jimmy... Pentru Dumnezeu, unde ești?

– La autogară. Ți urmez sfatul. Mă duc să petrec câteva zile acasă.

– Acasă?... Dar, Jimmy, nu asta am vrut să spun.

– Știu, dar este singurul mod de-a vedea dacă îmi lipsești... Aș vrea să-mi propmiți un lucru... unul singur.

– Da?

– Voi lipsi trei zile și mă voi întoarce. Te rog, Joanne, să fii încă acolo. Vom putea atunci lua o hotărâre în mod calm.

– Nu... pot promite nimic.

– Dacă nu ești acolo, te voi găsi. Oricum, nu ești câtuși de puțin în stare să părăsești spitalul în trei zile.

– Bun! Ți promit să rămân aici încă trei zile. Și apoi, Jimmy, gândește-te la ceea ce ți-am spus... recunoaște că așa este înțelept.

– Pentru asta plec... pentru a găsi o soluție. Acum, trebuie s-o șterg, autobuzul este gata de plecare. Noapte bună, Joanne. Ai încredere în tine.

Închise și alergă să prindă autobuzul care demara.

– Nu, îi spuse doctorul Gillespie Joannei, n-am vești de la doctorul Kildare.

– Se fac trei zile de când a plecat.

Ea era așezată într-un fotoliu în apropierea ferestrei camerei de spital. Părea restabilită, dar o oboseală imensă i se citea pe trăsături.

– Ne vei părăsi curând, reluă Gillespie. Ce intenționezi să faci? Ai vreo idee?

– Nu, doctore. Voi merge undeva în mijlocul unor bolnavi și a unor frustrați. Mă voi gândi...

– Sunt convins de asta. Ți-au revenit puterile?

– În mare parte, mă simt aproape bine, mulțumesc.

– Moralmente, Joanne?

Ea îl privi calmă.

– Ceea ce mă întrebați este dacă o voi lua sau nu de la capăt? Aș vrea să vă pot răspunde. Pentru moment, mi-e rușine de mine. Dar mai târziu... vor fi zile de singurătate. Voi primi niște răspunsuri brutale – pentru că niciodată nu mă voi mai prezenta sub un nume fals și că într-o zi sau alta, mă voi gândi iar la trecut.

– Înțeleg ce vrei să spui. Ești din acel gen de fete... poate prea conștiincioasă. După părerea mea, vei găsi totuși o ieșire.

– Sper.

– Și Kildare, în toate astea?

– Vreți să știți dacă sunt îndrăgostită de el?

– Ca să fiu sincer... da.

– Nu sunt bună pentru el.

- Ei bine... iată că îți revin gândurile negre, Joanne.
- I-am pricinuit deja destule neazuri. Îl veți primi înapoi, domnule?
- Se înțelege de la sine! Este un băiat bun, un intern remarcabil.
- Cu mine n-a reușit. M-a părăsit. Este greșeala mea.
- Am impresia că nu te-a părăsit. Are el ceva în minte. Nu mi-a spus nimic, dar am recunoscut simptomele. A declarat că se va întoarce în trei zile și nu va lipsi de aici.
- Sper.
- Și eu... Trebuie să mă întorc în biroul meu. Vreau cuvântul dumitale că nu pleci discret, fără să vii să mă vezi.
- Nici măcar nu m-am gândit la așa ceva, domnule.
- Bine. Odihnește-te câteva ore. Voi reveni mai târziu.
- Joanne închise ochii și încercă să se destindă. Dar nu putea găsi odihnă. Furtuna îi vuia în cap și îi era frică.
- În cele din urmă, ațipi în fotoliu, cu capul răsturnat pe pernă. O mână îi atinse fruntea și, brusc, Joanne se trezi. Jimmy Kildare îi zâmbea.
- Jimmy, strigă ea, de data aceasta cu o notă de bucurie... Jimmy, dragule!
- El trase un scaun lângă fotoliu.
- Ai o mină superbă, Joanne.
- Mă simt foarte bine, Jimmy, aș vrea să-ți spun imediat cât de rău îmi pare...
- Ascultă mai degrabă ceea ce am eu să-ți comunic.
- Ea se îndreptă.

– Jimmy, ce-ai mai făcut? Te zbați deja în mijlocul atâtor neplăceri...

– Am fost acasă și le-am vorbit despre tine părinților mei... Voiam părerea lor... Apoi am luat avionul pentru Putnam Memorial.

Joanne se albi la față și capul îi căzu din nou pe pernă.

– Am aflat totul despre excelenta infirmieră și cea mai pricepută supraveghetoare a unei săli de operație pe care acest spital a cunoscut-o vreodată. Nu vorbi... nu spune un cuvânt, așteaptă să termin! Am aflat așadar, că în ziua intervenției asupra micului Tommy Mathison fuseseși în picioare toată noaptea. Am aflat că o epidemie de gripă făcuse atunci ravagii în spital și că nu numai că acesta era plin ochi, dar jumătate din personal era atins.

– Asta nu este o scuză...

– Exact, dar este o circumstanță atenuantă.

– Nici măcar... spuse ea cu tristețe.

– Îmi dai voie să termin, da? Te-ai ocupat de această operație pentru că era vorba despre o urgență... a cincea la rând în acea dimineață... și tu nu te țineai pe picioare...

– Asta nu schimbă nimic, nu caut scuze, Jimmy. Faci să-mi apară în minte fiecare amănunt și nu este elegant...

– Am adus și altceva.

– Nu... nu, oprește... este destul...

Întoarse capul cu hotărâre.

Îl auzi pe Kildare ieșind... poate pentru totdeauna, dar nu se mișcă. Apoi vocea lui Jimmy se ridică, limpede și autoritară.

– Privește aici, Joanne. Privește!

Ea ascultă automat. Un băiețel cu un zâmbet larg pe față îl ținea de mână pe Jimmy Kildare.

– Iată-l pe Tommy Mathison, Joanne.

– Tommy?

– Da, și în viață. Ai plecat atât de repede încât n-ai știut niciodată urmarea. A fost imediat operat și salvat... mai mult încă, n-a fost niciodată într-un pericol grav.

– Acesta este Tommy Mathison? Este adevărat, Jimmy? Cred că aș muri dacă ar fi o înșelătorie.

– Părinții săi sunt în spatele ușii. Au venit să-ți spună cât de rău le pare. Au încercat să te găsească, la fel și spitalul. Te-ai ascuns... necitind nici măcar ziarele. Ai fugit inutil, Joanne.

Ea se ridică brusc și luă copilul în brațe.

– N-am terminat, spuse Kildare. Spitalul dorește să te întorci, este nevoie de tine acolo. Te afli într-o situație minunată față de mine... ai o slujbă. Îi întinse o scrisoare a medicului șef de la Putnam Memorial și, în timp ce ea o citea, el se strecură afară din încăpere.

Epilog

Jimmy intră în biroul doctorului Gillespie și se așează.

– Așadar, iată-te întors, Kildare.

– Da, domnule, răspunse tânărul pe un ton întrucâtva arogant, pentru că era și el o dată aducătorul unei vești.

– Și care este rezultatul anchetei duminică?

– Există o mulțime de circumstanțe atenuante în favoarea sa. A făcut o gafă și, până la un anumit punct, era neglijentă, dar era epuizată de muncă... Era o gravă epidemie de gripă, spitalul era arhiplin, jumătate din personal era frânt de oboseală și Joanne asigura un dublu serviciu. Nu dormise peste noapte și asistasese deja la patru operații lungi, înainte de a fi adus copilul.

– Sunt fericit să aflu că cei de acolo n-o acuză.

– Ei doresc să se întoarcă.

– Adevărat?

Kildare inspiră profund și se pregătește să dea marea sa lovitură.

– Puștiul...

– N-a murit, așa este?

Încă o dată, Kildare se simți frustrat.

– Da... dar de unde știți, doctore?

– În clipa în care taxiul duminical s-a oprit în față la Blair, am fost anunțat. M-am uitat pe fereastră la timp pentru a te vedea conducând spre spital un băiețel de vârstă pe care ar fi trebuit s-o aibă victima. Urma o pereche, cu siguranță părinții copilului. Restul se înțelegea de la sine.

– Și eu care credeam că eram de o ingeniozitate rară...

– Oh! Erai, Kildare. Dar eu aveam și anumite motive să cred că acel copil nu putea să fi murit acum doi ani. Aveam îndoieli asupra acestui subiect, în pofida afirmațiilor domnișoarei Landon.

– De unde știți, doctore?

– Nu știam, desigur. Dar mi-am spus că dacă era vorba despre o ruptură a sacului gastric, chiar importantă, la un pacient aflat deja pe masa de operație, chirurgii aveau toate șansele să repare stricăciunile înainte de a fi prea târziu.

– Ar fi trebuie să mă gândesc la asta...

– Asta va veni cu experiența, Kildare. Eu am o cantitate bună și o sporesc în fiecare zi. În mod sincer, speram că acel copil n-a murit și păstram această speranță în rezervă pentru a i-o sugera domnișoarei Landon înainte de a părăsi spitalul. Mă gândeam, de fapt, că s-ar fi putut întoarce la Putnam Memorial... dar mi-ai luat-o cu un pas înainte. Spune-mi, cum a primit vestea?

– Mi s-a părut profund emoționată.
– Cred și eu.
– Părinții băiatului au venit pentru a o asigura pe Joanne că totul este rezolvat și că nimeni nu-i reproșează nimic. I-au adus de asemenea o scrisoare de la medicul șef... care-o îndeamnă pe Joanne să-și reia postul de infirmieră șefă la sala de operație. Asta... era ideea mea.

– Perfect.

Kildare se ridică.

– Da, doctore, acum sunt sigur că totul va merge bine pentru Joanne.

– Cu siguranță.

Kildare se îndreaptă spre ușă.

– Doctore Kildare!

El se întoarce.

– Da, domnule?

– Dacă umbli de colo-colo prin acest spital, îmbracă-te în alb. Încearcă măcar să semeni cu un intern.

– Da, șefule, mulțumesc... mulțumesc mult, răspunse Kildare foarte fericit.

Alergă în camera sa și văzu că i se aduseseră uniforme curate. Îmbracă rapid una, aruncă o privire în oglindă și scoase un oftat adânc de ușurare, ca și când tocmai scăpase de o primejdie. Tot alergând, ajunsese la spital, dar nu se duse s-o vadă pe Joanne. Ea suferise probabil o reacție la toate aceste evenimente și era mai bine s-o lase să se familiarizeze cu ideea de a-și relua postul, înainte de a-i vorbi.

Kildare luă ascensorul până la unul dintre etajele superioare ale înaltei clădiri. Își anunță prezența și intră în sala de lucru pe care n-o părăsi timp de douăsprezece ore, fără a se întrerupe măcar pentru a înghiți o cafea sau niște sandvișuri.

De-abia în mijlocul dimineții următoare putu în sfârșit să iasă. Mergea prin soare când se auzi strigat. O văzu pe Joanne și toată oboseala îi dispăru. I se alătură cu pași mari și amândoi se îndreptară, fără să vorbească, spre bolta lor din verdeață.

— Jimmy, nu-ți voi putea niciodată mulțumi destul.

— Nici nu încerca... să nu mai vorbim.

— Mă voi întoarce acolo.

— Mă gândeam eu.

— Nu ești supărat?

El scutură din cap, zâmbind.

— Nu... nu sunt supărat deloc. Consider că este exact ceea ce trebuie să faci.

— Oare ce se va întâmpla cu noi, Jimmy?

— Cred că știi răspunsul și la asta, Joanne.

— Cred că da. De ce oare suntem atât de al naibii de prinși de meseria noastră?

— Pentru a-i contrabalansa pe cei cărora nu le pasă de ea. În plus, noi iubim această muncă.

— Rămâi la distanță de ea un timp anume și vei vedea cât de mult îți va lipsi.

— Am dus timp de trei zile viața de civil și mi s-au părut trei ani. Când pleci?

– În seara aceasta... Imaginează-ți că am ordin să fiu în chirurgie mâine dimineață la ora șase.

Îl întrebă cu timiditate:

– Oare ne vom revedea într-o zi?

– Uneori îmi spun că suntem nebuni... să nu ascultăm imediat de acest sentiment pe care îl avem unul pentru celălalt.

– Chiar faptul că suntem capabili de asta dovedește, poate, că îi dăm importanță.

– Da... Avem tot timpul. Acum știm amândoi ceea ce voiam să știm.

– Și de data aceasta, iau cu mine amintiri luminoase, amintiri plăcute. Le voi păstra mult timp.

El se ridică, o prinse de mâini și o înălță până la nivelul feței sale. Apoi o sărută cu tandrețe și atunci simți cât îi va lipsi.

– Când vei reveni, Joanne, vei accepta să fii soția mea?
Sărutul lor fu mai mult decât un răspuns.

Sfârșit

Solicitanții la

„CARTEA PRIN POȘTĂ“
se pot adresa
„S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“

București, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1
tel. 01-223.63.07. sau C.P. 41-129.
Pentru relații editoriale se pot adresa editurii:
str. Panait Istrati 62, sector 1
tel/fax 01-224.16.98.